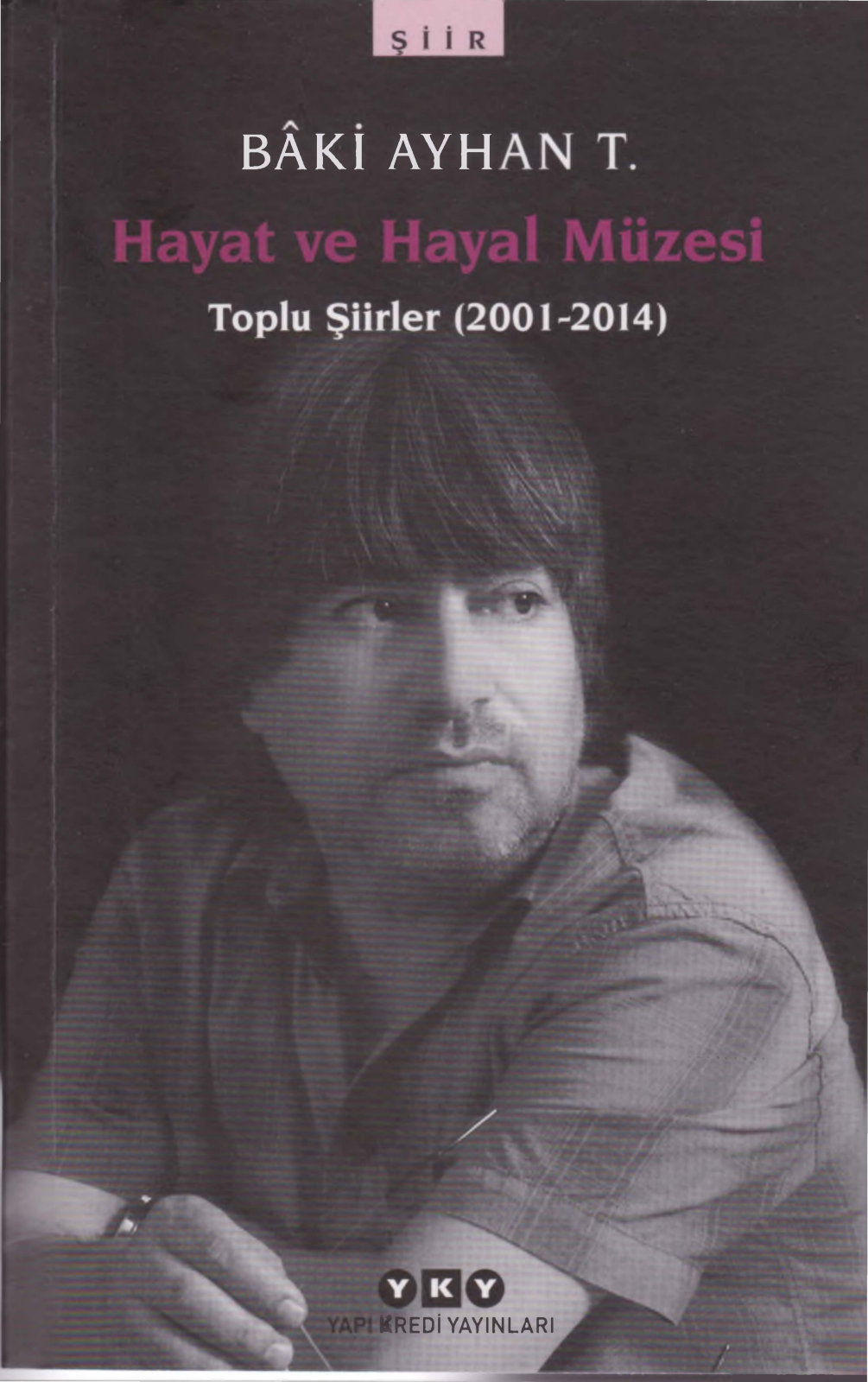
ŞİİR

BÂKİ AYHAN T.

Hayat ve Hayal Müzesi

Toplu Şiirler (2001-2014)

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

HAYAT VE HAYAL MÜZESİ
Toplu Şiirler
2001-2014

Bâki Ayhan T. 1969'da Adana'da doğdu. 1985'te üniversite okumak için İstanbul'a geldi. 1997-2004 yılları arasında şiir ağırlıklı edebiyat dergisi *Budala*'yı (27 sayı) çıkardı. Bu dergide "Soylu Yenilikçi Şiir" adıyla bir manifesto yayımladı. 2006-2011 yıllarında *YKY Şiir Yıllığı*'nı hazırladı. Düzyazılarında Bâki Asiltürk imzasını kullanıyor. *Uzak Zamana Övgü* kitabıyla Behçet Aysan Şiir Ödülü'nü kazandı. 2011-14 yıllarında yazdığı fütürist şiirleri *Bilet Geçmez Gemisi* adıyla ilk kez bu toplamda yer alıyor.

Şiir kitapları: *Hileli Anılar Terazisi*, 2001; *Uzak Zamana Övgü*, 2003; *Fırtınaya Hazırlık*, 2006; *Kopuk*, 2011; *Hayat ve Hayal Müzesi: Toplu Şiirler 2001-2014*, 2015.

Bâki Ayhan T.'nin
YKY'deki kitapları:

Fırtınaya Hazırlık (*2006*)
Kopuk ve Beş Diyalog (*2011*)
Hayat ve Hayal Müzesi: Toplu Şiirler 2001-2014 (*2015*)

BÂKİ AYHAN T.

Hayat ve Hayal Müzesi

Toplu Şiirler

2001-2014

HİLELİ ANILAR TERAZİSİ

UZAK ZAMANA ÖVGÜ

FIRTINAYA HAZIRLIK

KOPUK VE BEŞ DİYALOG

BİLET GEÇMEZ GEMİSİ

YKY

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 4312
Şiir - 329

Hayat ve Hayal Müzesi - Toplu Şiirler: 2001-2014 / Bâki Ayhan T.

Kitap editörü: **Murat Yalçın**
Düzelti: **Damla Şengül**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Gülçin Erol Kemahlıoğlu**

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Başkent O.S.B. 22. Cad. No: 6 Malıköy / Ankara
Tel: (0312) 640 16 23
Sertifika No: 26886

1. baskı: İstanbul, Şubat 2015
ISBN 978-975-08-3137-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2015
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 142 Odakule İş Merkezi Kat: 3 Beyoğlu 34430 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: **ykykultur@ykykultur.com.tr**
İnternet satış adresi: **http://alisveris.yapikredi.com.tr**

İçindekiler

Hileli Anılar Terazisi

Sonbahar bol bir yüzük gibi
fırladı parmağımdan
15 • Dehliz
16 • Gürültülü Gemi
17 • İn-tihar
18 • Semiramis'in S'si
19 • Bir Periyle Öpüşmenin Hazzı
20 • Karanlığın Önünde
21 • Korku Yalnızlığı
22 • İlk Unutkanlık
23 • Tersyüz Edilmiş Yaşam
24 • Efsane

Harflerin sert geldiği
bir geceyarısında
27 • İnandığımız Hayat
28 • Sevgilim, Çocukluğum
29 • Erkek Berberi Kadın
30 • Derin Gürültüsüzlük
31 • Derinliğine Büyür Bahçeler
32 • Üzgün Hayat Kurgusu
33 • Bir Dağın Eteklerinin Havalanışı
34 • Ölüm Yorumu
35 • Örümcek
36 • Kuşların Çizdiği Sınır

Sıkıcı bir konserdi
güzden derlenmiş
39 • Konser Bitti
40 • Öncesi
41 • Kuğu ve Örümcek
42 • Güz Cinayeti
43 • Hileli Anılar Terazisi
44 • Toplantı
45 • Kısa Bir Düşte
46 • Kalbim Şiirle Mühürlendi

Bir aşkın başlaması
ruhla yontulması sert bir ağacın
49 • Bir Aşkın Başlaması
52 • Çıplak Yabancı Kadın İçin...
54 • Düş Heykeli
56 • İpekli Tragedya
57 • Üç Sır
58 • Geçiyor
59 • Hiçliğin Derin Uykusu

Gülün üşümesi gibi geçiyor zaman
63 • Geçiyor Zaman
64 • Yanılsama
65 • Tarih İkilikleri
66 • Sır Kalsın
67 • Fiction

Uzak Zamana Övgü

Küre, sele kapıldı:
derinleşti gece ve uyku
73 • Sele Kapılan Küre
74 • Yıpranmış Anıtlara Taş
75 • Eski Dünya Düzeni
76 • Yer Dağınıklığı
77 • Tan Kızıllığı
78 • Her Şey Bittiğinde
79 • Eski Levhalar
80 • Madalyonun Üçüncü Yüzü
81 • Korkuluk
82 • Insomnia
83 • Günlerin Düzeni
84 • Sayısız Sızı
85 • Uzak Zamana Övgü

86 • Sırtlan Çağı
87 • Bağbozumu
88 • Kâğıt
89 • Kâğıt ve Maden
90 • Kapanık
91 • Karışıklık Ayini
92 • Aeterna Nocte
93 • Çoğul

Ömrünü yanılgılar denizinde geçirdin
97 • Düş
98 • Albatros
99 • Yanlış Pusula
100 • Örümcek Fırtınası
101 • Aynadaki Görüntüye Tepki
102 • Mezarlıkta Islık
103 • Sisli Kapılar
104 • Güz Müziği
105 • Çıplak Bakış
106 • Yalnızlık Masum Değildir
107 • Çığlık
108 • Cehennemî
109 • Ben ve Öteki
110 • Fırtına Kapısı
111 • Kışa Gidiyoruz
112 • Batan Ayın Kenarına Satırlar
113 • Zaman Aralığı
114 • Geceyi Kötülemeyin
115 • Sarkaç
116 • Renk Sihirbazı
117 • Budala

Bana çıkacaksın zamanın çatlağından
121 • Çatlak Dudak
122 • Severdim Aşka *Siz* Demeyi
123 • Suç Ortağı: Aşk
124 • Haz ve Ses Irmağı
125 • İki Kadının Birlikte Yaşandığı
126 • Soğuk Oda
127 • Yıldız Akışı
128 • Hileli Zar
129 • İpek ve Baharat
130 • İnce Zehir
131 • Karanlığıma Sızan
132 • Hüzün Bükülüşü
133 • Paralel Gövde
134 • Soyunuk
135 • Bir Kadını Astım
136 • Anı ve Hile
137 • Makas
138 • Göçmeyen Kuşlar
139 • Kitap ve Kadın
140 • Uykusuz Bilge: Şair
141 • Ten Gecesi

Fırtınaya Hazırlık
145 • "Soylu Yenilikçi Şiir"
156 • Hayatta Ben En Çok Kendimi Sevdim

Sen burda bir yabancısın, üstelik küstah
161 • Küstah Yabancı
162 • Basamaksız Merdiven
163 • Karışık Zamanlar
164 • Sonra Gidilecek Yer
165 • Batık
166 • Fırtınadan Süzülen Ses
167 • Sonsuz Uçar
168 • Hesaba Katılmayan
169 • Ceza ve Suç
170 • Uzun Tarih
171 • Sis Çanları
172 • Yaşam Boşluğu
173 • Yalan
174 • Düğüm

175 • Boşluğa Büyüyen
176 • Duvar Saati
177 • Hiç Çiçeklerinin Açtığı Yer
178 • Gülüşleriyle Serseri

Duyulur süzülüşü
parmaklarından sesin
181 • vis carminum
182 • Flâneur
183 • Mürekkep Lekeleri
184 • Fırtınaya Hazırlık
185 • Zehir Töreni
186 • Güz Süzülüyor
187 • Kılıçtan İpeğe Sızı
188 • Zamanyoluna Kurulan Salıncak
189 • Yaprak Kımıldamıyor
190 • Tekbaşınalık
191 • Utanç ve Saldırı
192 • Eski Lamba
193 • Tahta At
194 • Utanarak Değdiği
195 • Bırakılan Bir Evin Dökülüşü
196 • Kimseye Yetmeyen Kış
197 • İntihar Çatısı
198 • Bulut Geri Döndü

Çay renginden kırmız böceğine
süzüldük aşka yazıldık
birleşerek akışkanlıkta
201 • Lüsiferin
202 • Soyunma Saati
203 • Tenbozumu
204 • Haz
205 • El Değmemiş Gemi
206 • Gemi ve Rüzgâr
207 • Bir Geminin Dipten Çıkarılışı
208 • Geceye Düşen
209 • Düşte Sarsıntı
210 • Ten
211 • Geriyor Gecemi
212 • Dar Kapı
213 • Mutsuzluk Geni
214 • Budala Harfler
215 • Unutkan
216 • Asma Bahçe
217 • İki Yol

Kopuk ve *Beş Diyalog*
221 • Fani Olmayan Bâki

Madeni bir hayattan çıkıp
kâğıdın içine girdim
225 • Kopuk
226 • Kentin Sinsi Konukları
228 • Soysuz Zaman
230 • Sert İklim
231 • Sığır Çobanı
232 • Dünya Kazası
234 • Yabancı Yağmurun İçinde
235 • Bir Evin İçten Yıkılışı
236 • Melâl
238 • Barbarların Saldırısı
239 • Uçan Ayakkabılar
241 • Virüs
243 • Övgü
245 • Çöplük
246 • Av Zamanı
248 • Sesler Dağılan
249 • Çoğullar
251 • Çiçek Sapını Kalbine Soktu
253 • Gezici Yabancı Kadınlar
254 • Elden Düşme Adamlar
255 • İmge
256 • Az Sonra
257 • Yarınki Gazete

Ayakları eşit olmayan masalar gibi sendeler hayat: gürültüdür
261 • Hayatın Arızalı Saatlerinde
263 • Gök, Yüzüme İnmiştir
265 • Cinayeti Gördüm
266 • İyi Kaatiller
267 • Yılışık Postacı
268 • Yeisli Hayal Kumpanyası
269 • Sirkeci İstasyonundaki Saaat
270 • Ne İçin Gelmiştim?
271 • Ötekilere Bakmak
272 • Ölü Şair Yeryüzüne Bakıyor
273 • Yanlış Anlaşıldığım Bir Şey Oldu
274 • Eskiden Macaristan'da
276 • Adınız Ünsüz Harfle Başlıyorsa
277 • Satılık Ev
279 • Arka Bahçelerin Telâşı
280 • Ellerimin Kapanış Saati
281 • Ortayaşta Ölmüş Bir Şaire Ödenen Borç
283 • Ne Güzel Olur
285 • İkili Sarmal
286 • Ruh Gerdirme Töreni
287 • Gürültülü Ev
288 • İnsan Boşluğu
289 • Yağmur Yağmurdur

Bu şarkıyı dinlediğimizden beri sevgilimin dokunduğu her şey ölüyor
293 • Sevgilimin Dokunduğu Şarkı
294 • Kimse Yok
296 • Solgun Hayalet
297 • Eski Model Mikrofonda Çocukluk Anısı
298 • Kırmızı Saçlı Çocuk
299 • Bisiklete Binen Yeni Evli Kadın
300 • Haz ve Hız Denklemi
301 • İstanbul Ülkesi
303 • Odaya İnen Bulut
304 • Üçüncü Yeni Şair
305 • Tuhaf
306 • Kardan Elleriyle
307 • Acı Eşiği
308 • Ruh Üşümesi
310 • Sigara 69
312 • İntihar Sonrası
313 • Eter
314 • Taşınma Sonrası
315 • Düşüm
316 • Gemlik, Sır
317 • Travma
318 • Güzel Uyum
319 • Son Basamaktaki Paslı Çivi
321 • *Beş Diyalog*

Bilet Geçmez Gemisi
331 • Yazmasam Fuzûli Yazdım Bâki
333 • Duru Bakmalı Ölümsüzlüğe
335 • Şairler Meclisi
339 • Göçebe
342 • Kalabalık ve Karga
344 • Karga Zarif
346 • Kendini Simurg Sanan Karga
347 • Hane Tuhaf
348 • Kalemime Kış Çektim
350 • Karton Şaire
352 • Meczuplar Mahallesi
354 • Bir İngiliz Attan Düştü

355 • Parçalı Fil
357 • Herkesi Sevmek de
Neyin Nesi
358 • Tuhaf Şey
360 • Ceylan Kılıklı Tavşan
362 • Züleyha ve Âşıkları
364 • Böceklerle
366 • Cenaze Gibi Bir Şey
367 • Cenazede
369 • Kim Wu
371 • Bilet Geçmez Gemisi
373 • Metrobüs
375 • Saraka
377 • Şey
379 • Ev Telefonu
381 • Dolores
383 • Mezarlarınıza Tüküreceğim
385 • Dünya Düzdür
387 • Sarışın Kedi
388 • Sigara İçen Yaşlı Kadınlar
390 • Sır Kâtipsiz
392 • Şaka
394 • Kutuplara Gidebilseydim
396 • Ruhbilimsel Arınma Estetiği
398 • Rüzgâra Verdim Aklımı
399 • Çizeleyen Yağmur
401 • Laura Boss'a Dört Şiir
405 • Hasta Ben ve Annem

Hileli Anılar Terazisi

Birinci Basım: Can Yay., 2001

Sonbahar bol bir yüzük gibi
fırladı parmağımdan

DEHLİZ

sizi
ateşli bir uyku gibi uyudum önce
rengini şaşırmış
aşk kırmızısı bir gül penceremde

sonbahar
bol bir yüzük gibi fırladı parmağımdan
çarptı bütün köşelerine
bin köşeli aşk ikliminin

'aşk imiş her ne var âlemde'
aşkın bu âlemde yok pusulası
ateşli bir uyku gibi uyurken sizi
tarihin dehlizlerinde

GÜRÜLTÜLÜ GEMİ

"meçhule giden..."

aşktan kaldı bu:
yalnız bir gemi!

ıslanınca
sallanamaz kâğıt mendiller,
dökülen hayatın parçaları
bitişir
bu ayrılışta
gürültülü gemiye

gelmemiş demir atmak zamanı
öpüşmeler darmadağın
yalnızlığın geçilmez okyanusunda
gözyaşlarının tuzunda
işte gürültülü gemi

kimse memnun değil yerinden
gemiden başka
böyle çalkantılı okyanusuyla
kimi çağırıyor aşka
ve tekbaşınalığa

artık itiraf edebilirim
bu gürültülü gemi benimdir
kimseden çalmadım
hiçbir limana yanaştırmadım

aşktan
ve çocukluğumdan kaldı!

İN
TİHAR

giyotinini paslanmaktan kurtarabilirsin
çıkarabilirsin mahzenlerden
kendin için
çünkü çok soğudu ortaçağımız

ya da özgün bir ölüm düşünelim:
F biçiminde bir tabanca
Z biçiminde bir jilet
J biçiminde bir çengel
eskidi çünkü yaşamın ayakizleri

üç isim yaz desem karanlığıma
önce Fuad, kolay hatırlanır nasılsa
sonra Zweig, ardından Jozsef
üçü de rozetsiz ve madalyasız

yazısız mezartaşlarını ısmarlayabilirsin
belki bir arp resmi iyi gelir
sessiz gecelerde ürpereceğimiz

SEMİRAMİS'in S'si

sessizlikte s'si var semiramis'in
artık çağlardan...
sanki herşey yeni bitmiş
güz camkırığı yapraklarını dökmüş
açılımlar içinde
tarih kendi yapraklarını

birbirini kullanırken mevsimler
kendini unutturan her masalda
anılmasa da o vardır biraz
semiramis s'sini esirger herkesten
susuzluğunu esirgediği gibi

uzaklaşıp giderken sesler birbirinden
ben seslerin tarihini yazıyorum
bir de mezar kazıyorum sesime!
semiramis kendi s'sine
yer buluyor efsaneler içinde

BİR PERİYLE ÖPÜŞMENİN HAZZI

tam zamanıdır şimdi yasakevlere kapanmanın
odalara, ıssız odalara
süresi dolmuş takvimlere bakıp
bir anlam aramanın
zamanı

kırgın bir hayat gibi kendini sallandırıp boşluğa
yalanları yalanların yüzüne vurup
mor boşluklara sarılmanın zamanı
bir periyle öpüşmenin hazzını, aşkın hızını
tatmanın zamanı

ne kadar uzak birbirinden söylenenler
olsun! bir odayı içimize kapatırken
yoktur hiçbir şeyin anlamı,
büyük bedeller ister
yalnızlığın keskinleştiği anlarda
periyle öpüşmenin hazzı

KARANLIĞIN ÖNÜNDE

yağmurun önünde buluştuğumuzda karanlıktı
nefis bir sessizlik duyuluyordu sokaktan
ne için seveceğimize karar vermeye çalışıyorduk
hayatı

kanlarımızda yeni damarların açıldığı saatlerde
anlaşılır
hiçbir işin aslında öyle olmadığı!

tuhaf bir zamandır bu
mutluluk bu mu yoksa diye düşünüldüğü
aralıktan zorlukla geçmiş güzlerin düştüğü!

geceyi dikine kestiğimizde
doğrudur
saat onikiden sonra bütün içkilerin şarap olduğu

KORKU YALNIZLIĞI

yeni korkular edindiğimiz tekbaşınalık
nereye ekleyecek ayak sürümelerimizi

durmadan, dinlenmeden
hayat budur! diyoruz derin ırmaklarda
derin soluklarla uyanırken tekbaşınalığa
saldırırken sözlerin yakasına eski kitaplarda
durmadan, dinlemeden karanlığı
ses vermeden
unutmaya çalıştığımız korkulara

yeni yanılgılar edindiğimiz bu yalnızlıkta
durmadan yanılmaktır hayat dediğimiz şey
insanlar hakkında

kime sürsek kendimizi tedirgin okşamalarla
onu da çekiyoruz cehennemin dibine
birisi kapımızda dursa
birisi de bizi dinlese bu tekbaşınalıkta
evet, hayat budur! nerede durursa saat
ister masanın, ister gecenin ortasında

İLK UNUTKANLIK

birşey unuttunuz geçmişe gittiğiniz misafirlikte:

kırdığınız ilk yürekten söz etmeyecektiniz hani
acemi gençkızlar gibi!
bırakacaktınız cam parçalarını yerli yerinde
bunu unuttunuz!

birşey unuttunuz geçmişe gittiğiniz trende:

tanıdığınız ilk istasyonda inmeyecektiniz hani
acemi serüvenciler gibi!
yırtacaktınız dönüş biletini indiğinizde
bunu unuttunuz!

birşey unuttunuz geçmişe gönderdiğiniz şiirde:

bulduğunuz ilk imgeye sarılmayacaktınız hani
acemi şairler gibi!
bırakacaktınız sözcükleri incindiğinizde
bunu unuttunuz!

TERSYÜZ EDİLMİŞ YAŞAM

I
şakağımı bir tabancaya dayamıştım
olmamıştı:
açıktı son sayfası bakışlarının

jileti bileğimle derinden çizmiştim
olmamıştı:
akvaryumda çırpınıyordu o güzel balık

kalbimi pırıl pırıl bir hançere saplamıştı
olmamıştı:
kendini arıyordu uzaklarda bir fener

II
harflerin karmakarışık olduğu bir alfabede
yitirilmiş günlerin izinde
olacak:
ödeyeceğim gerçeğin gölgesini

kesilmiş ağaçların hüznüyle bakarken sana
olacak:
ormanlar yeşerteceğim içinde

galiba denizin en derin yerini
kendime atacağım bir sabah:
olacak!

EFSANE

I
utancı kısalınca yitik kıtaların
mevsim kayboluyor ellerimin boşluğunda
eski bulutta alışılmamış bir kuğu
efsane okuyan çocukların korktuğu
böyle bir anda baktım dünyaya

kaçıncı sevişmesindeydi eski tanrı kimbilir
bekâreti bir türlü bozulmayan sevgilisiyle
yoksa kırılıyor muydu kılıcı bu düelloda
kızlığına dokunulmamış bir kıta
kendini uyarıyordu bembeyaz elleriyle

II
dilimin ucunda bir efsane geziniyor
doğduğumdan beri geziniyor, korkuyorum
söylemeye! bozulacak büyü
büyük bir kuş çizmeliyim efsane yerine

siz de ava gidenlerdensiniz
efsane dinlemek yerine!

Harflerin sert geldiği bir geceyarısında

İNANDIĞIMIZ HAYAT

harflerin sert geldiği bir geceyarısında
herşeyi anladığımızı sandığımız bir sevişme sonrasında
hayat acı bir içki gibi dalarken bedenimizi
birbirimizin geçmişine dalarken gözlerimiz
harflerin sert geldiği bir geceyarısında

kar tutmuş bir sokak lambası aydınlatırken geçmişimizi
sözlerimiz, sessizliklerimiz
anlatılamayan yasak anılar
konuşulamayan eski aşklar
yeni çırpınmalara dönüşecek
kar tutmuş bir sokak lambası aydınlatırken geçmişimizi

inandığımız bir hayat vardı birkaç dakika önce
boynunun serin titreyişleriyle
bir güz sabahında sevişirken yakalanmak gibi birşeydi
inandığımız hayat
kendimizi tutmasak parçalayacaktık geleceğimizi
pas kokan anıların dar ağızlarında
inandığımız bir hayat vardı birkaç dakika önce

SEVGİLİM, ÇOCUKLUĞUM

bakışların terk edilmiş bahçeler gibiydi
sevgili çocukluğum
sevgilim, çocukluğum benim
başımdan atamadığım paslı bir taçsın
dallarında korkuyla gezindiğim tekinsiz bir ağaç

uykuların tedirgin yolculuklar gibiydi
hiçbir yere gitmeyen bir trenin penceresinde
kendini derin kuyulara hapsettin
yağmur kuşlarının gökkuşağına sürtünmesiydi
aramızda uzanan sessizliğin

anılarını unutmaya kararlı bir sarrafın
uğradığı haksızlıkları bağışlaması gibiydin sen
sevgili çocukluğum benim,
sevgilim, çocukluğum
bu bulanık suyla birlikte yaşamak zorundasın
kime ne
hangi hayatın kaçıncı sayfasında kaldığın

ERKEK BERBERİ KADIN

geceyi vitrinde sergilediler
bu son aşktı duyup duyacağım

göksüz, balkonsuz bir perşembe günüydü
gerçekliğine inanırdım böyle zamanların
çünkü böyle zamanlarda
aptallar gibi vaktinde binerdim vapura
gözlerim her yüze sığardı böyle perşembelerde
ve hayatın iyi okuduğunu düşünemezdim
insan kullanma kitabını!

geceyi ince kibritlerle yaktılar
bu son yalnızlıktı duyup duyacağım

sen en güzelini uyurken uykuların
düşünmeden günün cehennem olduğunu
ben kör jiletlerden raylar yaptım
sessiz gecede daha iyi ilerlemek için
zaten seni
erkek berberi bir kadın olarak düşünmüştüm
körlüklerin olmadığı çocukluğumda

DERİN GÜRÜLTÜSÜZLÜK

sakin olmayı öğrendim senden
duru sulara bakmayı
bir ermiş gibi pas tutmuş kapıların ardında
kendimle buluşmayı

sessiz kalmayı öğrendim senden
sevinçlerde ve büyük acılarda
yerine ulaşmayan bir mektup gibi
kendime dönmeyi

soruları cevapsız bırakmayı öğrendim senden
bir budala gururuyla dolaşmayı anılarda
yeri unutulmuş,
hiç umulmayan bir yerde bulunmuş
yanlış ağaçlarda bitmiş yapraklar gibi
yabancılaşmayı

zamanı hissetmemeyi öğrendim senden
küçük hırçınlıklarına yenilirken insanlar
sessizce girdim ve öyle çıktım içinden
ateşler içindeyken
yangınları içerken susuzluğumda

bu derin gürültüsüzlük
senden

DERİNLİĞİNE BÜYÜR BAHÇELER

biriktirdiğin lirik gülüşlerini
atabilirsen at artık içine
derinliğine büyürmüş bahçeler anladın
derinlerde arıyorsun gizli bahçeyi

kurtardığın bütün güzellikleri
çağın epik torbasında unuttun
sahnenin boşalmasını bekliyorsun
biliyorsun cinayetlerin sırrını
aldatmaların sebebini
kanın en bilinmeyen rengini
tanımış olmaktan korkuyorsun

günün anlam ve önemi
tükeniyor aşkın ardından bakarken
birbirini kesiyor yüzlerimiz
herkes bir sessizliğe dolduruyor kendini
mutluluk kimsenin tırmanmadığı bir dağ
yalnızlık ucuz bir roman oluyor
anlaşılmıyor gizli bahçelerin derinliği

ÜZGÜN HAYAT KURGUSU

yaşam bazen,
albümlerde unuttuğumuz bir kişidir
ya da kuşudur en bulanık akşamların
tüfeğin paslandığı yerde uzun bir namlu
geçmişe çevrilir ve sözcüklere

dik bir üçgene hapsolan çember
yılkı atının gümüşten gözleriyle
savurur kendini
mordan beyaza beyazdan mora
dalgalı bir kumaştan artan esriklik
incelerek yaşanırken

kışın beynini dağıtan rüzgâr
çevirir ırmaklara eklenen değirmeni
büker boynunu uçurumlara doğru
kaygılı çiçeklerin susuzluğu
kurgulanırken üzgün hayatlara

BİR DAĞIN ETEKLERİNİN HAVALANIŞI

Her şiir bir bağıştır.
Jean-Yves Masson

bütün uykusuzluklarımı sana borçluyum
büyük kadın
bir sığırcık gibi getirirsin yağmurları
sendendir senin bu kadar güzel olman
griliğin bittiği yerde sen başlarsın
intiharların başladığı yerde biten bir ırmak gibi
ırmakların bittiği yerde başlayan bir güz gibi
hayatı karşılarsın

ürperişi sendendir sözcüklerin
bir dağın eteklerinin havalanışı sendendir
kendini ırmaklarda unutuşu bir ağacın
çünkü dalgaların bittiği yerde sen başlarsın

adın, güzelliğin tanımlanmasıdır tek başına
hani senin o karanlıklarda kaldığın
hani o karanlıklarda
pırıl pırıl günlere perde araladığın

sendendir
uykusuz karanlıkların böyle güzel olması
büyük kadın

ÖLÜM YORUMU

bu yapraklar ölmüyor
çocukluğumuzun resmini çiziyorlar toprağa
iri başlı bir çivinin tabutta bıraktığı iz
bir ucuyla toprağa batıyor, bir ucuyla yaprağa

bu kuşlar ölmüyor
kışın sabrını deniyorlar soğuk taşlarda
yalnız yaşayan bir ihtiyarın bakışlarında
yitip giden eski kentlerin,
eski bahçelerin dağınıklığında

bu ırmaklar ölmüyor
susuzluğun gülümseyişine bırakıyor yerini
bilinmez bir adrese usul usul akarken
gözlerimizi süsleyen eski bir fotoğrafta

bu insanlar ölmüyor
cezalandırıyorlar bizi keskin bıçaklarla
iri başlı çivilerle
paslı çerçevelerle
bir fotoğrafın kıvranmasıyla
uzaklardan el eden geçmişimize

ÖRÜMCEK

örümceği öldürürsen
kim örer gecenin matemini ışığa doğru

sayfadaki kırık çizgiyi parmaklarınla düzeltirsen
boş yere uzayan bir eski birliktelik gibi
üstüne yapışır gecenin kalınlığı
duyular birbirine karışır: gözyaşı buzu
suda eriyen ışığa yakalanır unutulmuş bir anı

örümcek gezinir gecedeki çizgi boyunca
örümceği öldürürsen
bir daha bulamazsın çizginin doğrultusunu

yalnızlık gecesi giderek uzarsa
doğru:
iki nokta arasındaki en kısa yol olmaktan çıkar
kendini başka bir dünyaya sunmakla eşleşir...
baktığın her noktada can çekişen bir örümcek
uzun bacaklarını boynuna dolayıp
seni de götürür gittiği yere

KUŞLARIN ÇİZDİĞİ SINIR

yüz yıldır çıkmadı evinden
paslanmış bir vidaya döndü ülke
paslanmış bir vida döndü yuvasında
yanılgı ve umutsuzluk
aynı haritada buluştu yüz yılın sonunda

en güzel anısıydı çocukluğumuzun
bütün kuşları karga sanmak
masalın bittiği yerde
ilk şaşkınlık, ilk yanılgı
ilk yenilgisi sonradan kazanılan soyluluğun

kuzgun da bir kargadır saksağan da
kuşlar çizer çocukluğumuzun sınırlarını
paslanmış çivilere asılan yıllar
tedirginlik, haz ve yenilgi karışımı

Sıkıcı bir konserdi güzden derlenmiş

KONSER BİTTİ

çıkabilirsiniz
bütün kapılar açık
zaten kapatmamıştık:
aldandınız!

konser bitti. saksafon ağlıyor yalnız: kalışına
bütün sırlarını ortaya dökmüş bir mevsim gibi
gri bir zaman yükseliyor kalışından

kırılan fincanın sesini dinleyin şimdi
hem konuşun hem dinleyin
ve ilk sevişmenizi hatırlayın
bir kuyuya ilk tırmanışınızı bir insanda
kaybolup: bir başkasında
ortaya çıkışınızı

sığdırın dört mevsimi bir albüme
kendi mevsiminizi de...
sizi görenler
batık gemileri hatırlasın

kabul edin
sıkıcı bir konserdi güzden derlenmiş
oysa siz arzulu bir yaz umuyordunuz
yalnız: bırakın saksafonu karanlıkta
karanlığı saksafonda
artık
kendinizi yalnız bırakın karanlıkta
kurtulun kırılan fincanın çığlığından

bütün kapılar açık!

ÖNCESİ

bir intihardan önce
yürüdüğüm yol:
dalında unutulmuş bir meyva
mesela elma,
elmada uzun bir gece
gecede uzun bir kadın
kadında uzun iki bacak
önümde tenha bir yol
yanımdan ayırmadığım

bir intihardan önce
ip:
mecazlı bir aşk ömrümüzde
kendinden bile ince
silkelenen yağmur sonrası ağaç,
kafesler içinde intiharkuşu
kafes bir ağaçta asılı
ağaç bir gökyüzünde asılı
gökyüzü bir tanrı'da asılı

bir intihardan önce
hangi ağaçta ip?
hem nasıl ince
ip, ince
ipince

sanki hayat!

KUĞU VE ÖRÜMCEK

I
bir şiirin görünümü
örümceğini içinde taşımalı
nerde kalırsa kalsın düşler

yakın tarihte sarsılarak
teslim etmiştir ya kendini
bekâretini teslim eder gibi örümcek

II
yatay bir kesiti alınsa hayatın
kuğular ve örümcekler görülür
yalnızlığı gizleyen süzülüşlerle

ölümün odası açıldığında
boşlukla karşılaşılır
ve bir örümcek gölgesiyle

III
güzellik ve gümüş
aynı madalyonda buluşur
bakire bir örümcekle

bir hayatın görünümü
aşkı ve ayrılığı birlikte taşımalı
kuğulu ve örümcekli düşlerle

GÜZ CİNAYETİ

sizin
adını *güz* koyduğunuz bir anınız oldu mu
bitti mi sonra yavaş yavaş
suyun taştan süzülüşü gibi
bakışı gibi
karanlıkta uykulu bir kuşun?

adını *güz* koyduğunuz anınız
sizi karşıladı mı uykusuzluklarda
ulaşılmaz bir kuytuluk
uçucu bir gülümseme duruluğunda?

size soruyorum bu soruyu
böyle bir anınız yoksa
adını *güz* koyduğu bir anısı yoksa insanın
neden bakar ki korkuyla
uzaklara?

güz
bir mevsimmiş gibi davranıyor herkese:
çocukluğumun tek cinayeti!

HİLELİ ANILAR TERAZİSİ

yağmurun kıyısına yığılmış bulutlara
aralığa, kasımdan kaçan aralığa
masalların mutlu sonuna
bakarken
birdenbire fark eder insan:
gümüş bulaşmıştır
hileli anılar terazisine

bir adam
antikacı dükkânına bakar gibi kente
bir kadın
esrarlı bir aynaya bakar gibi kente
bir ben
boşluğa bakar gibi kente
bakarken
birdenbire fark eder zaman:
karanlık bulaşmıştır
hileli anılar terazisine

aşkın umutlardan arındığı
yağmurun bitip yolların başladığı
iç ısıtan selamların yalnızlığa taşındığı
bakarken
birdenbire fark edilir nedense:
tekbaşınalık bulaşmıştır
hileli anılar terazisine

TOPLANTI

kimi parçalasan anılarıyla birlikte
her taraf kırmızı, kankırmızı
uzayıp gidiyor zamanın yüzü
sessizlik derinleşirken

kimi dağıtsan sözleriyle birlikte
her taraf sızı, derin sızı
soluyor zaman
kendini aynada başkası sanan
o güzellik hırsızı

kimi hırpalasan uykularıyla birlikte
her taraf tren çığlığı, çığlığı
zamanın raylarda aktığı
yıpranan bir yüzle
herşeyin buzullara baktığı
anlaşılmaz düş hırsızı

kimi yıpratsan düşleriyle birlikte
korkunç: iki bulutun çarpışması
kıvılcım bahçelerinin cazibesinde
korkunç: aşkın dostluğa karışması
toplantı, kalabalık bir sessizliğin
gizli tutulan adı

KISA BİR DÜŞTE

bir köpeğin uzaklardan bize bakması
hayra alâmet değildir kısa bir düşte
herşey kendini gümüşe dönüştürürken
bize ne kalır bu korkulu düşüşte

bir çocuğun uzaklardan bize bakması
hayra alâmet değildir kısa bir düşte
portakal bahçesi birden yazla sevişir
yorgunluk kalır yaprakların özünde

bir kadının uzaklardan bize bakması
hayra alâmet değildir kısa bir düşte
araya çocukluğumuz girer bir kış gibi
kör bir uyanış usulca çıkar aradan

bir ölünün uzaklardan bize bakması
hayra alâmet değildir kısa bir düşte
uzak zamanların kirlendiği görülür
bakmak zorlaşır ölünün gözlerine

KALBİM ŞİİRLE MÜHÜRLENDİ

kalbim şiirle mühürlendi düşlerden sonra
yalnızca: belirsizlik kaldı sorularından
alışılmış seslerden sökülen gün
mührümü öptü kutsanmış dudaklarıyla

kalbim şiirle mühürlendi düşlerden sonra
karanlıklarda: gök manzarası yapmak için
ötekilere dalıp çıkan ömrün son kasırgası
mührümü öptü kutsanmış dudaklarıyla

kalbim şiirle mühürlendi düşlerden sonra
kuytuya: kimselerin bilmediği ıssızlıklara
ince bir yağmur gibi süzülen hayat
mührümü öptü kutsanmış dudaklarıyla

kalbim şiirle mühürlendi düşlerden sonra
telaşla: aşkların en kısası uzanarak
tedirgin bir ömrün kırık çizgisinde
mührümü öptü kutsanmış dudaklarıyla

kalbim şiirle mühürlendi düşlerden sonra
uçurumda: eski günlerin gürültülü bıçağı
yarım bırakılmış bir yakınlaşma gibi
mührümü öptü kutsanmış dudaklarıyla

Bir aşkın başlaması
ruhla yontulması sert bir ağacın

BİR AŞKIN BAŞLAMASI

bir aşkın başlaması:
ruhla yontulması sert bir ağacın

bir anahtar sessizce açar doğayı
bir la sesi başlatır fırtınayı
çeker bıçağını hırçın rüzgâr
hızla çevirir yıpranmış sayfayı:
bir aşkın başlaması

ne süzülürse içine ince bir dalın
serinlikler onu gezdirir yüreğinde
son ışığın peşinde olan yolcular
yaşamı asarlar günün ucuna
kısık bir sesle başladıkları şarkı:
bir aşkın başlaması

kendini ıssız zamanlarda yitirip
ışığın sonunu arayanlar
yağmuru sevinçle karşılarlar her zaman
bütün bildiği budur hayatı anlayanların
yırtılmış sayfanın yerine yapıştırılması:
bir aşkın başlaması

>

unutulan her güzellik geçmişe karışmaz
yeni güzelliklere eklenir bazısı
bu yüzden en güzeldir en son sevilen
bütün güzellikleri kendinde birleştiren
ırmakları, okyanusları, bitimsiz yağmurları
bir güz sabahı kapınıza getiren!
böyle zamanlarda güzeldir bir şarkıyla uyanması
uykunuzu titretir uzadıkça la sesi ince
kadının ayakları suya değince
bir aşkın başlaması

ipekler altında kabaran göğüslerin tadıyla
gizine erilmiş sevişmelerin yeni zamanları
bütün bir hayatı içerecek,
o garip hışırtının böceği aranacak her köşede
anlamsız sayılacak sonra
ışıkların kırgınlıklara kırılarak yansıması...
eşyalar birbirine karışmış
mutluluk kendini mahzende unutmuş olacak;
böyle bir tablonun usulca indirilmesi duvardan:
bir aşkın başlaması

yeni şeyler ezberlemenin yanlışlığı
bilgiye sığınmak ve kutsamak katılığı
gümüş bir gemiyi getirmek diplerden
savrulan bir uçurtmayı gökte unutmak
doğayı değiştirmek temiz sulara eğilirken
gümüş bir gemiyi diriltmenin yanılsaması
zamanın akışını hızlandırmak:
bir aşkın başlaması

en sonra:
birdenbire eski yağmurları anımsamak
kırmızısincapların eskimeyen sıçrayışlarında
okyanusun esnek akışlarında
altın renkli bir balığın sırtında dalgalanmak
en eski çağların güne kavuşan hızında
yırtık albümlerin yeni resimlerle yamanması
kalbin yenilgileri kanıksaması
enginlere açılması gülümseyerek
titrek günler içinde kırışmalarla:
bir aşkın başlaması

ÇIPLAK YABANCI KADIN İÇİN OTUZÜÇ DİZELİK ŞİİR

yüzünüzü gizlemişti tanrılar bizden
nefes almanız engellenmişti büyülü dokunuşlarla
boyuna yabancılarla öpüşüyordunuz
tanrıların izniyle
onsekiz yaşından küçüklerin seyredemediği siz
bedeninizin en gizli yerlerini ele vermeden
gecelerinizi çocukluğumuza eklediniz

zaman bizden yanaydı
dağınık görüntüler ve yanılgılar bizden yana
giderek beyazlaşan bedeniniz
anılarımızı derinden sarstı
bir tül attık üstünüze kemanlar eşliğinde
devrilen şarap bardakları geleceğimize çarptı
âyinler, tütsüler, eski ilâhiler sardı gülüşlerinizi
iki dişiniz, dişiliğiniz daha öndeydi ötekilerden
diş olup bizi ısıran çıplak göğüslerinizi
karanlığımız ışık sandı

aç anılarla sevişir gibi: doyumsuz
siyah bir tabuta tıkılmış gibi:
yılların dışındaki zamanlardan geldi bedeniniz
iki ışık olan
ve kilise şarkılarını barındıran göğüsleriniz
ile
tanrıların izniyle
düşlerimizi bırakıp gerçeklerimize girdiniz

ince parmaklarınız piyanonun tuşlarına
uzanırken
ve bedeniniz düşlerimize,
çocukluğumuz sizi korkusuzca hatırladığında
kansız ve duru uyurken
siyah tabut açıldığında
hiçbir şey çıkmayacak içinden

bunu siz söylediniz!

DÜŞ HEYKELİ

gece bende bıraktığın beden bükülüşü
ayın en ince yerine bulaştı
parça parça döküldü gümüş çizgiler
yalnızlığı seçen üşümelerim
kahve lekelerine karıştı kâğıtlarda
violaların içinden geçen düşlere ulaştı
gecenin inceden kımıldanışıyla

bir aşk ve nefret oyunu
hayatın bende bıraktığı iz...
her köşe kapmacada yenik düşen
geçmişten artan bütün sesler
iç içe hayatın anlamıyla
gecenin ve günün ansızın bölünüşü
çarpıyor kendine ve solgun ay parçalarına

bir buzun kırıldığı duyuluyor sonra
güzlerden, kışlardan ve düşlerden
gölgesi görülen bir kuş
demir ağırlığıyla geçiyor üstümden
söylenenler, söylenemeyenler
yaşananlar, yaşanamayanlar
teğet geçiyor birbirine
biraz da bu işte
çocukluğumuzdan
kırlangıçların uzaklaştırdığı

görünmeyenler büyük bir sessizlikle
görünenler ellerinde bıçaklarla
geçiyorlar yarıkaranlığı
kendini renklerin dışına atıyor kırmızı
bu, aşkın
şiddetle tanıştığı

kimseye yaranamayan yalnızlık
en çok da kendini kutsallaştırıyor
bu anlatılan:
sevişmelerden yonttuğum düş heykelinin
bakışlarımla çarpışınca
mermere düşüp parçalandığı

İPEKLİ TRAGEDYA

kum savruldu yüzüme
unuttuğum gizli tarihimden
rüya bitti dipsiz kuyularda
çöle düştüm
dile düştüm
aydınlığı seven çocuk sesiyle
tırmandım ıslak taşlara
durmadan kaydım
bir aşk yazdım suya sonunda
kendimi sizinle saydım
olmadı

gül savruldu yüzüme
unuttuğum eski bahçenizden
dikenlere bulandım işte
kan inandırır insanı herşeye
yağmurlar yağsa üstüme
dile düşsem
güle düşsem
bu başka şeye benzemiyor deseler
aşk olmalı

ay savruldu yüzüme
unuttuğum yaz gecelerinden
düşler sebil etti kendini
siz nereye koydunuz düşlerinizi
bir bulabilsem
yola düşeceğim
dile düşeceğim

ÜÇ SIR

her şeyi yazdınız kadınlara dair
bir şey kaldı:
ince mi ince,
gülünç mü gülünç,
şaşırtıcı mı şaşırtıcı
bir kadının içki kadehinde boğuluşu
bir adamın bunu kendinde gizleyişi
bir kadının ikisini izleyişi gibi bir şey

her şeyi yazdınız çocuklara dair
bir şey kaldı:
ilk ateşli gecenin sabahında
alınlarda biriken hastalık teri gibi
sevgili mi sevgili,
ayartıcı mı ayartıcı
bir çocuğun yabancı sokaklarda kayboluşu
bir kadının bunu kendinde gizleyişi
bir adamın ikisini izleyişi gibi bir şey

her şeyi yazdınız adamlara dair
bir şey kaldı:
bedenin en güçsüz ânında
son hamlesini yapması gibi
en uçtaki meyveye, en dipteki su damlasına
çekici mi çekici
tüketici mi tüketici
bir adamın solgun resimlere savruluşu
bir kadının bunu kendinde gizleyişi
bir çocuğun ikisini izleyişi gibi bir şey

GEÇİYOR

üzülünce
ellerimi mor bir boşluğa koyuyorum
geçiyor

düşlerimde
durmadan iskambil oynuyor üç karga
mor bir tabancayla
canlarına okuyorum
yazdığım son şiiri
geçiyor

çaresizlik dolu bir arzu
kendi üç kargasını bekliyor
yaşamı diken diken eden tutkulu kumar
daha bir sürü şeyi getiriyor kapıma
aşılmaz anıların arkasında durmayıp
geçiyor

kimin ağladığı bu diyorum
bu kimin karanlığı, kimin çığlığı
hiçbir şey olmayan yalnızlığa sor diyorlar
yani aslında her şey olan yalnızlığa
üç karganın üçünü de öldürüyorum
geçiyor

mor tabancada izi bulunan parmaklarımı
yaşama şöyle bir dokunarak
arzuyla gökgürültüsüne uzatıyorum
geçiyor

HİÇLİĞİN DERİN UYKUSU

ne zaman yalnız kalsam
çocukluğumu seyrediyorum aynada
bıraktığım nesneler
ağır ağır süzülürken dünyaya

tekbaşınalığın lezzetli yanıdır bu
kimseye dokunmadan hazlar üretmek
eşyayı başka gözle görmek
aynanın, masanın, pencerenin
ruhuyla birleşmek

yeniden kopyaladığımız zaman
tekbaşınalıklarda tutar ellerimizden
temiz ve kirli ellerimizden
başka dokunuşlarla ürperttiğimiz kabuk
kendi içimize döktüğümüz soğuk su
eski ve yeni zamanlar içinde
hiçliğin derin uykusu

işte iğne deliği
işte hindistan
gör bakalım zamanın sonsuzluğunu
tek başınaysan

Gülün üşümesi gibi geçiyor zaman

GEÇİYOR ZAMAN

pencerenin açık unutulması gibi geçiyor zaman
çıplaklığın pencereden yansıması gibi

erkeğin kadına bakması gibi geçiyor zaman
hayatın köşeye çekilmesi gibi

kadının kendine bakması gibi geçiyor zaman
trenin istasyonu yitirmesi gibi

aynanın kırılması gibi geçiyor zaman
düşün bütünlenmesi gibi

gülün üşümesi gibi geçiyor zaman
kadının kendine düşmesi gibi

zamanın unutulması gibi geçiyor zaman
unutmanın zamanlanması gibi

ayrılığın yasaklanması gibi geçiyor zaman
pişmanlığın saklanması gibi

çığlığın geciktirilmesi gibi geçiyor zaman
gecikmenin çığlığa dönüşmesi gibi

cinayet saatinin çalması gibi geçiyor zaman
hayatın ölüme eklenmesi gibi

YANILSAMA

herşey yanılttı beni:
sevdiğim ölülerin son sözleri
dağılmadı yeni günlere

herşey yanılttı beni:
güzelliğin bir kadınla tanımlanması
yetmedi başka güzelliklere

herşey yanılttı beni:
aldatışların derin acısı
kâğıtta su gibi yayıldı içime

herşey yanılttı beni:
uzaktan ve çok yakından sevmeler
ayakta tutamadı düş heykelimi

herşey yanılttı beni:
sevişme sonrasında usul usul
kendini içen sigara gibi

herşey yanılttı beni:
loş odaların serinliği
geri getirmedi çocukluk günlerimi

herşey yanılttı beni:
en çok da
durmadan kırılan bakirelerin gösterisi

TARİH İKİLİKLERİ

kırılmış bir vazonun tarihi
elyazmasıdır mahzenlerde

gülün tarihi
başkadır bütün çiçeklerden

güzelliğin tarihi
kopuktur tariflerden

aşkın tarihi
yazılamamıştır yaşanmaktan

sevişmenin tarihi
okutulmalıdır herkese

suyun tarihi
akıp gider kasidede

"resimli türk edebiyatı tarihi"
haksızlık etmiştir hâşim'e

tarih kitaplarının tarihi
ikilikler içinde

SIR KALSIN

sır kalsın
gecenin parçalanmış coğrafyası

sır kalsın
kendini okşamanın güzelliği

sır kalsın
gemiyle seviştiğim karanlıkta

sır kalsın
saatimizin kumsuzluğu

sır kalsın
sevişmenin ortak dili

sır kalsın
cenazemde yağmur yağması

sır kalsın
bir kafatasına gizlendiğim yeraltında

sır kalsın
kendimi astığım mezarımdaki ağaca

FICTION

anlamsızlık
sızdırıyor kendini köklerimize

yaşamın gücü
çürüyor eski ağaçların hüznüyle

serin ve kuğu
karıştırıyor sevişmeleri birbirine

bu kesik bahçe
heceliyor geceleri kendi halinde

rolünü unutan sevgili
çiziyor günlerin üstünü neşeyle

çıplaklığıyla sevişen akvaryum
boşalıyor yalnız balığın ölümüyle

unutulan esrik sözcükler
sürtünüyor ürperen tenimize

anlamsızlık
sızdırıyor kendini köklerimize

Uzak Zamana Övgü

Birinci Basım: Can Yay., 2003

Küre, sele kapıldı: derinleşti gece ve uyku

SELE KAPILAN KÜRE

küre, sele kapıldı herkesin uyuduğu bir gecede

gülüşleri ve ağlayışları farklıydı kıtaların eskiden
aşkları ve nefretleri ne çok benziyor şimdi

çocuklar tahta oyuncakları severdi bir zamanlar
tahta araba, tahta at, tahta ev, tahta bahçe...
yitip gidiyorlar şimdi göğü delen çeliklerde

sevişmenin başka bir tadı vardı mağaralarda
rengimizi kendimiz seçerdik: kadınla erkek
şimdi herkesin sevişmesi ıssız bir ada
hiçbir su aralığında birleşmeyecek

yokluk incitmezdi kadınları kötü günlerde bile
adamlarla çocuklar birbirine benzerdi
sular karıştıkça evler daha çok çürüyecek

üstümüze gelecek tedirginlik ve korku
bu sel hem çatıları hem bahçe katlarını götürecek

küre, sele kapıldı: derinleşti gece ve uyku

YIPRANMIŞ ANITLARA TAŞ

yıpranmış anıtlara taş taşıyanım

baharı kıştan ayıracağım keskin çizgilerle
tarihi yeniden yapacağım, yangınlar gibi

yaklaştıracağım güzle esrimeyi birbirine
ateşe kısık gözlerle bakacağım
ağır bir sis olacağım anıtın gölgesinde

ateş: parçalanmış bakışı yıpranan anıtların
zamana sıçrayan kıvılcımına gizlenip
kör noktalarda hiçliği bulacağım
nasıl çatladığı anlaşılacak ince damarların

yıpranmanın tarihi bu, geçmişten geleceğe
kesilen ağaç gibi devrilmenin tarihi
herkesin birbirine durmadan yenildiği

savrulmanın tarihi, boşluklarda kalmanın,
yangınlar başlatmanın tavanaralarında

ateş taşıyanım yıpranmış zamanlara

ESKİ DÜNYA DÜZENİ

çizgilerimizi ne çok severdik haritamızda

bir bahçeyi bozsak, cennet bağışlardık yerine
sevinirdi gökkuşağı sesimize eklendiğine

basamakları gökyüzüne eklenirdi hayatın
her seferinde daha derin tutkularla çıkılan,
daha başındaydık dünya denen saltanatın

kızıl akşamlar, pırıltılı sabahlar, yıldızlı geceler
düşler sızardı gökyüzünün çatlaklarından
yeni tutkulara hazırlardı zamanlar bizi
sarmaşıklar ve böğürtlenler arasından

sınırsız bir renk cümbüşüydü yaşamak:
yağmurun yağmur, güneşin güneş olduğuydu
gürültülerden daha anlamlıydı sessiz kalmak

kim inansın buzdağında dağılan geçmişimize
cenneti onlar aldı, cehennem bile kalmadı bize

haritamızı ne çok severdik çizgilerimizde

YER DAĞINIKLIĞI

bu yıldızları ben çaktım gökyüzüne:

nesnelerin duruşunu değiştirmekti işim
yerlerini çocukluğumdan beğenmezdim

yağmura pencere açtım, tekbaşınalığa kapı
sayfalara çiviler çaktım sözcükleri asmaya
boşluğa tırmanıp usulca gökyüzüne indim

bendim yıldızları suyun yüzüne serpen
şeylerin düzenine inanmadığımdan
başka bir gök çıkardım çivili sandığımdan
zamanı örtülü sözcüklerimle yendim

yerler ve gökler istemiyordu değişmeyi
sözcükler, sesler, kişiler ve bütün eşya
yeniden keşfedilmeye hazır değildi

olmadı: öylece duruyor yerin dağınıklığı
boşlukları şimdi de beğenmiyorum

bir yıldız daha çakıyorum gökyüzüne

TAN KIZILLIĞI

derin bilgeye

uzak bir anıdır şimdi bilginin derinliği:

yanıltıcı görüntülerle sürüyor hayat
yaralar kolay iyileşmiyor artık

ağaç kendini silkeliyor günün sonunda
birkaç kuru yaprak, birkaç dal kırığı
tadı yitiyor tan kızıllığının bu kötü oyunda

yıldız hışırtılarına karışıyor bilgenin fısıltısı
zamana huzursuzluk gibi yayılıyor
kaplıyor gökyüzünü, yeryüzünü, yaryüzünü
uçurumdur öteki adı: sözcüklerden yansıyor

bilgeye sorarsanız: bir korku gerek bize
bir uçurum gerek ucunda durulacak
tedirginliği ancak derin uğultular anlıyor

su buharlaşmıyor, güneş ısıtmıyor: kuşkusuz
her şey uçurumun körlüğünde buluşacak

bilginin derinliği uzak uzak uzaklaşacak

HER ŞEY BİTTİĞİNDE

her şey bittiğinde... her şey bitmiş olmayacak

yeniden gerilecek üstümüze gökyüzünün çadırı
hatırlayacak kurtlar kuşlar derin soluklarımızı

tutkuya adadığımız bu nefretsiz hayat
kendine yer arayacak yıldız kümelerinde
kurtlar kuşlar... ellerinde taze meşalelerle

kim kimi bulacak bu kargaşada, kime ağlayacak
taşlara düşen şişeler gibi dağılacak günlerimiz
birbirine karışacak mevsimin ölü ve diri renkleri
tozlar silkelendiğinde: iskeletlerimizdir ancak

yaşamanın yokluğa benzediği çelik gövdelerde
yeni bir kurt dolaşacak korkusuz, çekinmesiz
soluklarına kirli damarlarda yer arayacak

bir yırtık, bir aralık bu gökyüzü çadırında
olmalı! yolunu sonsuza uzatmışsa ömrümüz

her şey bittiğinde... hiçbir şey bitmemiş olacak

ESKİ LEVHALAR

suyun dibinde kalmış: duru derinlikte

ne zaman bir çakıl taşı fırlatılsa
anımsamalarla kırışıyor zamanın yüzü

ne zaman bir ırmak kendine aksa
buruşuyor yalnız kalmışlığımıza
ve duruyor derinlerde duru karanlık

eski levhalara yazılmış günlük işler
boyuna okuyoruz dinlemeden, anlamadan
dudaklarımıza kan bulaşsa ruhumuzdan
deniz dipleri aydınlığa eklenecekler

bir mağaradaydık: ama özgür, ama tutkulu
bellidir eski levhalara yazılanlardan
kurtarmıştık fırtınadan derin uykuyu

şimdi bir taş fırlatılsa mağaramıza
sonsuza eklenir taşın haykırışları

boşlukta asılı levhalar: büyük boşlukta

MADALYONUN ÜÇÜNCÜ YÜZÜ

bizi içeri çağırıyorlar: karanlıkta kalalım

gizli zamanlara gidiyoruz besbelli
çıplaklığı üşümemek için yanımıza alalım

zaman uçuyor: kuşun tüyleri dağılmış
kışın ruhu ürpermiş keskin geçiyor güz
yıldız kırıklarından yeryüzüne dalalım

barışık zamanlar aşkı: insana ve ağaca
yalnızca bu tutku kalmış geçmişten,
alnımızı aynı özlemle güneşe ve yağmura
umursamadan bırakan gece olalım

hep unuttuk yaza su vermeyi ikindilerde
zaman bu, dinlemiyor sessiz duran bulutu
insanı dinlemiyor: eskitmektir tutkusu

bir madalyonun iki yüzü: ölüm ve kalım
zaman üçüncü yüzü savruk hayatların

eski zamanları bulalım, eski zamanları bulalım

KORKULUK

korkma dedim kendime: dünyaya, korkma

her çağlayan bir intihar saldırısıdır
boşluğa: kendini uçurumda bulmaya

hayat denen fırtınada ne bulunursa
sözcüklerimle anlattım: biraz örtülü
bahçelerin dışında sevdim dalgın gülü

korku, haz, çağlayan ve dalgın gül
geçmişe dağılırken dudak dudağa
saldırdı dünya kışkırtıcı boynuzlarıyla
insan ve eşya boşluklara savruldu

dünyaya dair bir şeyler sorulduğunda
karıştırdım isa'dan önceyi ve sonrayı
güneşin kalbine yerleştirdim dolunayı

gölge geçimi her şey, tutku birikimi
boşluğa dağılışı gölgenin ve tutkunun

korkma dedim kendime: dünyaya, korkma

INSOMNIA

dünyayı yanlış anladım: dünya beni

yükselerek kaydı kör yıldızlar bile
duymadım gecenin uykusuz sesini

düşle gerçek, sonsuz matrisle uyku
birbirini kandırdı karanlık saatlerde
soluk soluğa kaldım: gece yorgunu

bilge sözü, körelmiş gözü zamanın
ezik üzümlerin tadı, eskiler güzü
geceye öykünen yüzü sabahların
ışık ve uykusuzluğun en gürbüzü

ıssız ormanlarda kuytu uluyan kurt
sık ağ aralığı gizli örümcek bakışında
uyku: suyun ağır ve aksak akışında

yıkılıyor gibi binlerce uyku sarayı
derin gürültüler var yeni zamanlarda

dünya beni yanlış anlıyor: ben dünyayı

GÜNLERİN DÜZENİ

günlerin düzeni var şimdi: uğultulu

eski düşleri arzulatıyor yeni zamanlar
arayanların küflü mahzenlerde bulduğu

neye yaradı keskin kâğıt, parıltılı maden
sessizliği parçalayan çirkin homurtu
suyun ve ormanın ürkek kalbinden

doğru zaman, doğru yerde olmadı hiç
ne anladı insan dünyanın dönmesinden
eski okyanuslarda ve yeni sınırlarda
bir şeyler kayıp gidiyor kendiliğinden

şimdi: durmadan kendine sızıyor insan
unutmak için korku veren uğultuları
kim bilecek suyun yeraltı macerasını

kaç bahçe dağıldı yeni zamanlarda
kaç güneş eskitti yerin uslanmaz yüzü

günlerin düzeni var şimdi: uğultulu

SAYISIZ SIZI

tenime sayısız sızı doldurdum dünden

bir tablo hırsızı gibi yaşadım zamanları
ürkek dolaştım yüzyılları kısık seslerden

döndü, durdu boşlukta bir küre: dalgın
aşkla karıştı birbirine dağınık uykuları
buydu okyanusun fırtınadan kurtardığı

kıvılcımlar sıçradı tenime uzaklardan
bir kurt tuzaklardan itinayla sıyrıldı
tazeliklerin teriyle kamaştı dudaklarım
en son uyandığım hangi dağınıklıktı

elbet birbirine karışır isimlerle cisimler
elbet kendini boşluğa atar böyle bir hayat
bakire zamanlarını arar yeryüzünün

kanına zehir karışmış yeni zaman yağmuru:
aşkta ve yataklarda birlikte gördüğün

tenime sızılarını ekledim gürültülü günün

UZAK ZAMANA ÖVGÜ

'ânın parçalanmaz akışında...'

hem *içindeyim zamanın* hem *büsbütün dışında*

gökten ırmaklar boşalıyor yağmur olamaz bu
dünya bir kabuk: parsların dişleriyle soyduğu

keskin dille konuşuyor anlayışsız melekler
fincancı dükkânında barbar katırları
zaman kristalini paramparça edecekler

antik bir lambanın ışığıdır yüzümde duran
tutku teri, aşk arzusu, yalnızlık sızısı
ustalar çırak yetiştiremiyor ağaç yontmaya
giderek azalıyor tenime yakışan ısı

ölülerle diriler aynı korunaklı kitaplarda
eski zaman, yeni zaman birlikte şimdi
batıyor kirli sularda suçluluk duygusuyla

yağmuragaçlarını unutup yaşadığını sananlar
yakışmaz içimdeki parıltılı mağaralara

hem *içindeyim zamanın* hem *büsbütün dışında*

SIRTLAN ÇAĞI

ağzına gizlenmiş sırtlanlarla geldi çağ

güneşler vurmuyor artık gümüş camlara
ağaçlar derinleşmiyor arzu dolu toprağa

kanatlarında ağır bulutlarla karanlık kuşlar
uçtuğunu sanarak sürünüyor ağrılı gökte
göğü delen duvarlara ters asılıyor aynalar

korunurken mücevher kutusunda tutkularımız
kırılacak sırtlanların arzulu saldırısıyla
dönmüyor geriye gidenler ve yılgın küre
donuyor yıldızların kırılgan ışığında

kadın ve erkek anlamıyor birbirini
ve çocuk ikisini: kendini anlamayınca
asılıyor avizelerle yüksek tavanlara

kül savruldu her şeye: tanımsız örtü
herkesin yarıkaranlıkta korku gördüğü

sırtlanların ağzına gizlenerek geldi çağ

BAĞBOZUMU

yerin üzgünlükle kırışan yüzündeyiz

unuttuk ihtiraslı bükülüşünü dudakların
dışına düştük ırmakların: kurak ve ayaz

ince çizgiler çektik kentlerle mağaralara:
kalbimize iliştirdiğimiz solgun papatya,
şimdi sınırsız ölümler kadar beyaz

kıta alçalıyor, yükseliyor okyanus
bu yepyeni bir veda düşlere, tutkulara
geçiyor bağbozumu, su sızdırıyor küp
parmaklar yetişmiyor güneşe uzanmaya

bozuk sesler içinde birkaç zavallı ezgi
kırılıyor ince çizgi, çitler devriliyor: fırtına
siyah sular ıslatıyor renksiz çiçekleri

anlaşıldı, zaman yok nesneleri sevmeye
güneşin kalbine girmeye zaman yok

buymuş yeni mevsimlerin öğreteceği

KÂĞIT

kâğıtla yeni tanıştım: sonsuzluk hediyesi

insanlar geçmişe uçuyordu kâğıttan kanatlarla
kuşlar yürüyordu kâğıda dökülmüş yanlışlarda

kendime kefen biçtim: dalgın kâğıttan
görünmeyecek herkese, her yerde, herkesle
arındıracak ömrümü amansız yanlışlardan

kâğıt deyip geçilmez: derin ve yırtıksız
aşkta: savaşta, barışta: yalnızlıkta
mürekkeple esrik doyumsuz hırsız
onunla uyuyup uyanıyor tekbaşınalık da

bıraktığım her leke gül ve ateş oluyor
boşluk bırakmıyorum kâğıtta: yoksa yangın
odalarda bulduğum dalgınlık ne zor

kendime yakıştırıyorum kâğıdın inceliğini
örümcek ağları sarmış: kaldırıp bakın

kâğıtla yeni tanıştım: sonsuzluk penceresi

KÂĞIT VE MADEN

birbirini tamamlayan iki düş: kâğıt ve maden

yaralı parmaklarımızla dokunduk yüzyıllardır
derinleşti avuçlarımızdaki kesik çizgiler

demir sandıklarda, ipek örtülerin kıvrımında
gözden uzak, uykusuzluğa yakın duruyorlar
kalpazanın çığlıklarla uzayan rüyalarında

kâğıt: kırışıyor, buruşuyor uçuşurken boşlukta
geçiyor zaman, kimseyi beklemeden geçiyor;
üst üste gizlenmiş gürültüler ve sessizlikler
maden: iki yüzlü gülüşüyle kendine yer açıyor

gider gelirler, gider gelirler, gider gelirler
tarihe eklenirler seslerinin yokluklarında
yavaş yavaş eskir onlar gibi solukları da

batık gemide çekmeceler ve sandıklar
usul usul salınır okyanusun kollarında

kâğıt ve maden: birbirini tamamlayan iki fırtına

KAPANIK

belki hiç açılmamıştı kapısı mevsimlere

yalnızlığın yasası: ritmik kalp atışları
sığılmayan bir küre ve mutsuzluk kışları

bütün iyi ihtimaller uzak, uzakta şeyler
kendine tuzak kuran aynaların aksinde
ağır ağır rutubetli duvar diplerine gider

kendi gürültüsünden rahatsız kent
içinde eski gökyüzlerine yer olmayan
yılkı atların, sonsuz solukların uğramadığı
durmadan kapı arkalarına taşınan

iç içe dizilmiş bardaklar gibi sırça günler
zamanın dar koridorlarına çarpa çarpa
dokunulsa takvime gerisin geriye döner

hep böyle: bağlanmış düşlerle tütsülü
kapanış zamanı: *gökyüzü kurşunla örtülü*

belki hiç çalmarnıştı kapısını mevsimler

KARIŞIKLIK AYİNİ

gece korkuyla inmişti: düşün gerçeği

tedirgin kapılar gibi yalnızlığa açılan
atlıkarıncada unutmuştu akşam beni

annem beni sokak kavgasında unutmuştu
ne müthiş kanatmıştı yaralarımı zaman
yaralarım: durmadan geleceğe kanayan

çağ değişti, *çiğ* değil iyice unutkan şimdi:
anlamsız koro: dağınık ağızlar birlikteliği
yağmur ve rüzgâr sesiyle susturulamayan
geçmişi paramparçalayan karışıklık ayini

çağ değişti: atlıkarınca değişmedi tek
durmadan geçmişin rüzgârıyla dönecek
geçmiş: kişinin kendini mutlulukta bildiği

unuttuk: her şey dünde kaldı, takvimde
zaman var mıydı bize söylendiği gibi

korku geceye dağılmıştı: işin gerçeği

AETERNA NOCTE

kendini tanıt bana sonsuz gece

dağıttığın ilkgençlik bahçesi
şimdi hangi cehennemin dibinde?

nasıl bir çiftleşmeden doğdu yalnızlığın?
savurdun bütün yıldızlarını
üstüne gerilen siyah çarşafın

kendi bedeninden çaldın kanını
suyunu kendi dikenlerinle korudun
yasak bir avdı hayat
acısını derinlerde duydun

yorulmaz avcı, koşmaya bayılan ırmak
savurduğun yıldızlar
bir bir göğsüne saplanacak

yaradan ayrılan taze kan
zamanı kaplayacak

kendini teslim et bana sonsuz gece

ÇOĞUL

kimselere karışmıyorum zaten kalabalıklar

sözleri var kendilerine göre gülüşleri var
durup dururken bağırıyorlar uzun masalarda

ne kadar da çoğul her şey: ekler ve kökler
sanki hazır anlamsız çoğaltmalara
isimler, sıfatlar, bağlaçlar ve ünlemler

kocaman şişelerle artıyorlar: azalıyorlar
her yerdeler: sayfalarda, kavgalarda
onların emrinde sanki ilkyaz ve sonbahar
tarihin üstünden bakıyorlar hayata

baktım ve gördüm: yanılgılarla yürüyorlar
kaybedecekler zamanla girdikleri düelloyu
tükenecekler hızla, belki de azar azar

bir şey öğrenemediler, öğrenemediler bir şeyi
zaman hilesiz tartıyor sözün dengesizliğini

sayfalarımı okurken kendilerini daraltıyorlar

Ömrünü yanılgılar denizinde geçirdin

DÜŞ

ömrünü yenilgiler denizinde geçirdin

öncesi ve sonrası olmayan bir çığlıktı
karmaşık bir yalnızlıktı hayat dediğin

geldin, gördün, yenildin ve gittin
bilinmezliklere gönderdin geçmişini
uçurumlar yarattı pırıltılı yenilgin

düşün: yıldızları yere sermekti
olmadı: kendini yerin dibine indirdin,
cehennemin ve hiçliğin bahçesine
şiddetle büyüyen bir ağaç diktin

yaşadıkların neye benziyordu, kime?
yalnızca kendine mi yoksa: sınırsız
sızılardan sonsuza uzanan çizgiydin

bir düşün tarihi çok kısaymış anladın
buymuş hayatı seyredenlerin bilmediği

ömrünü yanılgılar denizinde tamamladın

ALBATROS

'albatros' şairine

beni de çağırdılar albatros çığlıklarıyla

yere bir başka arzuyla saldırdı gök
okyanus pişmanlıklarını savurdu kıyılara

geçmişe saldırdı, dalgaların her biri
ben de gördüm çırpınışını albatrosun
gökle yerin amansız kapışması gibiydi

gemi geçmişi geçti, gelecekle buluştu:
limansız bir ömrün son kasırgasında
zamana karıştı sözün dev kanatları
unutulmak ve kırılmak kaygısıyla

kaybolacağız sıkı tutmazsak sözün ipini
sesle buluşturmazsak, ürperten çığlıklarla
kaybedeceğiz okyanusun derinliğini

kapanmaz kanatlara sor sözün büyüsünü
duyursun uçurumlara yol alan yalnızlığı

beni de çağırdılar albatros çığlıklarıyla

YANLIŞ PUSULA

kalırsa bir yanlışlık kalır bu geceden geriye

kendine beğendiğin tekinsiz tekbaşınalık
tavanaralarından sızıyor ışık yerine

örümceği öldürdün, kim örecek gecenin matemini?
kim atacak çığlıklarını doyulmamış hazların
kanın en silinmezini bulaştırdın ellerine

sıyrıldın biçimlerden bir fincanın ağzında
pencereyi cihannüma sandın, kapıyı harita eskisi
vücudunda gezdirdiğin bu yanlış pusula
yol açmadı, okyanusa gizledi sessizliğini

sevgilini öldürdün, kim saklayacak seni içinde?
geceyi bıçak kesti, bütün hazları sessiz telefonlar
ne sakladın zamansız cinayetten kendine?

sesler yanılttı seni, görüntüler ve gülüşler:
yan yatmış bir uçuruma benzedi tekbaşınalığın

kalırsa bir yanlışlık kalır bu geceden geriye

ÖRÜMCEK FIRTINASI

odanın bütün köşeleri örümcek çizgisi

bu korkuyu kimden devraldığımı bilmiyorum:
örümcekler çığlık çığlığa seviyor geceyi

kanın usulca sızması, zamandan boşalması:
büyümesi yalnızlığın örümcek tedirginliğinde
sessizliğin kapıları korkulara çarpması

sokağın kapandığına kimseler inanmıyor
karanlık camlarla kapandı sokak
gölgelerle örümcek ağları örtüşmüyor
arka bahçeye gömülen aşkı kim bulacak

ev: tek oda, tekin değil geniş tekbaşınalıklar
merdivendeki ayak sesi tanıdık değil: aşk,
arka bahçede çürüdükçe artar sanacaklar

yitik telefon numaralarının gezginliği: aşk
hassas zamanların anlaşılmaz gerginliği

odanın bütün çizgileri örümcek köşeli

AYNADAKİ GÖRÜNTÜYE TEPKİ

bütün savaşlardan yenik çıktık ve yorgun

yolculuk gibi sürdürdük ömrü: günden geceye
bir sarmaşığa sarılıp kaldık sonunda: tutkun

yangınına su taşıdığımız gergin üçgenler
boşluğa eklenen aceleci ve tedirgin bedenler
sığdırıldı iki düş arasındaki keskin nefeslere

biriktikçe birikti lekeler: yenilgi ve yanılgılar
ateşe sığınmanın modası geçti, su zaten eski
bir tepkiydi yaşamak aynadaki görüntümüze
sesler uğultulu uçurumlarda birbirini kesti

hayat: çocukluktaki oyunları unutma süreci
kötülük ve iyilik, aşk ve nefret, dost ve düşman
hepsi aynı bu savaşta: aldatanla aldanan

silinmeyecek ne kadar çabalasak da boşluktan
kalbimize yakıştırdığımız bu derin sessizlik

bütün savaşlardan yorgun çıkacağız ve yenik

MEZARLIKTA ISLIK

ıslık çalmıyorum artık mezarlıktan geçerken

kırık bir tapınak takılıyor adımlarıma
mermer kırıkları sağıyor düşüncelerimi

benden sonra ıslık, ıslıktan sonra tufan
bir bulutu ötekiyle çarpıştırıyor zaman
geçiyorum hayatla ölümün aralığından

düşmüş, acıymış, aşkmış, tekbaşınalıkmış
yıldızlara bulaşmış gölgeli yürüyüş diyorlar
duyuyorlar yaklaşan ayak seslerini zamanın
bakıyorlar: karanlığın örtüsü çoktan sıyrılmış

hayat, gergin bir uykuyu andırıyor çoğu zaman
düşüşler, arayışlar, tedirginlikler içinde
bir kâğıda adımızı yazıyorlar, sonra mermere

her şey kırık birbiriyle ve birbirinden
acı çığlıklarla ayrılıyor şimdi her şey

ıslık çalmıyorum artık mezarlıktan geçerken

SİSLİ KAPILAR

yırtık bir karanlıktı, amansız bir gerginlik

uyuyan kadındı gece, nefesi inceliğinde:
camlardan sızan karşı koyulmaz çekicilik

sisli kapılar gibi birbirimize açılamıyorduk
kapalıydık sisli kapılar gibi: kararsız
saldırıyordu karanlığın dudakları: arsız

aradığımız tutku hangi cehennemin dibinde
hangi tavan arasında unuttu kendini incelikler
hiçbir yere açılmayan sisli kapıların önünde
bir kadın bir adamı, bir adam geceyi bekler

yeni yanılışlarla yıpratırız sesimizi
başkaları karınca katarıdır cehennemimizde
kimseler ayıramaz sisten sessizliğimizi

içerdeki gerginliği gideremez hiçbir şefkat
kapıyı ansızın açsak, savrulur belki ipekler

yırtık bir karanlık, sisli kapıları bekler

GÜZ MÜZİĞİ

hüzünlü güz müziğine kaptırmış kendini

eğilmiş, sözcükler ve sesler arıyor yerde
göklerin yürürken dalgın düşürdükleri

pencereyi denize, denizi anılara ekliyor
durmasını bekliyor güzün yerli yerinde
aşkı ve yalnızlığı tek seferde yaşıyor

ışık, örümcek, mürekkep ve sonsuzluk
ondan soruluyor otuzuncu basamakta
birdenbire boşluğa dayanıyor merdiven
bir çocuk, tavanaralarında ağlamakta

derin sessizlikler gizleniyor güz müziğine
sökülüyor zaman sandığının gizli mühürü
kırışıyor gökyüzüne doğru görünmez perde

nereye baksan onu keşfedersin şimdi:
şeyleri saran o derin ve ince sessizliği

hüzünlü güz müziğine kaptırmış kendini

ÇIPLAK BAKIŞ

hazırım uzaklaşmaya günün son ışığından

elimin tersiyle itiyorum bağışlananları
bağışlanmayacak suçlar gerek zamandan

birbirini beklerken tedirginlik ve uyku
zamanın sonsuzluğunu kim bağışlayacak,
kime yüklenecek ilk üç yılının suçu?

uyku değil, uyanıklık hiç değil
gecenin çığlığıdır önünde eğildiğim
ona borçluyum suçlu çocuk sessizliğini
günden ve geceden budur esirgediğim

korku: en eski arkadaşımdır, iyi tanır
günün son ışığına eklerken beni
başucumda bekleyen tabanca gölgesi

zamanın duvarına en çok yakışan:
çivilenmiş çıplak bir bakıştır şimdi

hazırım uzaklaşmaya günün son ışığından

YALNIZLIK MASUM DEĞİLDİR

yalnızlık masum değildir: öğretti hayat

sislere açılan kapı: önünde durduğum
belirsizlikler derlediğim aralıklarından

tedirgin bir mumdur geçmişe uzatılan
alevini rüzgârlara eklemeye arzulu
titreyişlerle huzursuzluğumu anlatan

günler birbirinden kopar: esrik ve kırgın
gizli öfkelere bitişir koridorun loşluğu
oda: amansız kavgası gerçekle yalanın
unutulmuş masumiyet, unutulmayan korku

hangi güzelliğin önünde dursam
sisten bir yaratık biçimlenir aynada
gökyüzü çığlık çığlık çığlık çığlığa

geçmişin yırtığını nasıl onarabilirim
nasıl dökebilirim yılların artığını?

yalnızlık masum değildir: öğretti hayat

ÇIĞLIK

kendi çığlığıyla uyanıyor zamandan

geçmişin kıyıları kalın bir tozla örtülü
ince bir sisle örtülü geleceğin kıyıları

gecenin köşesinde bekliyor amansız tutku
tedirginliğini pencerelerde gizliyor çocuk:
anlaşılmıyor karanlıkta yatağının boşluğu

teşhis: ateşini kendi yaratan bir hastalık
bahçelere dadanan üzgünlük gülü
ıssız ve tedirgin, sevgisiz ve korkulu
zamandan arta kalan soysuz karanlık

iyidir her şeyin biraz sisli olması
sözcükler tekliyor derin ve bulanık:
karanlığa yansıyor durulmadan kan

iblis mi, sis mi ziyaretleri sıklaşan:
boş yatağa en ince yerinden sızıyor

kendi çığlığıyla uyanıyor zamandan

CEHENNEMÎ

cehennemini kendin seçtin: yalnızlık

sokaktan eve, evden odaya, odadan
sayfaya damlayan keskin karanlık

buydu hayatın anlamı, gösterdin herkese
uzak durdun büyük ve anlamlı zaferlere
girilmez hücrene: derin bataklık

kürekleri, sandalı ve yürekleri kırdın
kendine ayırdın en lezzetli zamanları
savurdun pencerenden geçmişin tozlarını:
her şeyi hiçe sayan dehşetli savurganlık

kıştı, güzdü, aşktı, çocukluktu: geçti
bitti şimdi suların sınırsız duruluğu
sisli ve buruşmuş bir zamandasın artık

kimse anlamasa da sende olan biteni:
parlattığın ateşin öteki adı sensin

cehennemini kendin seçtin: yalnızlık

BEN VE ÖTEKİ

ötekinde yaşıyorum zamanı: yorgun

düşlerimi yorayım derken geceye
düşlerim beni yoruyor: ikili oyun

kanatları çivilenmiş kapı: açılmıyor
tahta aralarından sızıyor tedirgin dünya
ben ve öteki boşlukta birbirine karışıyor

yırtılıyor kâğıt, dağılıyor mürekkep
üzgün, kararsız, telâşlı ve tedirgin
karanlığın bizden gizlenen noktasında
hiçbir yere eklenmiyor hayat dediğin

sevimli böcekler, sevimsiz hışırtılar
birbirine yüklüyor gecenin ağır suçunu
anlamak zor bu hileli ve karmaşık oyunu

yıldızların kırıldığı uğursuz zaman:
geceye eklenmesi büyülü boşluğun

ötekinde yaşıyorum zamanı: yorgun

FIRTINA KAPISI

bu kapıyı bir fırtına açar ancak

yüreğime gizledim paslı anahtarını
fırtına: uçurumu kendine yansıtacak

bir bıçak uğultuyla kurtulacak sapından
kükreyen dağa benzeyecek yalnızlık
hırsla koparacak anahtarı kapıdan

başka yollar aramayın kapının ardına
boşaltın denizi, eritin dağı, kazın toprağı
ulaşın tedirginliğin ve acının yurduna
ulaştınız: tekbaşınalığın son tapınağı

masalların kötü kuşuyum: dinleyin
amansız kışıyım terk edilmiş zamanın
çığlığıma unutulmuş yüzyılları ekleyin

benim beni benden benimle kurtaracak:
kesilmeye hazır ip gibi gergin

bu kapıyı bir fırtına açar ancak

KIŞA GİDİYORUZ

kışa gidiyoruz: aralıkta bıraktık güzü

keskinliğini törpüledik bekleyişlerin
soluksuz rüzgârları gökyüzüne savurduk

kışa gidiyoruz: eksiliyor aydınlığı ömrün
kapanıp erken uykuların kalın örtüsünü
koparacağız sihirli meyvelerini günün

kırlangıç göçü gibi yaşanacak zaman
sessizliklerde kendi üstüne kapanan
mevsim duyacak geçmişin öldüğünü
ateşten ve ışıktan daha çok arzulanan

kışa gidiyoruz: düşüyor bulutlar ağır ağır
üşüyor zaman aralığında kırlangıçlar
güneş kör, gün aksak, gökyüzü sağır

ısınmak için sarınıyoruz güzü ve gülü:
ne güzel ateş, ne muhteşem kızıllık

kışa gidiyoruz: güzü aralıkta bıraktık

BATAN AYIN KENARINA SATIRLAR

The meaning of a poem is
another poem.
Terry Eagleton

batan ayın kenarına batardı yazdığım *satırlar*

yeni bir zaman başlardı unutuluşun uzağında
gecedeki derin fısıltıyı şimdi kim hatırlar?

ince bir kadın dağıtırdı saçlarımın rüzgârını
kızıl çizgilerle ürperdiğim alacakaranlıkta
anlatamazdım kimseye akşamların tadını

arzuyu bıraksam kendini ışıkla yıkar
hazlar birbirini kıskanırdı gölgelerde,
zaman şaşkın ırmaklarca geçmişe akar
yatağında incelirdi eksik dökülüşüyle

yollara çıkardı zamanın tozlu ürperişleri
hayranlık: akşam, havuz ve kızıl merdiven
avuçlarımdan dökülen ayışığı sevinciyle

arzuyla şefkatin birleşmesi, çoğaltırdı ışığı
kadının tutkuyu mülk edinen teninde

yazdığım *satırlar batan ayın kenarına* batardı

ZAMAN ARALIĞI

çığlık uyandırdı beni zaman aralığında

saniyede üç kürek ateş atıyordum geceye
ateş küreğin, çığlık sessizliğin içinde

yatay ve dikey duruşlarla çizildi gece
parıltılı gölgesinde sınırsız tutkuların
yıldırımlar gövdeye dikey düşsün diye

yatağında kaldı ateşle beslenen ırmak
kâğıt ve maden gizlice el değiştirirken
geçmişe dökülen yanlış merdiven
kırık ve uç, kırık ve tekinsiz ve çıplak

büyük gürültüler yanaştı boş odalara
karmaşa: haritası hep farklı çizilen
odadan balkona, balkondan koridora

gidip geldiğim geceler ve gündüzler
birbirine eklendi ne güzel cehennet oldu

çığlık uyandırdı beni zaman aralığında

GECEYİ KÖTÜLEMEYİN

geceyi kötülemeyin: derin arzular vakti

tutkuların aynası: kılıcın kına girdiği
çıkışından daha sert, daha kararlı belki

zamanın suskunluğudur, yıldızların izinde
en muhteşem bozgundur kızıllığında günün
kırıkların çoğaldığı barbar bedenlerinde

kıyılara vurur uzun boyunlarını kuşlar
bir dalın ürkekçe kırılışı ve cam şangırtısı
geceleyin uzun koşularına başlar korkular
karanlığı örtbas eder nalların parıltısı

kötülemeyin: bahçe derlenir, zaman dağılır
gecenin kötülendiği her karanlık sayfada
zincirinden boşanan bir tarih vardır

öfkeyi yatıştırır, birbirine yatırır görüntüleri
ansızın delirir ırmak uyurken yatağında

geceyi kötülemeyin: derin arzular vakti

SARKAÇ

kubilay'a
ve bahçesiz çocuklara

gürültünün kalbine sallandırılan sarkaçsın

geçti zamanı aşk şaraplarının, üzüm çözüldü
şimdi ıssız, şimdi sızılı, şimdi yalnızsın

bırak dokunsun yüreğine mor gölgeler
aylar yıllara, yıllar yüzyıllara aksın
nasılsa bilinmeyecek bu karşılıksız hüner

taşlara düştü gözyaşı şişesi: parça ve parça
korkunç kayalıkta uzak düştü bütünden
kime ne anlattı derin söz, kusursuz anlam
acı sular sızdı bahçesiz çocuklara

gece sahipsiz gemi, gündüz yüksek kayalık
günün arrnasına anlamsız işaretler eklendi
kör zamanlara eklendi tekbaşınalık

boyası döküldü cesur bakışlı sözcüklerin
çatlak resimlerde kaldı gülüşlerimiz

beyhude sarkaç gürültünün kalbindesin

RENK SİHİRBAZI

kararsız bir kırmızıya bulaştırdın kendini

geceye çalınan kan, sabaha eklenen düş:
iki renkten biri kim ne dese senindi

her köşesini ayrı renge boyadın üçgenin
saldırırken çatılara kısa akşamın ufku
zamana dağıtıverdin derin tutkuyu

birbirine karıştırdın sonunda dört rengi:
çocukluk, yalnızlık, gümüş ve gölge
güney sahillerinde sakin bir dalga
kayalıklara dört kere gidip geldi

üç kere savurdun sözlerini dünyaya
üçünde de büyük savaşlara eklendin
kâğıdın üçüncü yüzü dağılmadı suya

öylece duruyordu söz ve sessizlik
ilkini tenine ikinciyi yüreğine boşalttın

kendini kararsız bir kırmızıya bulaştırdın

BUDALA

şeylere tuhaf yakınlıklar tutsağıdır

sepetle su taşır sözcük saçılı toprağa
kalbiyle siler kâğıda düşen yanlışlıkları

parmakları istenmeyeni yapmanın suçunda
imkânsızı istemenin burukluğunda dudakları:
yarıkaranlıkta görenlerin çığlık atacakları

zamanı daha iyi tanır yılların geçişinden
bundandır yağmurda güneşe serilmesi
avuçlarında iz yoktur hayat çizgisinden
çığlardan önce ulaşır uçuruma nefesi

zarif bir bükülüştür aşk onun yüreğinde
iki ucu birbirine eklenen düğümsüz bir ip
budalayı yalnızlık ağacına asar getirip

çağlayanda kürek çeker ve sözcüklerde acı
geleceğinde sallanır durur yalnızlık sarkacı

tuhaf yakınlıklar tutsağıdır şeylere

Bana çıkacaksın zamanın çatlağından

ÇATLAK DUDAK

kurtulmuş: kendine çıkmışsın zamanın çatlağından

duydum: ruhunu bir deli ırınağa adamışsın
arındırsın diye sana yüklediğim günahlardan

batacaksın, çıkacaksın, batacaksın, çıkacaksın
sana batıp çıkacak o bitimsiz ve tutkulu an
kanayacaksın, kanayacaksın, kanayacaksın, kan

ikimiz: dipsiz ve uğultulu uçurumlara adanan
savruk ses, yersiz gülüş, gergin damar!
onarılsa da aramızda çatlayan duvar
hiçliktir derin çatlaklardan zamana sızan

batacaksın, çıkamayacaksın! son batışın olacak
yanında keskin bir sessizlik, zengin bir acı
adandığın deli ırınağa seni unutturacak

nereye eklemek istesen bozgun gülüşlerini
bir acı sızacak çatlamış dudaklarından

kurtulamayacak: bana çıkacaksın zamanın çatlağından

SEVERDİM AŞKA *SİZ* DEMEYİ

Kalbimi verdim ve şimdi geri
alamıyorum; kalbim olmadan
yaşıyor gibiyim.
Sylvia Plath

çekinirdim aşka *sen* demekten

yıldızlara bulanmış karanlığın tenine
gece yorgun kirpiklerini batırırken

beni aldanışlar, sizi tedirginlikler ayakta tutardı
kime baksam, neye baksanız sönmüş bir yıldız gibi
utancımızdan ağır karanlıklara akardı

ne zaman kandırmaya kalksam kendimi
sisli bir piramit yükselirdi ayışığından
taşardı güzelliğiniz yalnızlığın aynasından
ürkek ellerinizle uyuştururdum tenimi

size en çok yakıştırdığım giyinmemişlik
karanlığıma akardı yıldız ışıklarıyla
dalgın odalardan, tekinsiz koridorlardan

ellerinizin sert olmasını isterdim yenilgiden
kolay yırtılan özensiz bir kumaş gibi

severdim aşka *siz* demeyi

SUÇ ORTAĞI: AŞK

sevgililerimden birini öldürdüm

aç bir pars gibi saldırdım geçmişe
boşluk kaldı tuzaklardan geriye

suç ortağımdı, ilk hırsızlığımın suçu
çürümüş ağaç gibi kendiliğinden boşalan
düşman kardeşimdi: yıkıcı arzu

iki kişiydik çirkin yüzünde yerin,
paralel iki hayat, iki düz çizgi
kimsenin çözemediği ikili sarmal
geleceğe adanan karanlık bilgi

ilk hırsızlığının bağışlanmaz suçu
acı mı, arzu mu, tekbaşınalık mı yoksa
birbirine tuzak iki kıvılcımın duruşu

bırakmadı peşimi, mağaralara sığındım:
rutubet kokan bahçekatlarına

suç ortağımın adını aşk diye yazdım

HAZ VE SES IRMAĞI

yalnız derin sesin kalacak geriye

yıldızlara çarpa çarpa kanayıp
boşluğa dağılan tutkulu sesin

göğün soğuması, yıldızların üşümesi
şiddetle savrulması kış yapraklarının
haz: kendine yürüyerek beklediğin

uğultulara bulaşacak boşlukta
dargın hayatlara bakarken sesin,
anlayacaksın sonsuzluğun tadını
söylenmemiş sözlere sürtüneceksin

bu kül, bu uğursuz gün, bu öfke
boşluğa uğrayan bu amansız yol
kimseye kalmaması kelimelerin

haz ve tedirginlik zamanı işte:
başkalarından dönerek beklediğin

geride yapayalnız kalacak sesin

İKİ KADININ BİRLİKTE YAŞANDIĞI

iki kadının birlikte yaşandığı anlar vardır: yaşanır

tedirginliğin cesur ve kararlı hazla karışması:
iki kadının yabancı bir erkeğe soyunurkenki

sevişmek hırsla olur, sessizce buluşsa da insan
durulup yükselir köprünün üstüne sular
bir şey kalmasın diye yatağın utanmasından

iki görüntünün örtüştüğü ayna: yanlış güzellik
aranan düş fazlasıyla bulunmuştur: şimdilik
resimlerin, seslerin, tenlerin karışmasından
geriye kalan yakıcı ve yıkıcı bir sessizlik

yalnızlık korkuyla yaşanır, korkuyla öpüşür,
bir köşe minderinde karşılıklı söyleşir gibi
kör bıçaklarda kaybolur gibi, keskin içkilerde...

yalnızlık korkuyu, haz yalnızlığı tanır
bir erkeğin iki yabancı kadına kalkarkenki

iki kadının birlikte yaşandığı anlar vardır: yaşanır

SOĞUK ODA

soğuk odalar perisine...

soğuk bir odaya koydular seni

konuşmadın, ağlamadın, gülmedin
dokunulmanın sırrını hiç bilmedin

bir çığın içinden geçirdiler seni:
kendine yeni aldanışlar beğendiğin
aykırı otlar bahçesiydi geçmişin

unutuldun anahtarsız kapıların ardında
su sızdırıyordu duvar: soğuk sızı
vurulmuş gibiydin yanlış bir avda
masalların ince ve dargın kızı

karanlığa kalın buzlar taşıdın
belki kendini arıyordun yıkıntılarda:
sen ki uçsuz uçurumlar yalnızı

boşa bekledin ateşin son dirilişini
kimse hatırlamadı, bilinmeze karıştın

soğuk bir odaya koydular seni

YILDIZ AKIŞI

geceye gömülsem ne iyi olurdu: gergin

ne iyi olurdu sana gömülsem: kılıç
ipekte arzunun şiddetiyle derinleşir gibi

kendime yıldırımlar seçerdim gömülürken
kıtaları yeni çarpışmalara hazırlamak için
gövdemdeki ateş izleri hızla büyürken

aşkın gövdesini mevsimler değiştirir
merakla yoklarsın zamanın sonsuzluğunu
duyarsın bir kurdun tıkırtısını ve uluyuşunu
vahşet ve uyum sevişirken aynı gövdededir

bahçeme dikseler seni, adsız bir ağaç olsan
uğultular ve hışırtılar: zamanı dolduran
her yaprakta duyarım tenin inceliğini

yıldız akışının parıltısıdır sende duyduğum
ikiye ayırırken kılıç ateş yüklü geceyi

seninle değil, sana gömülmek istiyorum

HİLELİ ZAR

zarın hileliyse: terler terler terlersin

bu bir oyundur: eldeğmemişlik oyunu
yalanlara ipek çarşaf serme oyunudur bu

örümcekler görürsün baktığın her yerde
bir kuğunun bekâretini bozan örümcekler:
zarın hilesiz kullanılmasını bekler

tutkuyla korusan zarı, aşka giderken
kuğu suretinde çizseler seni mağaralara
gök gıcırtısından, sürtünme ateşinden uzak
çağın ve tenin gürültülerinden erken

zarın hilesi anlaşılır er geç: bu oyunda
kendini sürmüşsündür masaya ve yatağa
bundandır: örümceklerin çığlık çığlığa!

dolaşması durunca: kanın ve gezegenin
uğultusuna eklenir en masum yerin

zarın hileliyse: terler terler terlersin

İPEK VE BAHARAT

yolların yeni yollara ulaştığı zamanlar:

tenin başka tenlere sürtündüğü yalnızlık,
ipeği ve baharatı aynı arzuyla tadar

birdenbire açılır gecenin kalın örtüsü
gökyüzüne bakanların hayretle gördüğü:
karanlığa ışık sızdıran ince çatlaklar

sisli tepeler, buğulu vadiler, gizli zaman
onarır bütün yaraları ve görüntüleri,
yüreğinde amansız çığlıklar barındıran
âhıyla havalandırır ipekten örtüleri

ipek bir ucunda yerin baharat bir ucunda
bilinmiyor yolcudan neden esirgendikleri
her şey haritayı boşluğa uzatmanın suçunda

coşkun bir su akıyor baharattan ipeğe:
buymuş acıyla sınırsız sevişmek dedikleri

yolcuların hazdan bir yalnızlık giydikleri

İNCE ZEHİR

yol tutkuya uğradı: keskin güzellik

sızısını bedenimle sağdım yalnızın
en derin yerine ağdım: bir gecelik!

ipucuydu: odasına sarsılışlarımı bıraktım
süt ve acı, süt ve sızı, süt ve uyumsuzluk
geceden ona ince bir zehirle aktım

çemberi daraldıkça genişledi çemberim
çoğaldım çok çok, azaldım az az
derin hazlardı kıvrılışlarından süzdüğüm
kalabalıklarda bile karşı koyulmaz

ömrümü ona vermekle ölümcül yorgun
ölümcül umutsuz gecemi ona vermekle
şimdi bitkin, şimdi esrik, şimdi suskun

izleri silemem, vişne çürüklerine bulandım
haykırışlara eklendim gecesinden geçerken

tutkuyla unutkanlık arasında aldandım

KARANLIĞIMA SIZAN

kuşkunun intihara sürüklediği...

karanlığıma sızan kadın, göğe sürüklendin

dev bir gölgeydi sana hançerimin parıltısı
boşlukları tutkulu çığlıklarla süsledin

kanını yağmurla yıkadın sonsuzluklarda
ellerinle yükselttin ölüm piramitlerini
aşka tabut olacak ağacı geleceğine diktin

çıplaklığın ve kıvranışın seyirlik bir oyundu
senden alçaldı haz bulutları yüzüne yerin
kimse anlamadı bedenindeki çizgilerin rengini
tutkuya karşı koyulmaz bir karmaşa verdin

teninden soruldu karanlıkların tekinsizliği
sana girdi ve senden çıktı zaman tedirginliği
aşkın tabutunu zehirli çiçeklerle süsledin

ölüm yetmezdi sana, çıldırmak kandırırdı belki
yüreğinde sınırsız bahçeler açardı uğultulu kin

karanlığıma sızan kadın, kuşkularla tükendin

HÜZÜN BÜKÜLÜŞÜ

zuhal olcay'a

senin dudakların da güle benzerdi gülünce

bir hüzün bükülüşüydü gülüşün: anlaşılmaz
gülün dağınıklığı, güzün ayak sesi bahane

düşün: uzak geçmişi, geçmişin uzaklığını
hüznünde yeni bitmiş bir aşkı sakladığını
hatırlat geceye eklenişini gizemli dönüşlerle

gecene kırmızı şaraplar, yalnızlıklar bulaşmış
karanlığını artırmış yıldızlardan dökülen ışık
"ben dudaklarını..." sen hüznünü sevmişsin en çok
ne zaman bir aşkı bitirsem: aklımda öyle kalmış

birkaç şarap damlası bir arada birkaç gül
dudakların ezik güllerin buğusuna eklenmiş
binlerce yıldız olup sonsuz karanlığıma dökül!

hüznünü anladığımda unutup bütün aşklarımı
bırakacağım çocukluğumu dağınık bahçelerde

senin dudakların da güle benzerdi gülünce

PARALEL GÖVDE

aşka bakarken görmüştüm çözümsüz düşü

cinayet kırmızısı bir andı boşluğa savuran
paralel gövdedeki keskin dönüşü

zamanlar birbirine karıştı buluşmalarda:
uyku zamanı, arzu zamanı, düş zamanı
kelimeler sarılırken parçalı bulutlara

buydu: *seni sardığım Zaman kumaşı*
"gül!" diyordu düşbozan tenin çığlığı
"gel!" diyordu akşama kurulan tuzak
savrulup duruyordu yıldız kalabalığı

belki taşa sürtünen çıplak ayaklardı
gördüğüm: çıplaklıktı aşkın önünde
üzgün aşkbozumlarının yankılandığı

tutkuyu dokuyan bir koşuydu anımsadığım
bitmişti: *gül şimdi havada savrulmadaydı*

çözümsüz düşe bakarken görmüştüm aşkı

SOYUNUK

eteklerde taze ışıkların birikmesiydin

yatağından memnun ırmak coşkusuyla
bedeninde iri taneli üzümler ezdim

yedi dağı üç masalı birlikte gezdim
ufuklar tenine döküldü günün sonunda
asma yapraklarında kaldı soluk izlerim

renkli sular döktüm gökten süzülmüş
garip seslere, beklenmez çığlıklara duyarlı
karanlığa ayarlı fısıltılardan süpürülmüş
ezilmiş salkım... yatak... tutku ve sızı

mevsimine yabancı meyve, şaşkın tomurcuk
parmak uçlarından sızan haz ve derin hayat
bir kibrit çakımında yüzyıl yalnızı

üstünden atlayıp köprülerin, yatakların
iklimlere sürtünerek getirdin kışı

bedenin: parıltılı ırmakların sonsuz akışı

BİR KADINI ASTIM

'fayton' şairine

bir kadını astım, sonra oturup altında ağladım

döküldü solukları ipin gerginliğinden
ikindiyle akşam arasındaki çizgide kaldım

cezayir menekşesi taşıyan bir fayton: ayrılık
bundan sonrası yükselmek sönmüş yıldızlar katına
bir kadına verdim ruhumu: katledilmiş akşamda

ayrılık: cezayir menekşesi taşıyan bir fayton
onunki intihar karasıydı benimki cinayet kırmızısı
tek tek saydım soluklarını akşamla ikindi arasında:
aşkın nedensiz bir cinayete eklenen sızısı

kandırdım kendimi, nasıl mı? yalnızlık ettim
yaptım bir hata: yalnızlığını çıplaklıkla giydirdim
aşk zehirdir, dedim cezayir menekşesinin kanında

bir ağıt söyledim kadına, ölüme ve tekbaşınalığa
ipi, ağacı, kadını ve akşamı kendim seçtim

bir kadını astım, sonra oturup ağladım altında

ANI VE HİLE

anıları hileli sanmakla büyük yanıldılar

hile hafızanın elindeki terazideydi
düşlerin kısa ömrü tozlanıncaya kadar

kanımla yazmıştım mürekkeple sandılar
gümüş dediysem değildi, gemi dediysem gemi
açılmadı kilitli bıraktığım derin sandıklar

ilk kez gördüler: şaşırmaları bundan
bir geminin dipten çıkarılışını kadında
sözlerin üstü biraz sisli olduğundan
kararsız kaldılar kâğıtların kapısında

madene aldandılar anlamadılar çağı
bıçağı tenlerinde gezdirmeye korktular
hiçbir yere çıkamadılar sınırlarından

kapı aralığından bakmak cesaret isterdi
dehşete kapıldılar örümceğin çığlığından

hesabını herkesten habersiz yapıyor zaman

MAKAS

ateş kesen bir makas gibiydik onunla

makası bekleyen ipek, ipeğe dalan makas
rüzgâr aramaya çıkardı gezinip doruklarda

buluşurken gecenin coşkun ırmaklarında
sanki acemi bir avcının avdan dönüşü
savururdu yenilgiyi yatağın boşluğuna

değiştirirdi yönümüzü paslı bir makas
makinist dalgın bir ateşle sigara yaktığında!
geceyi yaktığında muhteris kıvrılışlarıyla
bir fidan yükselirdi bedeninden az az

konuşmayı benden öğrendi uzlaşmayı da
bağışlamaz makası kışa erteleyişimi şimdi
hiçbir avuçta iki ateşten fazla durmaz

rüzgâr çıkarır tenimden usulca giydiğimi
ince yağmurlarla dağılır bedenimdeki pas

dudakları: ateş kesen aceleci bir makas

GÖÇMEYEN KUŞLAR

yediveren gülünün gizli bahçıvanıdır onlar

şaşırmazlar şarabın üzümden indirilmesine
arzuyla gülerilerin tutkulu uykusundadırlar

hayattır: hoyrattır yabani bitkileriyle
sarar dilin dinlenmeye çekilmiş bahçesini
varlığın anlamı, sözcüklerin gövdesinde

çığlık düşürmesidirler binlerce sazın
geçmezler yağmur bulutunun ömründen,
karlı yalnızlığıyla tanışırken kıtaların
düşler bozulur gemilerin gürültüsünden

gizli yollar açılır ince parmaklarından
düşenlerin elinden tutup aşkı gösterirler
derin yataklara ulaştırırlar uçurumları

sarsarlar gökyüzünü sisli kanatlarıyla
fırtınalara selamdır gizli dalgınlıkları

onlar: yediveren gülünün bilge bahçıvanları

KİTAP VE KADIN

kitapları tersten oku, kadınları doğrudan

sözcükleri değil satıraralarını yokla gizlice
bir kadını usul usul aralar gibi gecede

aşka düştü gölgesi kitabın ve kadının
karşı koyulmaz alışkanlıktı ikisi de
ömrü böyle tamamlandı sisli satırların

sessizlik yakıştı sayfaların çevrilişine
kadının devrilişine gökgürültüsü karıştı
kalemin kâğıttan ve kadından geçişi
kar altında yaz, güneşe sarılı kıştı

tenini ateşle, daha kolay çevrilir sayfa
aynı arzuyla yürü masaya ve odaya
uzak dur ışıktan: ikisini de karanlıkta!..

öpüşlerinle onar sayfanın çatlak yerlerini
bir kadın böyle uzaklaşır mermerinden

kadınları doğrudan oku, kitapları tersten

UYKUSUZ BİLGE: ŞAİR

hint kokularıyla uyutacağım seni

bilgeliğin bittiği yere eklenecek uykun
parçalarını birleştirdiğin gölgeler gibi

yarısı yitirilmiş bir zaman fotoğrafı
gürültüyle devrilecek gözlerine:
bahçeyi dağıtan o derin bilge!

anlaşılmaz çığlıklar yükselecek zamandan
sanal coğrafyalara diktin ağacını
utanacaksın tarihin kesik kolundan
çağın karanlığında yitirdin ütopyanı

gönüllü göçmen, uykusuz bilge: şair
hint kokularıyla kandıracağım seni
sen ki sözün değişmez efendisi

tuttun, bırakmadın salıncağın ipini
kendin kestin, çünkü güzeldi boşluk

şairlik: bilgenin yanılma isteği!

TEN GECESİ

teninin rengini sevdim: gümüşlü gece

hazla sıyrıldı bedeninden kırbacın ıslığı
bir pulu tanımlayan damga kimliğinde

kıvrak ateş, fitilinden kavranmış hayat
yanlış tartan terazi: aldanmaya reçete
geceye tutkuluyum, yanılgılara inat

kendiliğinden yandı mum, tutuştu eşya
tenine gizlice dönen kaçak yolcuyum
şaşkınlık kıvılcımlarıyla odalarda
daldan uzak yaprağın solgunluğuyum

ne kadar da sevdim tutku nesnesini:
tutulamadığım kuytularda aşkın bedenini
ateş, kırbaç, soluk ve ıslıkla bozdum

çığlıkların davetine sığdırdım dönüşü
geçmişi dağınık bahçelerden topladım

teninin gecesini sevdim: parıltılı gümüşü

Fırtınaya Hazırlık

Birinci Basım: YKY, 2006

Soylu Yenilikçi Şiir

I

Şiirin tarihi, kopma'larla belirlenir.
Hilmi Yavuz

2003 sonbaharında çıkan *Uzak Zamana Övgü* kitabımda yer alan "Sele Kapılan Küre, Hileli Zar, Aynadaki Görüntüye Tepki" gibi şiirler dergilerde yayımlandığında bazı şair ve eleştirmenlerce şaşkınlıkla karşılanmıştı. Bu şaşkınlıkta şiirlerin biçimsel benzersizliğinin ve söyleyişteki, döneme göre "yabancılaşmışlığın" rolüne dikkat çekildiğini hatırlıyorum. Özellikle "Sele Kapılan Küre" içerik, söyleyiş ve biçim bakımlarından taşıdığı yenilikler ekseninde inceleme ve eleştirilere konu olmuştu. Bu şiirleri yazan kişi olarak "biçim"e dikkat çekilişini, söyleyiş ve içeriğe yönelik belirlemelerde de "yeniliğin ürpertisi"nden söz edilmesini haz duyarak hatırladığını belirtmek isterim.

Yeni dönemin ruhunu sezme ve yansıtma arzusu duyan şair, poetikadaki dönüşümü gerçekleştirirken yeniliklerin "gökten zembille indirilip şairin hizmetine sunulmadığını" bilmek durumundadır. Eski dönemleri en eskilerine kadar araştırmış, derinlikli ve disiplinli okumalar yapmış, eski ve yeni kuşakla poetik tartışmalara girmiş, önceki dönem şiirlerinden örnek yorumlamalar ve çözümlemeler gerçekleştirmiş olmalıdır. Yeniliğin yolunu açarken şiir epistemolojisini, poetik birikimi ve yaratıcılık sezgisini temel kriterler sayarak gençliğin acemiliğini ve dağınıklığını birikimle giderme yoluna girmiş olmak şair için bir zorunluluktur.

Gerçek şu ki, Türk şiiri, keskin bir dönemeçte.

Bugünden bakıldığında 1980 kuşağı şairlerinin bireysel eğilimlerle veya ortak noktalarda buluşarak kurdukları dönemsel "poetika"nın olgunlaştığı ve kuşağın temsilcisi sayılabilecek şair-

lerin *artık* bu olgunluk çerçevesinde şiirler yazdığı söylenebilir. Olgunluk, kuşak şiiri adına olumlu bir durum gibi gözükmekle ve aslında gerçekten de öyle olmakla birlikte; olgunluğun, yenilikçi bir atılıma izin vermeyecek bir konumu da işaret ettiği unutulmamalıdır. Olgunluğa erişmiş her varlık, sona doğru yol almaya başlamış demektir. İşte, 1980 kuşağının kurduğu ve yıllar içerisinde olgunlaştırdığı poetika sonrasında şiir bu anlamda büyük bir dönüşüme gereksinim duymaktadır bugün. O kuşaktan bazı şairlerin aynı heyecanla şiir yazmayı, yayımlamayı sürdürmesi, bu dönem şiirinin haritasının ana hatlarıyla çizilmiş olduğu gerçeğini değiştirmez: 1980 sonrası Türk şiiri genel anlamda kendini yenileyebilme özelliğini yitirmiştir ve ancak kendi ekseni üzerinde dönenmektedir.

Burada, Cemal Süreya'nın, "Şiirde de azalan verimler kanunu var. Dil bir açıdan işlendikçe o alanda elde edilen verimler bir noktadan sonra azalmaya başlıyor. Bu bir bunalıma yol açıyor." diyerek açımladığı "azalan verimler" belirlemesini hatırlamanın tam da sırası değil mi? Buradan çıkarak, hem yenilik iddiasında olan hem de kendine özgülüğün peşinde koşan bir şiirin eskitilmiş, içi boşaltılmış, çağrışım zenginliğini yitirmiş biçim ve biçemlerle kurulamayacağını belirtmek yeterlidir sanırız. Rilke, 1898'de modern şiir üzerine yaptığı bir konuşmada modern öncesi şiiri eleştirirken, "Dün'e karşı haksızlık ediyor gibi görünürsem, beni bağışlamanızı isteyeceğim; çünkü büyük bir Yeni ile dolu içim, bu yeni konusunda size bazı yüce ve görkemli şeyleri açıklamadan duramayacağım." diyordu. Yukarıdaki, 1980'ler şiirine ilişkin belirlemelerim için aynı şeyleri söylemek isterim.

2000'li yılların kırılma noktasına rastlayan dönem, dünyada ve Türkiye'de yeni açılımların ortaya çıkmasına neden oldu. Bu yeni açılımların binyılların kırılma noktasında yaşanması bir rastlantı olabilir; ne var ki, durum budur ve biten bir dönemin yerine çizgileri henüz tam olarak netleşmemiş de olsa yeni bir dönem başlamaktadır. Elbette dönemler zaman eksenli düşünüldüğünde "başlarlar" ama öte yandan yenileşme eksenli düşünüldüğünde "başlatılırlar" da...

Poetikanın yenileştirilmesi gerektiği, böyle zamanlarda, eskinin tükenen ve çürümeye başlayan taraflarını bilen ve yeniliğin ne olması gerektiğini sezen şairler tarafından hissedilir. Bu, hem bilgiyle hem sezgiyle derinden bağlantılıdır. Yenilikçi şair hem eskiyi ve onun eksiklerini iyi *bilmek* hem de önünde açılan dönemde nelerin yeni sayılabileceğini, çağın ruhunu estetik bakımdan hangi yaklaşımların eksiksiz biçimde yansıtabileceğini *sezmek* zorundadır. Şairin asıl yapması gerekense; önceki dönemde temsilciler tarafından yaygınlaştırılmış biçemi ve yapıyı kökten değiştirmek, geçmişten alınabilecekleri de yeniden kurgulamak ve böylelikle soylu bir yenilik gerçekleştirmektir.

Poetikada hem dönüştürücü bir yenilik hem de soylu bir duruş peşinde olduğumuzdan, geliştirmeye çalıştığımız şiire Soylu Yenilikçi Şiir tanımlamasını uygun gördük. Yenilik arayışlarında temel noktalardan birinin de "biçim" olduğunun farkındayız; çünkü Türk şiirinde "biçim" üzerinde epey zamandır düşünülmediğini, sınırlı arayışların biçimi de kapsayacak kadar geniş olmadığını ileri sürüyoruz. Yenilikçi şaire eski dönemlerin biçemi ve imge sistemi ve içeriği gibi *biçimleri* de yetmemelidir. Goethe'nin ta yüzyıllar önce söylediği, "Biçimlerin incelenmesi, dönüşümlerin incelenmesidir." sözü bu bağlamda Soylu Yenilikçi Şiir'in biçimsel dönüştürücülüğe neden bu kadar önem verdiğinin -yaklaşım bakımından- ipuçlarından biri olabilir.

Buradan hareketle yapılacak işlerin en önemlilerinden biri şiirde yeni biçimler ve biçimin içselleştirildiği özgün biçemler bulmaktı. Bu anlamda, Soylu Yenilikçi Şiir, Türk ve dünya şiirinde hiç kullanılmamış bir biçim geliştirme kaygısına düşmüş fakat geleneğin birikimini göz ardı etmeyi eksiklik saydığından, geleneği ve moderni aynı anda içselleştirerek şiirde yeni bir biçim ortaya koymuştur. Bu biçim, hem Türk hem de Avrupa şiirinde kullanılan biçimlerin bireşimci bir yenilikle dönüştürülmesi yoluyla elde edilmiştir: Soylu Yenilikçi Şiir'in geliştirdiği biçimde dizelerin kümelenişi önce birden dörde kadar çoğalarak ilerlemekte, sonra da geriye doğru seyredip şiir tek dizeyle bit-

mektedir. Dize kümelenişinin [1+2+3+4+3+2+1] şeklinde gerçekleştiği bu biçimde hemen görülebileceği gibi yatay bir "simetrik" yapı söz konusudur; bu bakımdan yeni geliştirdiğimiz bu özgün biçime "simetrik yapı" adını vermekte sakınca görmüyoruz. Şimdi, yazılmaya başlanmasının üzerinden iki yıldan fazla zaman geçen simetrik yapılı bütün şiirlerin bir arada olduğu, biçimsel bakımdan kökten bir yenileşmenin gerçekleştirildiği *Uzak Zamana Övgü*'yle okur önüne çıkarken bu iki yılı aşkın sürede pek çok şeyin yerli yerine oturduğunu düşünüyorum. Hem benim şiirimde, hem de geçmiş dönemin şiirinde... Bu yazıyı yazmaya beni cesaretlendiren de bir anlamda bu "yerli yerindelik" düşüncesi oldu.

Böyle bir yapının yenilikçi şiirdeki işlevi nedir? Her şeyden önce bu yapı, geçmiş dönemlerin Türk ve dünya şiirindeki bütün biçimlerini bireşimci bir yaklaşımla buluşturmaktadır. Ancak bu buluşturmada şairi yalnızca biçim kaygısının yönlendirmediğini söylemeye gerek yok. Biçimin tek başına şiire yalnızca farklı bir görüntü sağladığının, yeni ve bakir bir biçem getirmeyen biçimlerin yalnızca basit bir "formalizm" ekseninde kalacağının, yazılanın şiir olabilmesi için başka kriterlerin de aynı kuşatıcılıkla devreye girmesi gerektiğinin farkındayız. Eğer böyle bir biçim kaygısına düştüysek bu aynı zamanda binyılların birikimini yansıtabilecek bir ifade bulabilme amacına da yöneliktir. Yanı sıra, bu simetrik biçimin kendi yapısı gereği modern eksende bir çokseslilığe de kapı açabileceğini ileri sürüyoruz.

Ritmin sağlanmasında önemli ögelerden olan biçim ekseninde geniş bir kuşatıcılıkla bin yılları kendi sayfasında buluşturmayı arzulayan bir şiirle karşı karşıyadır okur. Bu, hem bin yılların hem de yeni çağın ritmini yakalamada önemli görülmüştür. Şurası muhakkak ki; dış yapının kuruluşunda anlamın, içeriğin dışlanmaması, dahası, yeni biçimle örtüştürülebilmesi için biçim yükünün anlama da yedirilmesi gerekirdi. Biçim tek başına hiçbir büyü ya da şiirsellik taşımaz; Yahya Kemal'in "vezin" için söylediğini biçim için rahatlıkla söyleyebiliriz. Bununla birlikte yeniliğin bütünlük-

lü olması için dış yapının yenileştirilmesi de şiddetli bir arzunun sonucunda olmuştur; sarsıcı bir yenilik yaratılabilmesinde yapısal dönüşüm de gerekli görülmüş, şiirde modernist bir dönüştürücülüğün gerçekleştirilebilmesi için biçime de çok iş düştüğü bilinçle kavranmıştır.

II

Verili edebi dille yetinmek istemeyen bir şairin,
fiilen mevcut, erişilebilir toplumsal lehçeleri kullanmaktansa,
özellikle şiir için suni olarak yeni bir dil
yaratma yoluna gitmesi kayda değer bir noktadır.
Bakhtin

Şiirde gerçekleştirilen bu dönüşüm "biçimcilik" damgası yiyebilir ama tarih hükmünü verirken geçmiş dönemlerdeki biçimsel yenilikleri de hesaba katacaktır. Şimdiden bazı itirazların ya da suçlamaların yükseldiğini duyar gibi oluyorum. Hemen söyleyeyim: Hayır, bu, "biçimci" bir şiir değildir! Biçimcilik suçlamasıyla düşünenlere, biçimcilikle biçimsellik arasındaki ayrımı hatırlatınakla yetiniyorum. Soylu Yenilikçi Şiir'in biçimci bir şiir olmadığı, biçimsellik ekseninde yürüyerek içeriği de dönüştürdüğü ve biçim-içerik örtüşmesini sağlarken her iki eksende birden yürümeyi arzuladığı şiirlerin birlikte okunuşundan sonra görülecektir. Soylu Yenilikçi Şiir'in oluşturduğu dil ve teknik onun tanınmasında ve algılanmasında, içerikle birlikte temel rolleri oynamaktadır. Evet, şiirde yepyeni bir dil ve teknik getirdiğimizi söylüyoruz. Bu dil ve teknik kendisini, Bakhtin'in belirlemesiyle söyleyecek olursak, "karşı çıkılamayan, bütünü kapsayan bir şey olarak realize etme" yolundadır.

Yeni şiir dilinin ve tekniğin geliştirilmesinde, bugün, dizeye çok iş düşmektedir. Bu anlamda, şiirin gelip *yeniden* dizeye dayandığı bir gerçektir. Dizenin ihmal edilmesi, şiirin yapısına gösterilen titizliğin tamamen dağılmasına, böylelikle şiirin bir yapı

olduğunun giderek unutulmasına zemin hazırlamıştır. Türk şiirinde epeydir ihmal edilen dize, şairin "haysiyeti" olma yoluna yeniden girmelidir. Şiir duygu ve düşüncelerle değil, sözcüklerle de değil, dizelerle yazılır. *Sözcük* seçimi, *dize* kuruluşu, ardından dönüştürücü bir *biçim* ve nihayet bütünlüklü bir *yapı*. Bu sıralama, Soylu Yenilikçi Şiir'in yapısal yönünü özetleyen bir belirleme olarak okunabilir. Bununla birlikte "dize"nin, şiirin bütünlüğünü sağlayan birimlerden yalnızca biri olduğunu unutmuyoruz; gerçekten de "dize" tek başına ancak kendine dönükse, "mısra-ı berceste" olarak söylenmek istenmişse bir varlık ifade edebilir. Yoksa, hiçbir dize, tek başına bir özgünlük ve estetik değer yaratarak şiirin bütününü kapsayamaz. Israrla dizeye vurgu yapmamız, şiir işçiliği denen şeyin dize üzerinde yoğunlaşması ve buradan çıkarak bütüne ulaşması gerektiğini düşünmemizdendir. Dizelerin sağlamlığı, birbiriyle kurduğu anlamsal ve yapısal bağlantılar şiirin bütünlüğünün sağlanmasında büyük öneme sahiptir. Son yıllarda şiirde görülen ve şikâyet konusu olan başıboşluk, dağınıklık, kopyacılık, sözcük oyunlarına düşkünlük, yerli yersiz alıntı yapma hastalığı... genç şairin dize işçiliğini unutmuş olmasından kaynaklanıyor kanımızca. Şiirin bütünündeki anlamın oluşturulmasında öncelikle tek tek dizelerin belli bir söyleyiş ve anlam ekseninde buluşması şarttır. Eğer, şairin işi, Valéry'nin belirttiği gibi kolaycı dünyadan ayrı bir ilişkiler dünyası ekseninde, herkesin uyguladığı düzen ile hiçbir bağlantısı olmayan bir dünya, ya da bir nesneler düzeni, bir ilişkiler dizgesi yaratmak ise bunun yaratılmasında şairin öncelikle bir yapı peşinde olması gerekir. Böyle bir yapı yakalanabilirse, bu şiir için olduğu kadar şiirli bir yaşamın ürpertilerinin peşinde olanlar için de benzersiz bir armağandır.

Öte yandan bu durum, dizelerin kendi içlerinde de bir güzelliğe sahip oldukları gerçeğini değiştirmez. Pek çok şiirin, aslında gizemli bir yaratışla belli dizeler üzerinden yazıldığını ileri sürebiliriz. Şiirin bütün yükünü üzerlerinde taşımasalar bile şiirin çıkış noktası olmaları bu dizelerin okurda ayrı bir tat bırakması sonucunu doğurmaz mı? Benzetmemi anlayışla karşılayınız; sözcükler

arasındaki gizli kurguyu gerçekleştirme işlevi üstlenen bakır telin sağladığı iletişimle elde edilen şiirsel ritm, dizeler ve bölümler arasındaki kaynaşmanın göstergesi olarak düşünülmelidir. Bu anlamda; sözcük aynı zamanda dize demektir, dizenin de şiir oluşu gibi. Bir iletken olarak bakır tel, dize ile şiirin bütünü arasında uzanırken anlam yükünü de üzerinde taşır. Sözcüklerin dizelerde ve şiirin bütününde birbiriyle kurduğu ikili ya da çoklu ilişkiler, şairin ifade biçimini belirlediği gibi metinde ilk bakışta/okuyuşta algılanması zor bir şiirsel atmosfer de yaratır. Bu atmosferin genişleyip derinleşmesi, solunabilir olması metnin söylemsel ve anlamsal geçirgenliğinin sezilmesiyle mümkün olabilecektir. Bu da öncelikle, sözcüklerin sözcüklerle ve dizelerle, dizelerin dizelerle ve metnin bütünüyle kurduğu ilişkinin kavranmasını gerektirir. Şiirin anlamı sözcükten çıkıp metnin tamamına, aynı zamanda da metnin tamamından çıkıp tek tek sözcüklere yayılır; dizeleri iletken gibi kullanarak... Sözcüklerin bilinen anlamıyla dili aşarak şiir birimi olabilmesi ancak dize kuruluşundaki işlevleriyle mümkündür.

Soylu Yenilikçi Şiir dış-biçimsel yapısıyla geçmiş çağların sesini duyurmaya çalışırken içerikte de insanların ve kültürlerin tek-tipleştirilmesine itirazlar dillendirmektedir. Bu şiir, içerikte de yenilikçi ve çağın ürpertisini verebilen bir şiir olma iddiasındadır; yer yer eski zamanların bakir güzelliğini, insanın doğayla bütünleşmişliğini sezdirirken, yer yer de modernizmin getirdiklerini ve götürdüklerini sorgulamaktadır. Bu sezdirme ve sorgulamada *politik* ya da *genel/toplumsal* eğilimlerin tuzağına düşülmemiş, kişi olarak şairin algıları temel kriter olarak benimsenmiştir; çünkü sezgisi güçlü bir şairin algılarının politik ya da genel/toplumsal eğilimlerden daha derinlikli olduğuna ve politik doğruların şiirsel parıltılar yanında ancak birer gölge lekesi sayılabileceğine inanıyoruz. Türk şiirinin bazı dönemlerinde, varlığı ve varoluşu yansıtmada, insanın içinde bulunduğu durumu ve bu durumun dünya içindeki kaygı uyandırıcı ayrıntılarını ortaya koymada şiirin, politika ve sosyolojiye yenik düşmesi üzücü sonuçlar doğurmuş, poetik kayıplara zemin hazırlamıştır. Şiirde zeminin kayganlaş-

ması ya da şairin önüne hendekler kazılması yine böyle dönemlerin temel özellikleri arasında görünmektedir bugünden bakılınca. Şairin dünyayla, varlıkla, zamanla, öteki insanlarla kurduğu ya da kuramadığı ilişkinin izdüşümlerini imgeler yoluyla yansıtan şiirde bugünden yarına yaşayıp yaşamayacağı bile belli olmayan politik eğilimlerin yeri olmadığını düşünüyoruz. Politika bir itiraf değildir; tam tersine doğruların gizlenmesine, aldatmaya, var olanı kendi bildiğince sürdürmeye dayanan bir etkinlik alanıdır. Şiirin gizleyiciliği ise aslında derin itiraflar yoluyla, varolanla ilişkileri/ilişkisizlikleri estetiğin süzgecinden geçirerek sunan bir geçirgen perdenin gizleyiciliğidir. Yanı sıra politik etkinlik çevreye kendini dinletmeyi, çevreyi yönetmeyi hedeflerken, şiir çevreyi dinlemeyi, nesnelerle birebir ilişkide onların ruhuyla birleşmeyi önemseyen, yönetmek bir yana nesneler, durumlar tarafından belli bir bağlılaşık çerçevesinde yönetilmeyi arzulayan bir tavırdır.

Bugün, tarihi yok sayan, yok etmeye çalışan köksüz bir küreselcilik dünyaya egemen olma yolundadır. Soylu Yenilikçi Şiir, sosyolojik bir görev üstlenmemekle ve böyle bir görevciliğin şiir-dışı olduğunu savunmakla birlikte, içerikte de zamanımızın kaygılarını, kırılmışlığını, zeminin kayganlığını konu edinerek küreselleşmenin edebiyattaki şiir-sesli karşıtlarından biri olma arzusundadır. Biz, "insan" dendiğinde bunu "insanlık" biçiminde algılıyoruz. Şiirin dilini ve tekniğini de buna göre oluşturmayı ve metnin yapısına sızdırırken bu yaklaşımdan sapınamayı hedefliyoruz. Şiirin kolay anlaşılır olmaması gerektiğini savunuyoruz; çünkü "insan"ın kolay anlaşılır olmadığını biliyoruz. Küre, sele kapılma ekseninde dönüyor olsa da tarih vardır, her zaman da var olacaktır. Şu anda bile bir tarih yaşanmakta, yazılmaktadır. Birikimsizliğin, tarihsizliğin çoraklık ve çarpıklık olduğu, Türk ve dünya şiirinin birikimini içselleştiremeyen bir şiirin modern olamayacağı, "modernist" olabilme şansını ise asla yakalayamayacağı inancındayız. Bizce, modern olmanın yolu gelenekseli özümsemekten, modernist olabilmekse varolanı dönüştürmekten geçer.

III

Şiir saf zamana ulaşmanın yolu,
varoluşun gerçek sularının derinliklerine
dalıştır. Şiir, sonsuza değin
yaratıcı zaman ve ritmden başka bir şey değildir.
Octavio Paz

Soylu Yenilikçi Şiir, hayatı-duyuları-duyguları-şiirsel deneyimleri yansıtma bağlamında imgelerle devinen ve bu imgeleri simgeleştirme yolunda yürümeyi hedefleyen bir şiirdir. Bu şiirdeki "bahçe" hiçbir zaman yalnızca "bahçe" değildir; "gemi"nin aslında "gemi", "gümüş"ün de "gümüş" olmadığı gibi. Dolayısıyla şiirdeki nesneleri algılarken bu dünyanın dışında başka bir dünyaya "yükselme" zorunluluğu vardır. Sözün "anlam"a evrilmesinde, şairin sezgi ya da deneyim yoluyla bulduklarının okura şiirsel kodlarla ulaşmasında esas rol imgenindir. Duyuşlarını dizeleştirirken bilinçli ya da bilinçsiz, imgelerden yola çıkar şair. Soylu Yenilikçi Şiir'de şair-öznenin dilin katmanları içerisinden yarattığı imgelerle yaşam deneyimlerinin oluşturduğu imgeler aynı düzlemdedir. Duyusal veya duygusal algılar şairin zihninde özümlendikten sonra şiire yansırken, dil aracılığıyla sunulan bu imgelerin alımlanmasında okuyucu dilden uzaklaşır; anlama/anlamaya yönelir. Bir anlam katmanı olarak imgenin verili dilden bağımsızlaşması, onu şiirin özünde yaşayan, dille anlam arasında salınan bir sarkaca benzetir. Belki de, şiirin bütün zenginliğiyle, anlamı da içeren ritmik yapısıyla kavranmasında düzenleyici işlevi üstlenen bir metronoma...

Soylu Yenilikçi Şiir, imge oluşturmada da, bütünlüklü bir anlam yaratmada da dilin *soylu* kullanımından yanadır. Yakın veya çok yakın geçmişteki Türk şiirinde özellikle bazı şairlerin metinlerinde sıkça karşılaşılan "nasır, cenin, kıç, darbuka, siğil, puşt, gübre, dingil, dışkı, irin, patlıcan, abiler, helâ, balgam..." gibi kapsamlı çağrışıma kapalı, anlam bakımından sığlıktan kurtulamayan, soyluluktan uzak sözcükler yer almamaktadır. Böyle bir seçkincilikte sözcüklerin yalnızca kendilerini tanıma, onları tek

biçimli-tek katmanlı olarak görme eğiliminin benimsendiği, suçlayıcı bir tonla ileri sürülebilir. Soylu Yenilikçi Şiir'in bu seçkinciliği yukarıda bir kısmı sıralanan sözcüklerin yıllar içerisinde şiirde yarattığı düzeysizlik atmosferini de reddetme tavrıyla ilgilidir! Seçkincilik, sözcükler bağlamında da bu şiirin kriterleri arasındadır. Bu sözcüklerin şiirin biçem düzeyini düşürdüğüne, şiiri halkın ayağına götürmeyi hedeflerken ayağa düşürdüğüne inanmaktayız.

Sözcüklerdeki seçkinciliğine karşın Soylu Yenilikçi Şiir, dili (*language*) bütün katmanlarıyla kavrayan, sözcüklere veya öteki dil birimlerine eğilirken semantikle grameri, fonetikle morfolojiyi birbirinden ayırmayan bir şiirdir. Dilin biçim, anlam, ses, çağrışım... boyutları bu şiirde birlikte özümsenecektir. Dilin "söz" olma özelliği öne çıkarıldığında semantik üzerinde yoğunlaşılmakta, yalnızca biçime girildiğinde etimoloji ve morfoloji öne çıkarılmaktadır. Bir belirleme olarak söyleyelim: 1980'lerde ve 1990'larda dilin etimolojik ve morfolojik özellikleri fazlaca öne çıkarılmıştır; bu ise sözün, sözcüğün öteki boyutlarından uzaklaşmayı getirmiştir. Şiirin doğası, dilin katmanlarını ayrı ayrı düşünmeye ve kabullenmeye uygun değildir. Sözcük oyunlarını ve ağırlıklı olarak sözcüklerin morfolojik değerlerini temel alan anlam çoğaltmaları derinlikli bir şiirde kendine yer bulamaz. Türkçenin -iyi ayarlandığında- şiiri zenginleştirici inceliklerinden biri olabilen bu tip oyunların dozu kaçırıldığında şiir bir bulmacaya, eğlenceli fakat sonuçsuz bir oyuna dönüşmektedir. Dil tek başına hiçtir, "dil"e dayanan abartılı sözcük oyunları da şiire düzeyli kazanımlar sağlamaz. Dil ancak yetkinlikle işlendiğinde ve bu işleniş şiirde yenilikçi bir yaklaşımla sunulduğunda dilin değeri yükselmekte, katmanları zenginleşmektedir. Buna bağlı olarak Soylu Yenilikçi Şiir dilin katmanlarını şiirde temsil ederken bu katmanları ayrışma değil, bütünleşme biçiminde ele alır.

Bugün şiirin dilinde, tekniğinde, biçim ve biçeminde dönüşüme duyulan gereksinimin karşılanması poetikada hem eskinin sınırlarının çizilmesini hem de yeninin kapılarının açılmasını sağlayacaktır. Modern Türk şiirinin dönüşüm noktasındaki şairlerden biri

olan Yahya Kemal'in ifadesine dayanarak söyleyecek olursak, "yeni bir çığırı sezmekle ona vücut vermek arasındaki aşılmaz mesafe"yi kat etme çabasına girmek, 2000'li yılların başlarında Türk şiirinin gereksinim duyduğu dönüşümü, yenileşmeyi gerçekleştirmek Soylu Yenilikçi Şiir'in temel yönelimidir.

Dönüştürücülük ancak cesur deneylerle mümkündür.

(*Budala*, sayı 25, Ekim 2003)

HAYATTA BEN EN ÇOK KENDİMİ SEVDİM

kendime...

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Karanlık suların, sivri yapıların dibinde
Çırpınıp durdu kırmızı bir yaratık
Boğuldu ve kurtuldu kendi kirinde
Yağmaktan bıkmış bir yağmur gibi dindim

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Dağılmış cambazhane, dikenli tel
Güneşli bir günün derin uykusu
Derinleşen uykusu otuz iki yılın,
Güneyden batıya öksüren tren,
Rüzgâra sayfa açan sözcük delisi
Ansızın kapanan kapı: kendiliğinden

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Yalan söyledim çocuklara ve kadınlara
En çok da bahçekatlarında
Başlayan öykülere sesimi verdim
Bir gemi yanaşırken bir başkasına
Korsan kılıçları gibi keskin ve acımasız
Kimse sızamadı acıma: kusursuz yalnız

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Tek kişilik bir vagondum yük trenine eklenen
Sonunda beklenen oldu bir tünelden geçerken
Ray değiştirdi güneyden batıya öksüren tren
Derin bir uykudan, çarpışmayla irkildim
Kırmızı bir yaratığa çarpmıştı kalbim
Ne olduğunu otuz iki yıldır öğrenemedim

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Kristal sandım gecedeki cam bardakları
Şarabı saat on ikiden sonra içtim
Bir güzel kanattım öptüğüm dudakları: yanılgı
Paslanmaktan tedirgin demirden bir at
Çocukluğumu yeni zamanlara taşıdı

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Mutsuzluğa eklenen bir gülüş gibi
Uzatmaya çalıştım gölgesini günün
Eğildim derin sandığım sığ sulara: başkaları
Mora çalan yalancı şafakların izinde
Arayıp durdum morötesi şafakları

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Yırtık bir güzellikle sevişen yumuşak ten,
Efsanelere süzülmüş av yorgunluğu
Derin hiçliklere gizledi sesimi...
Bir ata bindim, sonra bir gökten indim
Irmakların gürültüsü sildi ayak izimi
Düelloda kırmızı bir yaratığa yenildim

Hayatta ben en çok kendimi sevdim:
Sesleri çoğaltan sessizlik korkusu,
Feci bir kazada hayatını kaybeden tren,
Karanlıkta parlayan uyumsuz çığlık,
Merhem tanımayan vazgeçilmez yanık,
İkiz kardeşi korkulu uykuların...
Sığ sanılan derin ve karanlık suların
Belki de en derin yerinde yittim

Hayatta ben en çok kendimi sevdim

Sen burda bir yabancısın, üstelik küstah

KÜSTAH YABANCI

sen burda bir yabancısın, üstelik küstah

bilmezsin tende dolaşan rüzgârın tadını
kâğıttaki mürekkebe üflemenin hazzını

ellerini yağmurla yıkadığın görülmemiştir
sislere boğulmuştur sırtlan bakışların
istersen gümrah ormanları yanında getir

en çok da kara sular içersin uzak iklimlerden
kum ve okyanus çizersin yol haritalarına
cesaretin korkuya gizlendiği bellidir gözlerinden
kurnazlığın hazırdır kurgulanmış oyuna

sen bu haritanın kırık çizgisisin, yabancısın:
arıların, kuşların ve atların bakir çığlığına
kızıl akan nehirlere karışır çürük yaprağın

ipeği yıpratan zehir saçılır sözcüklerinden
demir kuşlar derin vadilere akarken

dünden daha yabancı, üstelik de barbarsın

BASAMAKSIZ MERDİVEN

kuytu bakışlarındaki buz kuyusu: korku

kimse bir şey öğretmedi: boşluk ve tutku
birbirini açıkladı derin uçurumlarda

hayat: gökyüzüne basamaksız merdiven
korkunun, yalnızlığın ve tavanarasının
birbirine eklendiği tekinsiz serüven

küle dokunsan ateş, ateşe dokunsan yangın
sudan kurtulmuş bulut gibi boşluk
güzün ve kışın ansızın birbirine girdiği
erken uyanışlardan ilk sarhoşluk

hayat: bir sarmalın izini sürmektir
tırmanmak basamaksız merdivenlerden
geleceği boşluklarda görmektir

gülün dağıldığı uykusuzluk, külün savrulduğu
zamanın korkulu terleyişinden ne ister

kuytu bakışlarındaki buz kuyusu: korku

KARIŞIK ZAMANLAR

şekil verilmemiş gümüş ruhu yansıtır

gereksizdir tozunu silmek eşyanın
alınsa da anlatır itirazın güzelliğini

güzeldir itiraz yazın fırtınayla dolmasına
gecenin gece sanılmasına düşünülmeden
şaşırmayın: birkaç karga uçabilir serçeden

aynayı ayna sanırsınız: ruhun göğüdür
sır: üşümüş halidir güzün bilmezsiniz
saatli maarif takviminden öğrendikleriniz
filizkıran fırtınasının vakitsiz söküğüdür

ben-, sen-, şey-, tedavisiz durur gece
saklanan köşeleri bir bir görülmüş
hastanın zamandan habersiz öldüğüdür

yıldızlar düşkırıklarıdır uzak tanrıların
kör kütük bıçaklarla yanlış kesilmiş

ruhu yansıtır şekil verilmeyen gümüş

SONRA GİDİLECEK YER

hep vardı gidilecek bir yer

mümkündü çölden ormana kapılar açmak
çağırır dururdu müziğe benzer sesler

ağaç sıyrılırdı bulutlardan: değişmeye
atlar gergin soluklarıyla uzaklaşırdı
yaşamaktı: suyun yaprakta uyuma hali

binbir şifre vardı çözülecek: çözüldü
en çok da gök üzüldü rüzgâr konuşmayı unutunca
sırlar parıltılı camlara yazıldı
yeniden başlarız tufandan kurtulunca

şimdi her yerde biçimsiz bir ahali gölgesi
açık ve tartışmasız, konuşmalı ve açık
aynı yeri gösteriyor yaşamanın ibresi

nereye baksanız aynı biçimler
kadın vücudunu andıran asitli şişeler

kalmayacak gidilecek bir yer

BATIK

batık soluklarıyla unutulmuş hayat

sürek avında tazı soyunda geyik sırtında
kabaran en eski en eski en eski zaman

baş dönmesiyle yaşayan bir eskiadam
ağaç kovuğunda taş oyuğunda takvimsiz
omurgasında anlaşılması zor kavisler

çok uzak günün karmaşasından
yıldırımlardan korkulu da olsa
temizler düşlerini kirlisulardan
düşen taşlar azar azar kırılsa

atların gergin haykırışıyla ve
rüzgârla dönerken yolunu yitirdiği eve
kendini kurtarıp derin çığlardan

hangi çağlardan geçerse geçsin
atların gidişiyle eksik ve kısık

hayat bulacak soluklarıyla kesik

FIRTINADAN SÜZÜLEN SES

kalbini daya fırtınadan süzülen sese

herkesten kendine kaygılı bir yolculuk
çığlığı tuhaf rüzgârlardan herkese

bir ses ki yalnız vahşi kuşlara yakışır
bir sis ki kanyonlara yaraşır dağlarda yalnız
kendini ısırır dudak: soluk mu soluk

çürümüştür kurdu tanımayan orman
uzayıp giden yalnızlıktır ulumalarından
bir gökyüzü gerilir gecenin üstüne
başladığı yerde ansızın biter zaman

yol ne kadar uzunsa, kısaysa dünya
yürüsün azgın bir kısrakla dünyaya
uzayıp giden renkli ufuklar gibi

yaban çığlıkların umudu kesilse
açılacaktır yeniden vahşi kanatlarıyla atlar

daya kalbini fırtınadan süzülen sese

SONSUZ UÇAR

ne güzel yırtardı gökyüzünü yıldızlar

uçuşan izlerine bakarken göçkuşlarının
ne düzgün, ne arzulu, ne sonsuz uçar

olurdu her şey öyleydi bir salkım üzümde
şarap olurdu ezilince iki kalp arasında
kırmızı üzüm her yaradan ayrı kanar

okurduk yazardık yerin göğün ruhunu
vardı, öyleydi, sahi, kuşun uyuduğunu
hem arzulu hem sevinçli hem yarım
sayılamayan bilgilerin yok çokluğunu

güz gibi sözlü yazla kış arasında
az gibi, yok gibi, hiç gibi değil
bırakırdık yara doya doya kanasın da

bir şövalyenin ruhu atında yaşar sonsuz
ve kınsız bir kılıç ikiye ayırır zamanı

şimdi bir vahşet kendini aşka sınasın da

HESABA KATILMAYAN

her şeyi ayarlamışlardı:

zamanı durduracaklardı, damarda kanı
yorulmaz kanadını inatçı göçkuşlarının

ışığın hızını, çocukların el sallayışını
papatyaların kırlara yayılışını bile
hesaplamışlardı bitişini amansız kışların

herkese duyurmuşlardı: gelecekler
sileceklerdi bahçe kahkahalarını
aşk haykırışlarını kadınların
geniş ateşlere sığdırır gibi alacaklar

yanıldılar: hesap yanlıştı, çelenk
çiçek sayılmazdı yıldızlara sorulursa
tuhaftı cennetle cehennemin buluşması

dört çiviye gerilen gölgesi şehirlerin
yeni bir taşkınlık yaratacaktı, yarattı

bir şeyi hesaba katmamışlardı

CEZA VE SUÇ

zehirli yanılgılar içinden geçiyor zaman

gururunu ve tekbaşınalığını yeniden yaratıyor
maskelere aldırma–, cezayı umursamayan

tragedyaya gülüyor, komedyaya ağlıyor
her şeyin yeri değişmiş diyor: görmüyor musunuz
cezalar suçlarımıza ne güzel uyduruluyor

kıpkızıl bir resim: işte kardeşlik anısı
zevkini çıkarıyor havada uçuşan cinayetlerin
mevsimin ayarttığı uzun ağaçların en yenisi
acısına yaslanıyor kökünden çektiklerinizin

dağdağa büyüyor: giderek ayrılıyor ırmaklar
nabzını dinleyin, zehrini alın kalbinize
bırakılırsa küstah bir yabancıya satılacaklar

ne kayıt ne bilgelik ne erdem ne gökyüzü
dağılıyor her şey suçun ağırlığında

zehirli zamanlar içinden geçiyor yanılgılar da

UZUN TARİH

tarih uzundur, uzun bir sonsuzluktur

göğsünde eskiyen kılıçlar yıldızlara çarpar
parçalanıp yeniden dağılır gökyüzüne

gürültülüdür, sessizdir, sonsuz bir uzunluktur
uyanınca atlar kısa uykularından
suyu arayan için elbette susuzluktur

bitmez! bitti sandığınızda aslında başlar
bundandır yanlış bilgelerin şaşırması
belki dinlenmek için biraz yavaşlar
tarih: anlaşılmaz tezatlar devşirmesi

kalın kitaplarda yer yer mutsuzluktur
gerçekten yaşamıştır yaşanmadı sanılanlar
mutsuzluğu içeren uzun bir umutsuzluktur

sendeler belki ama düşmez, yıkılmaz
insan tarih insan tarih insan demektir

şimdi: geceye direnen uykusuzluktur

SİS ÇANLARI

sis çanları bir yol çizer: yitik zaman

düşen yaprağı hiçbir değişim durduramaz
mutludur çünkü rüzgâr şeyleri savurmaktan

sonsuz yolculuğun, arkaik yalnızlığın acısı
ve garip dağınıklığı ömür sayfalarının
unutur düzenli albümlerde toparlanmayı

her şeyi bilen yolcu! gördün bozukluğu
yönleri birbirine karıştırdığını fotoğrafların
anladın derinliğini kaybedilmiş anıların
yüreğine gizlendi batık zamanların uğultusu

gökyüzü: bir adaydı mıknatıs gücünde
bedenindeki bütün çivileri kendine çekti
yıldızlar birbirini kırdı: karmaşık efsane

gizliliğe karıştı yönler, haritalar eskidi
insan uğultulu boşlukların eşiğinde

yitik zaman: sis çanlarının derinden çizdiği

YAŞAM BOŞLUĞU

soğuk odalar perisi'ne,
gizem'e...

karanlığı sorguluyor: bir parça ışık

sessizlik tozlarına bulanıyor duyular
burda biraz hayat var: o da karanlık

dışarıda köpekler boşluğu dişliyor
birbirine çarpıyor yağmurlar gökte
siyahla mavi kesişiyor uzakta

sözcüklerin arası daha çok genişliyor
biraz ışık, biraz umut, biraz yalnızlık
düşüyor boşluğa birbiri ardına
kırık mermerler eski zamanları düşlüyor

belirsiz: sürüp sürmeyeceği soluk almanın
öteye çağırıyorlar beride duruyor, tutunuyorum
bir hırıltı durup durup yeniden başlıyor

dünyayı göremiyorum: dünya görüşüm yok
soluklarım daha da solacak belli

ışık ve ses sarsıntıda yoruluyor

YALAN

avunmadır sözün doğrulanmasını beklemek

yazmalısın bulana dek, bu en büyük yalanın:
kaleminden dışa değil, içe akmalı kanın

vakit dedikleri gecedir, gece yalnızlık
ikiye ayrılışında derin karanlıkların
kılıçtan keskindir kimi zaman bir ıslık

üç nokta koyarlar, inanma iki noktadır:
yalanla doğrulanmalıdır sözün akışı
soğuk güneşlerle çarparsan içindeki kışı
evler odada, odalar bu yüzden sokaktadır

anılara sor geçmişin ürperten şefkatini
zamandır: doyumsuz ve duyarsız hayvan
unutur her ömürde yeniden yüceltildiğini

yazacaksın yüzyılları avutana dek
kimse görmeyecek kâğıdın derinliğini

avunmadır sözün doğrulanmasını beklemek

DÜĞÜM

günler birbirine düğümlenir: çıkmaz zaman

kendini arar gecenin ısrarcı uğultusunda
zamanları şaşırmış bir nöbetçidir insan

biri fırtınayı haber verse: kararlı ve sert
geceye eklenir uçurumun uğultusu
denizleri unutup göklere yükselir su

umutsuzluk, içinde taşır mutsuzluğu
çözülmez düğüm olur: kuytu ve derin
korku, tedirginlik, bir acayip üşüme
söze yansıyan acısı gergin günlerin

unutulmuş zamana girer soluklar: ağır
sesler ve uyumlu düşlerle uyutulmaktan
sislerin boğduğu kurt uluması ormandan

karışıklığın kendini kutsadığı anlar
geceden kopup boşluklara savrulan

günler birbirine düğümlenir: çıkmaz zaman

BOŞLUĞA BÜYÜYEN

her şeyimi sesimde topladım: yağmur

uzaklara, daha uzaklara ve daha
kaçıp kaçıp kendime döndüğüm olur

boşluğa büyüyen ağaçlara dadanmış
fırtınadır, geyikler kara batar uzakta
bu amansız zamanda soluğum duyulur

dünya dışıma düşer duyunca solduğumu
korkuyla karışık gelecekleri solur
kalbime doldurduğum dünyanın kışı
zamansız fırtınalar ortasında kalır

yorgun kış, bedeli ödenmiş zaman
beni onlara, onları bana çarpar
duyulmayan seslere ve dokunulmayan

gelip gider unutulan zaman
kokularla renkler birbirine saklanır

yalnız: her şeyini sesinde toplayan

DUVAR SAATİ

duvara vurdu kendini yalnızlık: zaman

durup durup geçiyor yelkovan akrebi
tekbaşınalığın örüp örüp ağa benzettiği

bir gökte koşuyorsun durup dinlenmeden
zaman inatçı yağmur, sızıyor derinlerden
indir duvardan artık şu kararsız saati

birine zamanı sorsan: sınırsız alay
boşluğa kendini assan: umut yoksunluğu
buruşuk kâğıda bir şeyler yazsan: kısa
yazlar yavaşça bitmese, günler kısalmasa

yine de gökyüzüne çakılabilir ince zaman
saat kendini unutturabilir duvarda
kararsızlığı basamaktır tekbaşınalığa

kâğıda leke midir yazı: yazının lekesi kâğıt
yazıya bahane midir yalnızlığın duvar saati

zamana vurdu kararsız sözcükler kendini

HİÇ ÇİÇEKLERİNİN AÇTIĞI YER

varlık ve zaman yazarına

yaşamın hiçliğini anlamayı istedim

gerçeğin üstünden baktım şeylere
taş bir yürekle hilelere eğildim

aşk vardı gerçeğin ve şeylerin üstünde:
soruları artırmaya yarayan aşk
soruları artıran bir yaraydı aşk

fırlatıldığım bu karmaşık dünya
tanımıyordu aşktan artan korkuyu
çekiniyordu kendine sormaktan
hileleri dağıtan kışkırtıcı soruyu

böyle de geçirebilirmişim hayatı
boş bir odaya bakarak dolu gözlerle:
hiç çiçeklerinin açtığı yere

nereden baksam görüyorum:
varlık kendini inkâr ediyor

boşluğun saltanatı kalıyor geriye

GÜLÜŞLERİYLE SERSERİ

sesler hesaplanamaz gerginliğinde

sesler: zehirli kuşların gökte bıraktığı
karanlık geleceğin yanlış şarkısını söyler

ağır çekim belgesel tatsızlığında zaman:
çizgilerini çoktan şaşırmış sarkaç
çınlayıp durur çıplak unutulmuş duvardan

çarpıtılmış ezgisiyle sussa da ev ve kent
bütün saldırıları boşa çıkartır
dayanır soluklanarak dayanır soluklanır
kendini kandırır boşluklarda hayalet

çarpık gülüşleriyle serseri sokaklarda
uğursuzluğun dağlanmış çocukları:
cinayete en uygun zamanı bekler

kimsenin sormadığı bir zaman aralığı bu
aramadığı, anlamadığı aldatılmışlık

hesaplanamaz gerginliğinde sesler

Duyulur süzülüşü parmaklarından sesin

vis carminum

soğuk kanla durulmaz kıyısında: fırtına

bir üzgünlüğü getirir bağbozumlarından
aldırmaz seslerin boşlukta dağılışına

iki ucundan aynı anda girer tünelin
tam ortada kendiyle korkunç çarpışma
dağılışı duyulur karanlığa seslerin

şaşırtır ve dondurur muhteşemliğiyle
zor duyulur bir titreşimdir aslında
ne zaman uzak zamanlarla konuşsa
duyulur süzülüşü parmaklarından sesin

zaman ağacında isimsiz yaprak:
fırtına boşluklarının sonsuz yolcusudur
kendinden başkalarına savrularak

gökten yere yerden göğe: karmaşıktır
kilitler zamanı herkesten saklayarak

kıyısında durulmaz bir fırtına koparacak

FLÂNEUR

uğultulu aralıklarda ve kaldırımlarda:

bulmak için değil yitirmeye dolaştım
gün, gecenin geciken saatlerini arar da!

her suçun bir âleti var: benimki gerginlik
fırtınalar gökyüzünü arzuyla sıyırırken
kısa ve bakışımsız ömür iç içedir orda

doğar- yaşlı, yaşar- genç, ölürken çocuk:
adı bilinmeyen hastalıklı çiçeklerdenim
parçalanmış uykulardan hem düşünceli
yitik günlerin tenine eklediğim

köşebaşları yaralı gölgelerle dolu
parıltılı bir define adası her cam arkası
kent dedikleri kararsız sevgiliymiş: bildim

cins böcekler bıraktım uğultularına kentin
gemiler yüzdürdüm karanlık yataklarında

içimdeki uğultuyla parçalandı her vitrin

MÜREKKEP LEKELERİ

zaman: gizli savaşı mürekkeple kâğıdın

kendinden kolay sıyrılamayacağı
bellidir sözcüklere bulaşan yalnızın

tutkuya karışan tedirgin an'lar
dudaklarında mürekkep lekeleriyle
yakın durur kâğıda ve geceye

eşyanın yalnıza gönderdiği çığlık
sözcüklerin anlama ördüğü kafes
kâğıtta mürekkep tedirginliğiyle
çarpar birbirine: tutulur nefes

beklemek bundan korkuludur kâğıda
tutkuya yenilmiş lekedir taşıdığı
tenine çizilen sınırsız dağdağa

kırık çizgiler parıltısı: uzakta kanayan
incinmiş kâğıdın pişmanlığı

zaman: mürekkeple kâğıdın gizli savaşı

FIRTINAYA HAZIRLIK

ırmaklardan söz edilmişti ve dalgalardan

ilk kez kadında gördüm göğün derinliğini
çarpışma gibiydi günü geçmişle sınayan

ilk kez gecede gördüm ten yalnızlığını
karanlığı çeken ışıktı, ışığı yapan karanlık
zaman: eşyayı hiçe sayan derin dalgınlık

köşeleri tutulmuştu yeryüzünün ve kadının
parçalanmıştı gelecek: sulara dalan yüzüm
dünya denen üçgenin gizli zamanlarında
fırtınaya hazırlık gibiydi gecemle gündüzüm

açıklanmadı tutulan sırlar, kendine örtüldü
zamansız savrulan bir güldü dünden güne
hazırlıksızdı ve şaşkın hırsla öpüldüğüne

ilk kez zamanda gördüm kıvrılmayı: kadın
buydu derin bilgenin kendini adadığı belki

bütün sınırları onda aştım ırmaklar gibi

ZEHİR TÖRENİ

ne kadar uzak: sisler içinde yiten

zehire alışma törenidir zakkumun ömrü
zarif parmaklar arasında ezdirecekler

beden bunu bildi: gece izlerini sildi
zakkum derinden soldu kararsız esintilerden
dudaklarıma bulaşan zehir yalan değildi

geceden geçememek, bulamamak tuhaf sözleri
kaybedilenlerin zakkum gölgeli izinde
dokunma özrüdür soyunmanın uzun sürmesi
esirgeyen ve bağışlayan bir beden sürçmesi

hangisi gerçek varlık mı yokluk mu
varlıkla yokluğun arası mı bir soyunmada
unuttun uzun bekleyişlerin soldurduğunu

sen bir zakkum olsaydın zamanın ortasında
belki hatırlardım ilk nerede gördüğümü

zehire alışma töreni derdim zakkumun ömrü

GÜZ SÜZÜLÜYOR

güz süzülüyor şarabın inceliğine

tortular bırakıyor kâğıda zaman
artırıyor boşlukların tedirginliğini

içinden fırtınalar geçen bahçedeyiz
bütün mevsimlere uğramış: cesur
duruşu rüzgârların yorgunluğudur

yırtıldı göğün perdesi bulutlar süzülecek
derinden sezilecek yıldırımların arzusu
göreceğiz üzüntüsünü geçip giderken
şarap: geçmişin uyandırılma korkusu

halka halka renkli gölgeler düşecek
birbirine eklenecek tuzaklar
hırçın çocuklar içimizde dövüşecek

korkacağız bakmaya, hem de çok
bağbozumlarında yakılan ateşlere

güz süzülecek şarabın inceliğine

KILIÇTAN İPEĞE SIZI

kılıç ipekte sınanır şairine

kılıç ipekte sınanır: peki ya ipek?

teninde mi arzulu yabankuşunun
güz tedirginliğinde çıkarırken giyecek!

zamanlarla barışmadı kılıcım
sıyrılmadı gecenin dağınıklığından
bu yüzden her daim daha yalnızım

yıldızları okusam üstüme geliyor gökyüzü
bozuluyor anlaşma günden geçerken
kılıçtan ipeğe derinleşen o ince sızı
dünden daha geç yarından daha erken

anlaşılmaz izdir geçmişten geleceği
ürperiş: yol alıştır tedirginlikten hazza
kılıcın izi gitmez gecenin ipeğinden

ten ve ipek yeni büklümlerde buluşur
aşka dökülüşür yıldızlar kendiliğinden

ipek tende sınanır: peki ya ten?

ZAMANYOLUNA KURULAN SALINCAK

geçmişi uzaklaştırmak: sonsuz yanılsama

ayrıntının pahalı yalnızlığa dönüştüğü yer:
yorgun, teslim olmuş bir zaman aralığı

eski alışkanlıktır yıldızlarla anlaşmak
zamanyoluna kurmuşsan salıncağını
boşunadır bayıltıcı gece tozlarına alışmak

hayat sallayacaktır seni boşlukta
eline tutuşturulan liste: yalnızlık biçimleri,
hızlı sevişmelerin aşkları dize getirdiği
anlaşılacaktır şeylerden uzak kalınca

başlaması gecikirse düş saatlerinin
iyi yaşanır boşlukta bir sarkaç gibi
budur salıncağın gökyüzüne çizdiği

kimle paylaşacaksın bağışlanmaz suçu
bekle: kim tutacak öteki ucunu ipin?

kendinden uzaklaşırken sonsuz üzüleceksin

YAPRAK KIMILDAMIYOR

yağmur o kadar ağır: yaprak kımıldamıyor

düşmüyor savrulan gelecekten hiçbir şey
artık yıldızlar günü geceye bağlamıyor

bütün saatler ötekinden biraz ileri
kımıldamayan yaprakta mürekkep lekeleri
zamanın kesik yerine damlamıyor

tutumsuz beden, cehennem yürek, gizli
yeni icat tahakküm ve tenin yanlış seyri
uçuşurken ayrı yerlerde yürekle beden
kaydedilmiyor uyumsuzluk düşleri

ilişki: çelişki! kurduğu ve bozduğu mesafe
bozuluyor şimdiki zamanın zoraki gülüşlerine
ateşlere inat buzdağlarından arınmıyor

her şey bütünmüş! değil bakılırsa yaprağa
sarınmıyor ne kadar üşüse de fırtınalardan

anlam o kadar derin: yaprak kımıldayamıyor

TEKBAŞINALIK

tekbaşınalık: geçmişi güne yalnız eklemektir

hüzünden geçilir hevesten geçilir
odalar dolusu ses içilir tekbaşınalık için

dizlerde kapanmayan yaralar açılır
koşarken geçmişin geleceğine
bir sokaktan ötekine düşmektir

iki dünya birbirine çarpar çevrende
yıldızlara yeni duruşlar seçilir
gürültülü, karmaşık ve alışılmış düzende
tekbaşınalığa dar kapılardan geçilir

kimseye söz bırakmazsın, kimse de sana
nedeni vardır elbet böyle durmanın:
ötekiler şaşırır yıldızların asılı kaldığına

kalındır geleceğin sayfası: hem dağınık
bakılmamalı gürültüsüz solduğuna

günü geleceğe yalnız eklemektir tekbaşınalık

UTANÇ VE SALDIRI

"geniş zamanlar umuyordunuz..."

gün savuruyor çiçek tozlarını akşama

olmuyor esirgenmiş bir duygunun vakti
arzuların sabrını denerken karanlıkta

duyulmuyor hışırtısı perdenin ve çarşafın
akşamı zehreden müzik ve gürültü:
üst üste biniyor yalnızlık görüntüsü

adanmış gün: erken ve geç sessizlikler
soyulmuyor gece, koruyor kendini
toza bulanmış geçmiş ve gelecekler
yıkıyor kirli bir suyla soğumuş cesedini

beklemeye vakti yok boşluktaki okun
geçmiş ve gelecek, aşk ve tekbaşınalık
hiçliktir geniş zamanlarda unuttuğun

sakıncalı susuş bu, sakıncalı kahkaha
aşkın nerden döneceği belli olmuyor

çiçek tozları savuruyor günü akşama

ESKİ LAMBA

kısık: sesini de esirgiyor ışığını da

her zaman evde, dışarıyı sevmiyor
unutuyor kendini küçük odalarda

solgun perdeler çekiyor boşluklara
düzeltilmemiş, hasta ve yılgın
ne karanlık ne aydınlık: ince alaca

biraz sis, biraz unutulmuşluk belki
gölgeler içeriye doğru birbirini izliyor
uyanırken yüz yıllık uykusundan
zehrini gecenin derinine gizliyor

dünya güzel belki, düş bitimsiz
titriyor durmadan zamanın ayak sesi:
eski lambanın geceyarısına gizlendiği

bir gölge düşüyor ansızın camlara
yaslanıyor birbirine korkulu düşler

kısık: sesini de esirgiyor ışığını da

TAHTA AT

içimdeki tahta atla geçiyorum hayatı

bayrak-, flama-, konfeti ve graponlar
yok: her adımda eksiliyor geleceğin saltanatı

tekdüze adımlar, uzaklardan çığlıklar
sisli bir ormanın kuytu derinliğinde
tahta ata benden gizli binmeye çalışacaklar

bütün avlar yenilgiyle biter aslında
birinin güzelliği öteki çirkinliği tamamlar
barutun dağılırken çıkardığı ses
avcının yenilgisini herkesten iyi anlar

tutunamadığım dal uçları, dikenler
oyuncak kılıçları eski şövalyelerin
içimde gezdirdiğim tahta ata benzer

kısık göz-, çatlak dudak- ve kırık kanatla
tanımsız bir karmaşaya ekleniyorum

geçiyorum hayatı tahta bir atla

UTANARAK DEĞDİĞİ

utanarak dokunuyor herkes birbirine

ne bir sürpriz kanat çırpıyor uzakta
ne de fırtınayı özleyen keskin dalga

hayat böyledir işte! ateşin sonu kış
araya durgun bir gökyüzü girse de
külün sonu boşluklara savruluş

hayat böyledir işte! belki bulutun gölgesi
biraz gökyüzü düşürür ıssız yollara
ölçemez içindeki sisi hiçbir fırtına:
avcıların yağmura karışan tüfek sesi

durup dururken değişir nesnelerin dili
pencereye gökyüzü denir kapıya zaman
ve dudaklardaki çatlağa dolar sevgili

zamanın mevsimlere saldırısıdır
yokluk güldürüsüdür şimdilerde hayat

herkesin birbirine utanarak değdiği

BIRAKILAN BİR EVİN DÖKÜLÜŞÜ

dalgın sayfalarda gezeriz: yer bulamamaktan

yaşamak derin çekingenliktir, durmadan
yer aramaktır gün boyu titreyen ellerimize

böyledir sözcüklere sığınanlar: utangaç
duvarımızda karanlık bir gelecek portresi
çürük yerinden belirsizliğe büyürken ağaç

böyledir yaşamak, kayıp bir ikindi yürüyüşü
bırakılan bir evin sokağa dökülüşü hüzünle
insana, sayfalara, geçmiş ve geleceğe
dudaklarımızda kalıtsal bir hüzün bükülüşü

mevsimleri şaşırmaktan sonsuz tedirginiz
kadını gemi sanan, kâğıdı okyanus
ayrılıklardan eski şarkılar çıkaran: biz

renkcümbüşüne uzak, sisten şeylere
artık bir su gibi bakan buğulu gözleriz

tedirgindir yer bulamamaktan ellerimiz

KİMSEYE YETMEYEN KIŞ

soğuğa açılan kapı yazarına

kış: sana da yetmedi koşaradım koşaradım

arıtınadı derin sessizliklere paralel anlaşmaları
umutsuzca geceyi bekledi kırık saplı bir bıçak

dudakları titreyen bir yağmur getirdin bana
yetecekti soğuk: yetmedi, kesti kendini acımasızca
gündüz parıltılı olsa da gece takvimlerde tekledi

büyülü bir boşluğu çizen yüksek yıldırım
bir korkunun ötekini çağırmasıdır şimdi
herkes başka bir yol aradı zamanda kendine
anlaşılmadı fırtınaların birbirini tükettiği

kurdun su içişine, soluyuşuna hayranlığın
kışın anlamını derinleştirdi aramızda:
uçurumu hırpalayan buzlu rüzgârın

ırmaktaki kar manzarası sana bakıyor
ırmak ondan bize akıyor anladım

kış kimseye yetmedi: koşaradım koşaradım

İNTİHAR ÇATISI

intihar çatısına gökyüzünden çıkılır

kırlangıçlara takılır acı gülüş izleriyle
alışkanlık gizleriyle yer yüzüne bakılır

kırmızıdır bütün renkler, mordan da öte
kuşların çizdiği sınır, boylukların ıslığı
duyulmaz! bakışlar gökyüzüne yıkılır

temasa yer yok, kırılgandır buluşmalar
alçaktır başka yalnızlıklardan yüksekliğiyle
bakılınca görülmez, zordur alışmalar
göğün şiddetle çırpınan eteğine takılır

kendi sesine savrulan perdedir pencerede
ağaç isimlerini ezberlemenin talihsizliği
fırtınaya yol gösteren şimşekler tene çekilir

yağmur biter, kimse gelmez açılan gökten
bir ağaç köklerinden acıyla sökülür

gökyüzünün çatısına intihardan çıkılır

BULUT GERİ DÖNDÜ

geri dönmüştü bulut: penceremize

eskimeyen seslere sığındık durduk
rüzgârların çizdiği soğuk tenimizle

gökte değil tavanarasında kayboldu
son uçurtması yurtsuz çocukluğun
unutuş her şeyi kendine yonttu

sızlayan bileklerden uçuşan serçeler
penceredeki bulutu doldurdu sesleriyle
şimdi bir müzik yağmuru esintide
perdenin havalanan yerini örter

sarmaşık süpüren kızın parmakları
sokağı anılardan nasıl temizler
boşluğa savrulurken sızılı yalnızlığı

bir görüntü değil bu, anı hiç değil
kanıyor çünkü usul usul hâlâ

bulut geri döndü hayatımıza

Çay renginden kırmız böceğine süzüldük
aşka yazıldık birleşerek akışkanlıkta

LÜSİFERİN

gecenin güne çektiği ince çizgiydik

unutkan bir kışın ürperdiği akşamda
kendini yaratan utangaç parıltı: bizdik

herkes gitmişti, izler bırakarak geceye
yağmur, ıslak çimenler ve ürkek kanatlar
belli belirsiz ışığa bulanacak diye

çay renginden kırmız böceğine süzüldük
aşka yazıldık birleşerek akışkanlıkta
parıltıya dönüştü çarpışmamızda her şey
yanıp yanıp sönüyordu dünya uzakta

az sonra cümbüş başlayacak: ağustos!
bir şey ağustosu kışla buluşturmuş: yanlış
akşam kızışırken ateşli böcekler arasında

uçuşan kıvılcımlar şarkısı: kısık ve parıltılı
aşkın ve ışığın birbirine çarpması

ikimiz: herkes kaybolmuştu uçucu bir ışıkta

SOYUNMA SAATİ

soyunma saati:

kışın güneşten, ağacın rüzgârdan
evin yabancı seslerden gizlendiği

bilinir bu zamanda tenin geceden
gecenin müzikten sislendiği
uçucu gülüşün bıraktığı izler silinir

yıldızlar pencerede aksak parıltılarla
hiçbir söz inandırıcı değildir
uzaklaşmanın kuşkulara bulaştığı saat
yasaklardan habersiz gelir

zaman: silkelenir mevsimi geçmiş ağaç gibi
dört köşede aynı yanlışın meyveleri
sönmüş tenlere gönülsüzce eğilir

uzaktan değebilirsiniz ancak: devirdiği
kristal bir vazo değildir, gecedir

soyunma saatidir!

TENBOZUMU

panflüt çetesi şairine

zamanıdır: bekletmemeli yeni tenleri

renkli sular süzmeli gecenin kalbinden
ertelememeli geç mevsimlere esrikliği

tenbozumu bitmez, güz eskimez aralıkta
nafile yolculuğudur anlamayanın
nereye ulaşsa hep aynı nokta

parçalanmış göklere savrulan kuşak
tutkulu bir ten gibi sarar geçmişi
yağmurun bağbozumlarını beklediği
bin yıl sonra hüzünle hatırlanacak

tenini serseri yağmurlarla yıkar üzüm
sızım sızım sızlar güzün yaralı dizi
yeniden bulur her arzuda kendini

tenin esrikliği benzemez gemininkine
tutkudan bilinmeyen derinliklere sızar

zamanıdır: serilmeli gecenin yeni tenine

HAZ

tesadüfen keşfedilmiş amansız çırpınış:

yangınını kendi çıkaran, besleyip büyüten
başkalarında kendini eskiten yolculuk

çalınan her kapıda çekici bir ten
özlediğin kıvranış, canlı duruşu heykelin
titrek görüntülere eklenen uykusuzluk

tek kişide dört kişiyi görme becerisi
bitimsiz arzu, sınırsız hırs, kırmızı yağmur
santim santim ilerleyişi keskin öfkenin
geçmişi de geleceği de unutturur

ölü lamba, titrek mum, utangaç alev
aşkın ikizi arzu, deliliğin ikizi suskunluk
hazzın derin hükmü: ziyaretsiz tutukluluk

ateşten gömleği, yırtık gömleği aşkın
haz: hayatın terbiyecisi çılgın efendi

tesadüfen keşfedilişi amansız çırpınışın

EL DEĞMEMİŞ GEMİ

gemilere bindi şair, istiridyelerden indi

ekledi haritada kara parçalarını birbirine
ateşler götürdü ve ateşli sular getirdi

kırmızıya çalar tutkulu tozlara bulanırnıştı
tuzlu sulara dağılırnıştı kıta aralarında
bilinmedi hangi pusulalara aldandığı

yanıltıcıydı tenha dizelere demir atması
gelişini beklemiyordu sert esintiler
durmadan sözcük çeker ipler derinden
açılmamış istiridyeler şairi bekler

ne zaman güverteye çıksa: rakipsiz kral
ne zaman denize inse: söz düzgünlüğü
anlaşılmadı sislere bulanmış üzgünlüğü

karmaşık: ortaçağdan mı kalmıştı neydi
şaire yenik düştü gereksiz kalabalık

gemilere bindi şair, istiridyelerden indi

GEMİ VE RÜZGÂR

bütün gemiler rüzgâr bekliyor: yanılgı

sınırsız sıkıntıyla geçiyor zaman
arzulanan: nesnelerin şiddetli fırtınası

bekliyor: göğün çatlakları onarılsın
uzaklaşsın sebepsiz sarsıntılardan
rüzgârın ömre zarar kendini saklaması

gece üşütüyor, gündüz saklıyor yıldızları
karanlığa bulanıyor arzu tozları: savurgan
tutkunun bitimsiz soluğuyla canlanan
gemiler: rüzgârların unutulmuş kızları

arzu ve yalnızlık, umut ve kırılganlık
aynı gemide yakalanıyor fırtınaya
sonrası tufan... ve muhteşem dağınıklık

bekleyin: hiç gelmeyecek olanı
su altında çürüsün zambaklarınız

bütün gemiler rüzgâr bekliyor: yanılgı

BİR GEMİNİN DİPTEN ÇIKARILIŞI

aynı kapıdan giriyor aşk ve yalnızlık

aşk ve yalnızlık aynı kapıdan çıkıyor
derinleşiyor zamandaki buzlu karanlık

yalanlar renk değiştiriyor dünden güne
aydınlık yalanlıyor bizi: sürüyor gece
gerçeğin sonu: sınırsız bir dalgınlık

kapıyı çarparak çıktık hep: kendimizle
keskin çizgiler çektik geçmişin arasına
aşk gürültülerine yazdık telâşımızı
kimselerin çözemediği derin tutkuyla

şaşırtmasın geceyi insanın sessizliği
yıkıntıları dinliyor şimdi: görüntülere
bir geminin dipten çıkarılışı gibi bakıyor

bir kapı açılıyor: çıkıp gidiyor hayat
hayat çıkıp gidiyor: bir kapı kapanıyor

aynı kapıdan giriyor yalnızlık ve aşk

GECEYE DÜŞEN

geceye düşen: kurtulmuş!

her şey tesadüf körpe bir kristal için
tenin cazibesi ağır anılarla tartılmış

arzulu meyva bahçeleri göğüslerinde
uğursuz kâğıtlara düşmüş çok yazılı
duruşu: bozulmamış kitaplık bekleyişinde

sana uzun bir masal anlatacağım:
kiraz, biraz elma, şeftali ve böğürtlen
son günlerinden çocukluk mevsiminin
kurtulacaksın amansız endişelerden

aldırma kıpırtılara, bir atın gerinmesidir
ilk hastalığıdır çocuk bedeninin
tökezlemiş yüreğin kendine dönmesidir

hayata hazırlık belki: bilinmez
biriken öfkedir kapatılmış kapılarda

geceye düşen: tutkunun çizdiğidir

DÜŞTE SARSINTI

ilk uçuş: acemi kanatların rüzgârla tanışması

bozulur büyü, yavaş büyür alışkanlıklar
uzaklar yakın olur düşteki sarsıntıya

telaşlı sabahın ilk gergin uyanışı
hazla acı, hazla tedirginlik, hazla ve hızla
tutkunun gizliden geceye aldanışı

ölçüsüz kullanılır pusulası tekbaşınalığın
dilemma: ilk gençlikten kalan resimler
yiten demet, bozulan akıl, çözülen güzellik
düşlerin düğümlendiği çizgiye gider

tren vakitsiz kalkar istasyondan
rüzgâr tutkuya aldanıp vakitsiz eser
uçurum çevrilemez alışılmış yolundan

kendi yağmuruyla ıslanan ten yalnızlığı
dağınık gökkuşağı altında ölü bir kuş

ilk uçuş: acemi kanatların rüzgârla tanışması

TEN

tadını bilene her ten yeni bir mucizedir!

sıkı bir yumak çözülmüştü büyüdüğümde
sınırı terle çizilmişti pembeyaz tenlerin

en çok dut ağacına özenirdim, özendim
kendimi ipekböceği sandığım oyunlarda
sonsuzlukla tanışacağımı bilirdim

ten kokusuyla çıktım oyundan, yoldan
saçaklarla sarmaşıklara gizlenen serçeler,
gururlu sabahlar ve sarsıntılı geceler:
yumağın avcumda çözüldüğü zaman

ürperişti hazzın öteki adı: sürekli ten!
son basamağa çıkardı bu gizli arzu beni
uykuda bile dudaklarımdan düşmeyen

sıyırırken geceye düşen bedenin ipeğini
böcek değil, kelebek uçarılığında gelir

kadını bilene her ten yeni bir mucizedir!

GERİYOR GECEMİ

aşk buysa: ürpertisi gereksiz başka tenlerin

bedenimde bıraktığın keskin çizgilerden
ellerin gökyüzüne karışıyor: aşk buysa?

çerçevesi yıpranmış pencereyken kış
kapatıyorsun çığlıklarını üşümelerimin
her dokunuş biraz daha geriyor gecemi

gemiye biniyoruz, iskeleler dökülüyor bize
dallardan koşan ince sürgünler gibi
duyulurken zamanın usul adımlarla geçtiği
renkli sular süzülüyor mevsimden tenimize

ne zaman bir çiçek patlasa ışıklanıyor uykusu
ufuk genişli-, gölgeler kısalı-, zaman duruyor
usul usul akıyor köklere gizlilikte su

yıldızlar günü hazırlamaya çekiliyor geceden
her şey birbirini tamamlıyor yeni bir aşkta

ürpertisi gereksiz başka tenlerin: aşk buysa

DAR KAPI

kapın ne dardı aşkın ilk fırtınasında

duraklayarak ve zor geçtim,
ötesi: titreyen tüy serçe kanadında

tedirgin kırmızılardı beyazlığına bulaşan,
ateşle buluşan karmaşık yakınlıklar
haz yolları açmıştı kıvrılışlarından

gülün kapanışı zamansız bir ölümdü
derin gizliliklere ayarlıydı kapının ardı
kurşundan ağırdı birliktelik bu kapanışta
kapının darlığı yaşamın anlamı kadardı

yeraltı sularına sıvandı kuştüyleri
ölümsüz bir anı olup eklendi geleceğime
son alevleriyle bin yıllık yanardağın

göğsümü tıkadı, soluklarımı sardı:
dar geçtim fırtınadaki aralığından

kapın ne dardı! kapın ne dardı!

MUTSUZLUK GENİ

kadın: bir şey değildir değilse kendi

balkonlara yığılır eski eşyalar gibi
cehennemin dibi ve ateş ondan sağılır

çağrılıdır fırtına ortasında: uygunsuz
suç ortağıdır eksilen kalem uçlarının
zamanı kendine yontar: anısı sonsuz

uzanıp alır geleceği fark ettirmeden
incittiğini anlamaz savrulan perdeyi
kapılar açar, açmadan kapatır da
usulca uçurur hırpalanmış geceyi

parmaklarında gergin ipler gezdirir
umulmadık zamanlarda bozdurur hazineyi:
dolgun kırmızı, dolunay, dolgun gece

uyumsuz seslere alışık mutsuzluk geniyle
güzü ilkbahar sanır, cumayı cumartesi

kadın: bir şey değildir kendi değilse

BUDALA HARFLER

b bazen bir ş şeyler geziniyor odalarda

duvar diplerinde solgun n'ler sinirli ç'ler
kimi zaman odaların h her biri ıssız ada

çürüğe çıkarılan fotoğraflar, karga ö öksürüşleri
tedavisiz incehastalıklar, e eskihastalıklar
söyleşiyorlar insanı u uyaran karanlıklarda

gürültülü bir budalalık i içinde günlerimiz
z'den a'ya atlıyoruz çocuk oyunlarında
dokuzuncu basamak pes diyor o kadarına da:
bu mu olmalıydı geçmişe giydireceğimiz?

s soyun beni, beni çırıldatın çıplaklandırın
mutluluğu bulduğumu söyledim: f ve g
en güzel parıltıları aşk karanlığımın

y yabanılım: çünkü çok yumuşaksınız, diyor
t tahrik: n nefretlerini vura vura geçiyor

bir şeyler geziniyor o odalarda da

UNUTKAN

kâğıtlara bulanmışsın, zamanı gizliyorsun

çayı fincanda, aşkı başkasında, düşü kendinde
sözcükleri yalnızlık dökülüşünde izliyorsun

harfler savrulurken kurşunî: boşluklara
görünmez kazalarla buluşuyor gökyüzü
kırlangıç ömründe hatırlamanın güzü

sonsuzluk düşleri uydururken kendine
parmakuçlarında yürüyen bakire zaman
kışın kapısında çıplak ağaçlara sürtünüp
unutuyor sesini boşluklara aldırmadan

solgunlaşıyor fincanda çay: düşerek
usulca dudaklarının mermer tapınağına
unutkanlık sarıp sarmalarken akşamları

karanlık sana savruluyor, ışık geceye
parçalanıyor gerginlikten zamanın zarı

kâğıtlara gizlenmişsin, gördüğün başkaları

ASMA BAHÇE

sokak prensesi şairine

anlıyorum: ömre zarar her şey şiire yararmış

yerle gök arasında kararsız savruluyorum
bir asma bahçeyim çocukluk uykularında

ezik üzüm: düşlerin ve düşüşlerin fırtınası
uzun bekleyişler, yarım hayatlar gibi
ince sisler içinden boşluğa dağılıyorum

sarsılıyorum yerden göğe: aşk deniyor
gökçekimine uğruyor damarda durgun su
sokağa düşmüş prenseslerin uykusu
tedirgin karanlıkta tutkulara dönüyor

en uygunsuz yere kurulmuş ten salıncağı
fırtınadaki gibi sanılmış karışıklık
karşılıksız sorular içinde zaman kaçağı

geçmiş: bir asma bahçedir boşluğa sararmış
gelecek: şarabın bağbozumundaki esrik hışırtısı

anlıyorum: ömre yarar her şey şiire zararmış

İKİ YOL

iki yola birden saptım: iniş ve çıkış

sızıyla ayrıldı birbirinden mevsimler
kar ve rüzgâr geçmişime savruldu

belki kendimi kandırdım başkaları yerine
ışık hızlı gelecekler düşleyip durdum
yürümedim seslerin korunaklı gülüşlerine

her şey kuklalaşmaktı, gibi olmaktı insan
masada uyu-, gecede dolaş-, ışıkta uyan-
ışık masada, masa gecede, gece içimde
fırtınaya harf dizmenin dalgınlığından

her yol birbirine çıkacakmış tufanda
benden ona, ondan sana akarken
zaman neye yarayacak fırtına durduğunda

kim kime, ne neye yaklaşmıyorsa ordayım:
kimselerin başkasına benzemediği

hep düşündüm: ikinci yol hangisiydi?

Kopuk
ve
Beş Diyalog

Birinci Basım: YKY, 2011

FANİ OLMAYAN BÂKİ

biri bir şey söylemiş on dokuzuncu yüzyılda
ben demiş, ben değilim
başkasıyım filan demiş dudaklarını bükerek
sonra bir gemiye binip
tüfeklerle yol almış Afrika'ya

öteki bakıp durmuş onun ardından
öpecek bir kadın yerleştirmiş penceresine
yıldızlardan dökülen cenazeler sevmiş
eski günlerden konuşmuş kırlangıçlarla
kış habercisiyim diyen
uzuuuuuun uluyuşlarla

başkası durup uzaktan
gelen karışık sesleri dinlemiş
ıssız bir odada yaşar gibi yaparak
mordan şişelere doldurmuş şeyleri
umutsuzmuş, hastaymış, boşlukla konuşurmuş
kimseyi göremeyince kapı eşiklerinde
geçer dermiş rüzgâra bakıp soğuk

ben durulup dinlenmeden
eski madenler aramışım ötede beride
dinlememişim eski tüfek öğütlerini
siz böyle söylüyorsunuz ama
siz böyle sahte çıplanarak
uzaklık diyorsunuz
bir gün her şey bizim olacak
demek ister gibi

birbirinizin değirmenine su
komşularınıza böcek taşıyorsunuz
sizi tanıdım, bildim, bir zaman sevdim
belki bunu fazla belli ettim
duvarın üstünden hatta gökyüzünden
beni sevmeseniz de yalnız kalınca
her şey geçici değildir sesimi yükselterek
kimseye benzemeden ben benim demişim
fani değil Bâkiyim

Madeni bir hayattan çıkıp
kâğıdın içine girdim

KOPUK

ağaç kovuğundan çıkıp
kentin sinirlerine girdim
taşın toprağı üstünden silkelediği
her şeyin her şeyi ertelediği
uzak bir define haritası bulmuş gibi
üstüm başım gürültünün
içinden çıkıp
hayatın kalbine girdim

hava otuzbeşmiş, su otuzaltı, yaş otuzyedi
biri yumuşak, öteki iyice sokulgan ama bu sert
karadeniz'le akdeniz'in buluştuğu yerde
aslında bütün denizlerin buluştuğu yerde
iklimin kasırgaya döndüğü
akıl yitirmiş hayatların izinde durdum
hâlâ belirgindi izler, kül sıcaktı, koptum
iklimden çıkıp külün içine girdim

yağmura da girdim kıtlığa da
hiçbir yerine cemre düşmeyen hayatlara
yeniden başlanan tutkulara durup durup
şekli şemali çizilmemiş çirkinliklere
solgun güzelliklere biraz da

belki de bundan:
duramadım girdiğim hiçbir yerde
parmaklarımda hızla yürüdü bıçak
soğuk sular serpti başıma üstüme gök
tehditkâr bakışla
cüzdan, kart, bank, banknot derken
madeni bir hayattan çıkıp
kâğıdın içine girdim

KENTİN SİNSİ KONUKLARI

gerçeği saklamakta üstünüze yok
çiçekten yıkılan ağaçları gösteriyorsunuz
suyun yüzünü
ama kitabınızın dip sayfalarından
ağacınızın köklerinden çürük
kara sular sızıyor kentlerimize

gülüyorsunuz gülerek
kendinizden ve bizden söz ediyorsunuz
bu demektir
ağlasanız dağlar
ikiyüzlü bulutları kıskanacak

güzel şarkılar söyletiyorsunuz
çırılçıplak sesleriyle
kusursuz kızlarınıza
hem de hem de
kusursuz sesleriyle
çırılçıplak kızlarınıza
kırışıksız ipekler çıkarıyorsunuz
vücutlarından

dağgülleri ayırıyorsunuz bahçelerimize
dikenlerini gizleyerek

aslında çok istiyoruz inanmayı
parmaklarımız ve içimiz sızlayarak
dudaklarımız ve ruhumuz sızlayarak
dokunmak istiyoruz
kapımıza indirdiğiniz yağmurlara
gözlerinizde
zehirli bulutlar gizliyorsunuz oysa

olmayacak
sizde bu hileli teraziler
bizde bu ipekböceği sakinliği
sizde bu tüccar kalbi
bizde bu serçetüyü yürekler varken
kavuşmayacak dağlar denizlere

SOYSUZ ZAMAN

sırtlanlardan biri
parçalamak istiyor renkli iklim kâğıtlarını
tersine akmasını ırmakların
ve karanlığa kanat çarpmasını
arzulu göçkuşlarının

burası aydınlık bir bahçeydi eskiden
esrik dolaşırdı yolcular ve ürperirken ten
parmak izi gerekmezdi yedi dağın ardına
sahte değildi dilinizin ucundaki renk
günlük hayat utanırdı yüzyıllık hayatlardan
titreşerek
bırakıp her şeyi zamanyoluna

ne vakit su versek çiçeklere
dağların yüzü kızarırdı
böceklerin ölümü yalnızca hayattandı
ve sorulmazdı kimin kimden olduğu
günün titreyen parmaklarıyla
geleceğimize dokunduğu

birleşirken de ayrılırken de cesurduk
ince kayık ikiye bölerken suyu
yağmur altındayken geniş ormanlar
loş gölgelerde durup
soluklarımızla boğardık korkuyu

soysuz bir zaman bu:
şimdi her şey zehirlenmiş
kimse görmüyor dipteki hareketlenmeyi
kim bilir hangi sınırı bozmak için
haritaya gölgesini sokuyor
sırtlanlardan biri

SERT İKLİM

sert iklimlerden geçtik
demir duvarlardan
katı çok harita
yol açarak kendimize
seninle buluşmaya geldik

yalnızca soluğunu duyabildik ne yazık
ince bir aşka intiharla sızlayan
ince bir gökyüzüne bakan sesini
titrek resimlerinden çıkarıp
gizli gizli sevdik

dalgın çizgiler uzadı uzadı
kalbimiz küreyi çatlamaya zorladı
buluşmayı arzuladı
her şey o kadar yüksekti
göklerden yüksekti
gözlerinin değdiği yer

atların ağzını kızartan
birkaç damla kan
bizi sana aşketti
günün sonunu yapıp çatan
yıldızları elleyen düşlerini
dikenli sarmaşıklara sardık

biz buraya
sert iklimlerden geldik diye
alışamadık

SIĞIR ÇOBANI

kente gelirse
hiçbirinizin bu vakitte beklemediği
sokaklar birbirine karışacak demektir

eskiden olsa
sınırlarınızı koruyabilirdiniz
şimdi hiçbir şeyi
bir ihanet rüzgârıyla çatılar
ihanet rüzgârıyla
üstünüzü açtı

sığır çobanı
kente gelirse
yakın sınırlardan başka
çobanlar da katacaktır yanına
ve çoban köpekleri
bu demektir
sığırlara yapışık yaşayan sinekleri

köşebaşlarında
pusuda biz
kentin gönüllü nöbetçileri

bu demektir
korkudan
yalnız gelmeyecek kente
yanında birkaç köpek
ve kalbinde bir sinekle

DÜNYA KAZASI

köpek, diliyle içer suyu
kurt, soluğuyla
Cemal Süreya

zaman değişti: şimdi köpekler
daha gürültülü havlıyor yıldızlara
zehirli gökler
daha gürlüyor derin hayatlara
parçalanıyor günlerimiz
toplayamıyoruz
boşluklardan

zaman, evet, değişti
yeni barbarlar mevsimindeyiz
yerinde olmayan
artık yerinde olmayan
düşlerimizi gökyüzüne gömdük
oradan bakıp bakıp
kayıp mezarlıklara
yeniden öldük

bir kaza oldu olacak: dünya kazası
kapatacak bize kapılarını
ceylan heykelleriyle dolu bahçelerinin
meleksi kadınlarını esirgeyecek
ve bağışlamayacak artık
yıldız yağmurlarını

yine de
bakmayın güneşe doğru duruşumuza
vahşi bir kurdun su içişiyle soluklandık
seslere yakından bakan
korkmuyoruz hiçbir kazadan
ve hiçbir zehir
kesmiyor soluklarımızı

bizi çağırıyor yıldızlar
köpeklerin tedirginliği
dünya kazasından değil
bundan

YABANCI YAĞMURUN İÇİNDE

bakmadan görebiliyorum
topladığı birkaç ağaçla
bahçe kurmak istiyor

dokunabiliyorum parmaklarımı uzatmadan
yürür gibi yapıp duruyor
tuhaf böcek
sırtında taşıdığı geceyi
boşaltıyor çatlak seslere

suskun sızlıyor geçen zamanlar
uğuldayıp durmadan
kendinde ve kayıp
kayıp ve kendinde
sandığı her şeyi
terk etmiş görünüyor

Dolores diyorum kırmızı
dudaklarıyla sevişiliyor yalnızca Dolores'in
şimdi daha uzak daha tehlikeli
sis dağılıyor ortalığa

rüzgârgülleri çığlık çığlığa
rüzgârları kederle dolduruyor
gök gittikçe yaklaşıyor
sağlam bağla kalbini
her dakika bir şeyler savruluyor
yabancı
yağmurun içinde
galiba konuşmalarımızı dinliyor

BİR EVİN İÇTEN YIKILIŞI

nerden koptuğu belli
soysuz küf dalgası
irili ufaklı böcekler
çürük yazgılı tohumlar
kendini gizleyen afyonlu sular
dibe sızan barut kokuları:
yıkımdan önce

bu evin bir penceresi kuzeye
bakardı haykıran dalgalarla birlikte
derinlerden fışkıran nergis
geceyi ısıtan ateş ve gizleyen sis
bağırırdı neşeyle
kapıların birinden güneye

bir penceresi doğuya
açılırdı zamanları ısıtan güneşle
camlara çarpan kelebekler
içimizi sızlatırdı fırtına öncesinde
bu gürültülü sessizlik
bu telaşlı sakinlik
otsuz ovalarla vedalaşarak
yansa bile
dumanı batıya uçardı

geleceğe dokunmanın yeni biçimi
camlara çarpan kelebeklerin dirilmesi
kalbimize kayıp
kendini bulması
sekiz yana açılan pencerelerle:
yıkımdan sonra

MELÂL

selamlar sevgiler iyi sıkıntılar
daha neler daha neler daha başkalar
geniş cadde kenarlarında açık hanelerde apaçık
sütsüz kahve sütlü incirler sade kitaplar
üstsüz yüzücüler üstlü partililer üst düzey memurlar
ayrılamıyorlar birbirlerinden
aynı uçağa binip aynı gemiye
iniyorlar bizden habersiz
okyanusa dalan köpeklerini beslemeye

uçaklar tek parça inemiyor
denizin altına kimse bakamıyor, kızıl ufuklara
bu saatte
tavşanlar kaplumbağalara
adamlar madamlara sarışın öksürüklere yetişemiyor
iki ucu birden yanan sigara
kendini içerken
yani öyle sıkışık ki Avrupa
kimseyi alamıyor cinnet yolculuğuna
zaten uzaktan havlıyor gemilere çok uzak
çıkamıyor kulübesinden kapıya

sonra da diyorlar hepimiz aynı gemideymişiz
tekrar uçaklara biniyorlar bizim göklerimizde uçuyorlar
şekerleri sütlere ekliyorlar
gazetecilerle bol kahkahalı sohbetlere giriyorlar girişiyorlar
meyveyi mi suyunu mu sıkarlarken parmaklarında
gazeteciler fakat pahalı bordolar içiyorlar içişiyorlar
kahvaltıda çay içenlere gülüyorlar
lâle seviyorlar nergisden anlamıyorlar gülden karanfilden
duydukça baktıkça gördükçe her şey soğuk ve buz
artık göllerde bu dem bir kamış olamıyor
melâli hiç anlamıyoruz
o kadar meraklılar ki alıp satmalara
melâlleri olmadığını biliyoruz

BARBARLARIN SALDIRISI

önce
tek sesli yağmurdu yürüyüşünüz
daha önce karanlık sesliydi
şimdi sessiz

ördüğünüz bu duvarlar yıkılacak
altında kalacaksınız
mutfaklarınız yatakodalarınız
derinlere çekilecek
çekileceksiniz

yetişemeyeceksiniz gemilere uçaklara
aslında önemsiz
gemilerle uçaklar da
yetişemeyecek çünkü uzaklara

her şey şu anda her şey oluyor olacak
efsane ateşlerini beklemeyin
mucize kuşlarını
macera adamlarını beklemeyin
her şey sizde her şey şimdi ve burada
çıkarın sandıklara gömdüğünüz kılıçları

barbarların bu saldırısı
dağıtacak hayatı

UÇAN AYAKKABILAR

boşluğa bitişik dallardan kopup
yerçekimine uyan
yapraklar gibi değil
bulutun kalbinden yuvarlanan
damlalar gibi değil
iki kurşun değil
iki bomba da

iki tokat gibi çınlattı havayı
tabanlarından salona dağılan
dünyanın tozuydu
aylarca solgunlaşan boya
insanlığın yüzüydü

ateş ve füzeden güçlü
çığlık ve sözden!
öldürse
bu kadar anlamlı olmazdı

dünyanın tozu toprağı üzerinde
yoksulluğun, üşümenin
güzel ve yalnız bırakılmışlığın
geçen yüzyıla yayılan acısı
her sınırda her ülkede

hasan tahsin görünür gibi oldu bir an
kalabalığın
şaşkınlığın
suskunluğun arasından
- şimdi, dedi, şimdi işte!

çiğnenmiş ekin
yıkılmış duvar
yakılmış kitapların hıncıyla
özgürlüğün rüzgârgülleri
kalbimizden sökülüp uçan ayakkabılar
birkaç kez döndü havada
dünyanın geleceğine

VİRÜS

bu kâğıtta virüs yok
arzuyla dokunabilir
güvenle okuyabilirsiniz
yok ama virüs
zehirli örümcekler
zamankıran fırtınalar için
bir şey diyemem!

şu ateşli bataklık
belki geleceğimizdir
şu morsalkımlı asma bahçeler de
geçmişimiz
sesini iyice kıstırarak
böyle diyor aramızda gezinen yabancı

her şeyi yerli yerinde sanarak
nerden nereye soluduk
sansarların güvercin sesiyle ağladıklarını
anlayamadık
yapıştırma ve hileli çığlıklarla:
kardeşlik diye çağrılabilir bu!

>

dağınık sazlıklardan
sessiz mağaralardan
koşarken göğü delen çeliklere
insandık: hatırlayamadık
ağaçların nerede durduğunu
uzayan uykuların sonunu

şimdi
neyin nerede olduğuyla ilgilenmiyoruz
şundan ki:
eski bir buzdolabıdır dünya
içinde bozuk yiyecekler unutulmuş

ÖVGÜ

biz böyle beyaz balkonlu evlerimizde
yağmura bakarak renkli sular içelim
diye
biz kentin son bacalarında aşkla
buluşturalım gelecek kışları
diye
gittiler

soğuktu, çok soğuk
donuyordu boşluklar bile
bir yağmurun köşesine gizlenmiş
terk edilen bir evin tavanarasına
korkularımızın yerini
düşlerimiz alsın
diye
gittiler

bıçaklarımız keskin kalsın
portakallarımızı güzel soyabilelim
karılarımızı daha güzel soyabilelim
suyumuzu buruşturmadan içebilelim
diye
kadınlarımız çocuklaşsın
uyurken bütün ışıklarımızı söndürebilelim
diye
gittiler

belki de dönmeyecekler gittikleri yerlerden
güzel hatırlayalım
diye

onlar orada konuşmasız
ormana karşı birer ağaç
hayatlarımız var
gittiler
diye

ÇÖPLÜK

benim dediğim de buydu demek istediğim
senin deyip de diyemediğin
onun dediği yanlış anladık dediğin
bizim dediğimizi zaten herkes yanlış
sizin deyip de diyemediğiniz
onların deyip de dememe hakkı dediğimiz

demek istediğim buydu benim: kuşkulanalım
filmi geriye sarıyorlar yanlış
bir daha ne diye izleyeyim o berbat ağlamayı
görüntüler devriliyor loş odalara
odalar devriliyor onlar ve biz
her harfini yeniden silkelediğimiz
boşuna mı taşıyoruz bu kitabı yanımızda

senin isteyip de bir türlü diyemediğin
bu gökyüzünü alıp da nereye götüreceksin
taze tütün mü taze süt mü taze insan
kime ne diyeceksin kimden ne isteyeceksin
dünya şimdi bir çöplük ve kuduz
hangi birine kendini beğendireceksin

benim dediğim demek istediğim
senin deyip de diyemediğin
buydu diyebiliriz de demek istemeyiz
öyle değildi demek istediğimiz
öyle değildi
deyip de demek istemediğimiz

AV ZAMANI

ne söylediğini anlamıyor
yine de konuşuyorum uzaklarla

yeni bir kuş keşfedilmiş haritada
yaralı, kırık, kırgın ve anlaşılmaz
şu adam tedavi ediyormuş
ilaç kokulu gülüşleriyle

bu sis böyle mükemmel
böyle kusursuz bakışları güzün
araya niye girdi bu dağ resmi
bir kenarda çürüsün

uzun bacaklarıyla gece
adımlasın ruhun dehlizlerini
sokağın kimsesizliğini
durgun suları fırtınaya versin
hırsla saldırıp kâğıtlara
gereksiz isimleri silsin

mavi gözleriyle övünmesin beyaz adam
yeni dünya düzeninde
herkes biliyor denizaşırı seyahatin zararlarını
çırpı saçlarını rüzgâra vermesin
ve cenaze şarkısını
unutmasın yanına almayı

bu dünya bize
miras değil ödünç

av zamanı
çoktandır beklediğimiz
görülmemiş fırtınasıyla
sarsacak yakın ve uzakları
yaşayıp göreceksiniz
kısa çöpün uzun çöpten hakkını aldığını

SESLER DAĞILAN

arka pencereden
karmaşık sesler bakıyor gürültüler
kızın çığlığı
kadının kahkahasını delip geçiyor
açılan perdenin hışırtısı
yüz yıl sonra konuşan adamın
sesindeki sızı
tekrar kızın çığlığı
dağılıyor

bütün geçmiş toplanıyor
kadın alçak sesle bu kez
yaşamış olmak bir şey
tekrar hatırlamak gibi diyor
atlıkarıncayı ve
hastalıklardan sonraki sabahları

savrulup duvardan duvara
kenti boydan boya sarıyor
herkes bunu görüyor
dinleyip duruyor ve geçmişe dönen
gemiler
fırtına hazırlığı belki
sis çanlarına aldırmıyor

bu tuhaf sesler
karışık uykularla dinlenen gecenin
şeylere karışması
kırışık sularla içilen
zamanın
sigarayla yarışması

ÇOĞULLAR

katılaşsınlar yenidenler her şeyler
buharlaşmasınlar saniyeler ve şeyler

bu arabalar bu adamlar bu evler
kayıp gidenler görüntüler görünmezler
kayıplar gidenler
başka yerler mi yapıyorlar kendilerine
başkalar yerler
bu köpekler bunlar kuşlar bunlar
görüntüler mi değiştiriyorlar sormadan
senlere benlere sormadan

kalsınlar yerli yerlerinde
yerliler yerlerinde
bilsinler yoklar başka ülkeler başka kentler
limanlar havaalanları otoyollar
kapalılar
gökler yerler yabancılara yaklaşmışlar
göklerle yerleri birleştirenler çizgiler
kapalılar gibiler

>

yumuşaklara yerler kalmasınlar sertleşsinler
sertler çıplaklıklara alışsınlar duvarlar gökler
herkesler bayraklarını alsınlar gelsinler
bizi bir araya getiren bir şeyler var desinler
bırakmasınlar kardeşlerini evlerde
kuşlarını küçükler kafeslerde
getirsinler
buralarda ötekiler var desinler

buharlaşanlar
katılaşsınlar yenidenler
sivri yapıların derinlerinde unutulanlar
dillere gelsinler

ÇİÇEK SAPINI KALBİNE SOKTU

ilk gördüğümde yaprakta uyuyordu
düşmekle tutunmak arası
su içecekken şırıl yağmurdan
beklemek kadar sonsuz
dudağımın kenarına oturup beni seyretti
renksiz harfler dökülüyordu renkli kâğıtlara

basit gerçeklerdi inandığı büyük yalanlar
üşüyüp titreyerek
iğne deliğinden hindistan'a bakıyordu
kaçmak ve kovmak istediği
hasta bir peri vardı ağaç kovuğunda
boşluğa tutunup öksüren
kışın onunla geçmesini istiyordu

kimse görmedi belki görmedi kimse
tuhaf bir sızı uyandı
azalırken kalabalık
ağır ağır düşen bulutu tutunca
buharlı kabarcıklar uçuştu dudaklarına
kömürle çalışan trenin hızına yetişmeye çalışıyor
düşünüyordu çatlayan zaman yolu:
dünya tuhaf yer!
batık gemilerden birine,
mektup yazmıştı
eski pul yapıştırmıştı
tedavülden kalkmış para uzatınıştı postacıya

>

çok eskiden çok çok
hayal bulaştırırdı kaçak tütünlere
kırık bozuk bir saati vardı
ölmek üzere tırtıl hızında
uzaktan baktım oydu
onu yazmaya çalışan kalemin
mürekkebi dağılıyordu
çürüyen dalın sınırındaydı
kızaran şeftalinin sinirinde

ilk gördüğümde nasılsa öyleydi yüz yıl sonra da
kâr-zarar terazisinden uzaktı evi
hangi tuzak kurulsa bilirdi düşmeyi
uzun yol sürücülerinin yalnızlığını anlar
avuçlarında biriktirirdi bütün sessizlikleri
kalbinde karışık görüntüler saklardı
diriler kitabına baktım, yok
ölüler defterinde, yoktu
duyar gibi olurdum soluklarını
yaprağın kenarında üşürken
beni de alacaktı sanki yüzüme baktı

kalp çok genişti ona dünya dar
derinleşen balkonda uzak
son bir öpüşle tam iyileşecekken
tam iyileşecekken hayatla
çiçek sapını kalbine soktu

GEZİCİ YABANCI KADINLAR

dünya küçük ama göz büyük
pisa kulesi gibi duruyor yabancı kadınlar
her şeyi dağıtan koşuşturma
tutuyor kendini parmaklarında

bu yaşlı kadınlar dünyayı merak ediyor
hiçbir erkek göstermemiş mi
bir adamda görememişler mi
babilkulesini, eyfelkulesini, kızkulesini
görememişler mi bir kız çocuğunda
asma bahçelerin cazibesini

bu madonna galiba
masallar anlatıyor ikibin yıldır
çıplakçıkılanağaçlar masalı
iriçenelierkekleraptalolur
iyiağlayançocuklarmutluolur masalı

kuleler dik ama biri eğri
demek o yüzden
bu olgun kadın
tenine iliştirdiği kış
adamlardan kovulmuş gülüşleriyle
bırakıyor kendini dünyaya

kentimizdeki yabancı kadınlar
sahillerimizde, sarnıç
ve eğik mezarlarımızda
uğulduyor yalnızlığa

ELDEN DÜŞME ADAMLAR

yeni yerlere gidiyorsunuz
balkonlara, salonlara, ölüm tak'larına
yine bizi unutup
alışlara verişlere koşuyorsunuz
ellerinizde yabancı flamalar
demirden sokaklarda

size kutular yolluyorlar, sandıklar
çocuk görünümlü tabancalar her birinde
açılmamış harita eskizleri
okyanusları ülkelere saldırmaya
ülkeleri denizlere daldırmaya çalışan
elden düşme adamlar

gidiyorsunuz yine bir yerlere
ışıklarla donatılmış buluşmalara
çöp kokuyor her yer duymuyor
şölen tak'larının altından geçiyor
kim bilir kimi bekliyorsunuz
kan kırmızısı duruşlarınıza
dokunurken itirazımız

bu üşüyen ölü, bu soğuk beden
siz topladınız
siz karıştırdınız diye
göremeyecek mi
sonsuza açılan bahçeleri

diyorum ki
sahte güllere karşı
dikenleri savunma zamanı şimdi

İMGE

görüntü
her şeydir

bir fincan düşüp kırılınca
pencere geçmişe
kapı geleceğe açılınca güzeldir
kumaşa terzi makası değil
vücut biçim verir
rüzgâr uçurumu doldururken
umutsuz sesiyle
kesik bilekten akan kan
boşlukta şekillenir

biliriz de bozamayız
alarmı ayarlanan saat
bize ait olmayan zamanı gösterir
arzu
dağılıp günlere gecelere
uykuyu korkutarak kendine gelir

çığlık acının resmidir dudakta
ölüme de arzuya da bulaşsa
sisleri parçalayıp
azapları kucaklayıp
karanlığa sallanan bıçak gibidir

duvardaki gölge
perdedeki kıvrımın üzgünlüğü
gerçeği seslenir

görünmeyen
hiçtir

AZ SONRA

birazdan
uçağa saldıracak hava boşluğu
uçak boşluğa saldırmaya hazırlanırken

en çok
hız saati şaşıracak buna
dalgalar gemiye haykırsa neyse
fırtına gökdelenlere ulusa neyse
bir uçak
boşluğa saldıracakken
ufuk çizgisindeki gürültüler
batacak gecenin masum kalbine
az önce daldığımız derin uyku
az sonra tutulacağımız çarpışma yorgunluğu
yeri göğe bağlayan tünel
şaşıracak gökten gelen her şeye

herkes düşte sanırken kendini
düşbozan çığlıklarıyla yabanıl kuşlar
dolduracak zamanın çatlaklarını

kimden ne kaçırdık kimden ne esirgedik
bir bir yıkılacak gözümüzün önüne
aşkla iyileştiremediğimiz arzular
yığılacak tenimize

birazdan
tavanarasına saldıracak sesler yığını
tavanarası bize saldırmayı düşlerken
belki her şey için çok geç
başlamak için erken

YARINKİ GAZETE

bütün ışıklar sönecek
ruhsuz bedenler gezinirken sokaklarda
gövdeler birbirini keserken
otomobil bir başkasına saldıracak
kırmızı geçitlerin özlemiyle
çarşılar, pasajlar, sokak araları
kuduz rüzgârları ağırlayacak
kimse dönüp bakmayacak kanayan yaraya
dağlar kentlerin sırtında sabahlayacak

bitti, diyecek yabancı bir ses
durduk yerde uykumuzu bölen ses yabancı
bıçaklanmış gölgeleri sererken kentin dizlerine
durduk yerde ömrümüzü kısaltan gürültü
büyük evlerin çatılarını küçük evlere bindirecek

tanınmış adam kocaman paltosuyla
tanınmamış kadın eksik gülüşüyle
yan yana duracak metro istasyonunda
kimse birbiriyle konuşmayacak
hafta sonudur belki
bütün işyerleri kapanmıştır, kapalıdır
yeteneği harcanmış bir yıldız
kendini çocuklara adayacak:
geç kalmış bir karar, diyeceğiz buna

>

iş arayanlar ve iş aratanlar
gelecekten umutsuzlukla söz edecek
yedi-sekiz köpeğin kuru gürültüsü
solduracak sokakların masumiyetini
yeraltında uyurken düşlerimiz
içinden
mor kanatlı kelebekler geçecek

zenginlerin sevilme isteği
yer değiştirecek
yoksulların endişesiyle
bütün kapılara uyacak
elinizdeki sahte anahtar

Ayakları eşit olmayan masalar gibi
sendeler hayat: gürültüdür

HAYATIN ARIZALI SAATLERİNDE

yağmur yağar koşuşur
herkes herkese

bir çocuk parmak uçları üşüyerek
yalnızlığa çevirir
kendine ait olmayan dünyayı

hiçbir yere gidemezken
her yere gitmeyi istersiniz
hiçbir şeye dokunamazken
her şeye dokunmayı
yine de
kimseye benzemeyi istemezsiniz
en çok da yalnızlarınız
gidecek yeri olmayanlarınız şaşırır
hayatın arızalı saatlerinde
akşamın üşümesine

derinleşir kimsesizlik
çatlak dudaklara sürtünür
yabancı sesler duyulur yüksek pencerelerden
bir beden, başkasını örtünür
arızalı saatlerde
ayakları eşit olmayan masalar gibi hayat
sendeler: gürültüdür

>

sorarsınız: neydi bu ses
yoksa kapı mı açıldı
gemi fırtınaya mı çarptı
neydi bu çığlık
kargaların yağmuröncesi telaşı
bizi mi çağırdı?

bakarsınız:
hiçbir şey yerinde değil
eğilmekte karanlığa kalp
eğilmekte karanlığa gece
en çok da buna şaşarsınız:
hiçbir şey için geç
her şey için erken

arızalı saatler hayatlarınızı çalarken

GÖK, YÜZÜME İNMİŞTİR

gökyüzü mü dedim, yanıldım
kabul edebilirim bütün hatalarımı
çocukken daha
yanlış kadınları sevdiğimi
yanlış kuşlarını akşamların

kabul de edebilirim itiraf da
hileye geldim, oyuna geldim, gerildim
geçmişle gelecek arasında

gerçekleri göstereceğiz demiştiniz
bu muydu?
bu kadar mıydı?
beni kandırmak için
kendinizi hırpalamışsınız
geç de olsa anladım

eskir eskiyen şeyler
yeni dediklerimiz de eskir
yani her şey eskidir aslında
tehlikelidir bundan
yanlış sulara açılan
tekinsiz gemiler

>

benim gökyüzü dediğim
haritalara sığmayan uzaklıklar
çünkü burası
göğe bakma durağı değil
gökyüzünün sonrası

yanlış söylemiş olabilirim
bir çiçek
zehirlemiş olabilir beni
belki gök, yüzüme inmiştir

CİNAYETİ GÖRDÜM

kusursuz bir hileydi gördüm
geceyi karıştıran üç köpek
onlardan dağınık dört tüfek
hepsinin içinde yaşayan adam
gördüm sınırları ne biçim sarstı
iskeleye boşalırken Avrupa yolcuları
kalbimizi nasıl uyuşturdu gördüm

cinayeti gördüm
herkesin bildiği bir karanlıktı
kimsenin umursamadığı sessizlikte
iki soysuz sansarla birlik oldular
yoldan çıkardılar kırmızı
yoldan çıkardılar üzülüyormuş gibi
köpeklere ve tüfeklere
söylediğimizi

ateş yaktılar sonra
sokağı daha iyi göstermek için
gece elbisesi giydirdiler akşama
tabancayı Akdeniz'e attılar
cinayeti gördüm sabah görmeden
balkondaydım yerde gökteydim
ellerinde tüfeklerle köpekler
Avrupa vapurundan indiler

küresel leşlerini alıp gittiler

İYİ KAATİLLER

yaz kendini denize atıyor odalardan
görüntüler miskin sesler yapışkan
kitaplar geçmişi yeniden tanımlıyor
kör hava boşluklarından kör sokaklardan
sökün ediyor hayatlarınıza
beklenmedik yerlerde duruyor:
hepinize iyi kaatiller!

terk edilmiş evlerin pencerelerine tırmanıyor güz
baktığınız o vitrinler öldü geçen
uçurumlarda yani diyelim sokaklarda şimdi
ihanetin tuhaf kokusu
aldatıyor güzelliğiyle herkesi
kardeş sanıyorsunuz
bahçenizi güzden önce solduruyor:
hepinize iyi kaatiller!

kış deli sarmaşıklarla alçalıyor
yabancı hayatlardan
üzerinize sarkıtılan bu manzara resimleri
camı kesmeyen ateş, ateşi kesmeyen su
dirlik ve düzenlik içinde susuyor
intihara vaktiniz olacak mı bilinmez
bir zamanlar kapımızı ardına kadar açtığımız
acısından kendimize kaçtığımız
kardeşlerimizin endişeli uykusu
tehlikeli zamanlarda duruyor:
hepinize iyi kaatiller!

YILIŞIK POSTACI

Daktiloya Çekilmiş Şiirler şairine

Nilgün Marmara'ya mektup getiren postacı
yılışık bir salyangoz adammış derler
hattâ erkek kraliçe

belli olmasın diye hayırsız tebessümü
şemsiyesini yüzüne tutarmış
güneşli günlerde bile

Nilgün Marmara'ya mektup getiren postacı
yılışık bir eski bekçiymiş derler

uzak uzaktır diye düşünürmüş
yakın yakındır
elindeki kadife bardağa bakarak
kapı önünde şairin armağanı

Nilgün Marmara'ya mektup getiren postacı
dilencilerle geçinemezmiş derler
sayfalarını sayarmış eski gazetelerin
bisikleti yokuşun başında bırakıp
öyle tırmanırmış gökyüzüne

Nilgün Marmara'ya mektup getiren postacı
mektup yokken bile

YEİSLİ HAYAL KUMPANYASI

Yeis ile Tabanca şairine

yaşadığımız bu karmaşık hayat
son ele hazırlanan iskambil destesi,
pişmanlık çizgileriyle süslü
yüzü saçlarına gömülü,
sevişmenin sağlamasıyken soluklarımız
birdenbire dört el silah sesi
ikisi sana, ikisi bana:
dördü de bana!

yarıkaranlığı aralarken çığlıklar
baktık, hayat yerinde duruyor
yalnızca bir tıkırtı eksik
normal:
vuruyor bileğimizdeki damar
kendi bildiğince
ölüme

oysa ölme şeklimizi biz seçecektik
terimizi sildikten
kahvelerimizi içtikten
ve lekelere baktıktan sonra
zamana dur diyecektik!

bu kadar erken
kim getirdi bu tabancayı
yeisli hayal kumpanyamıza?

SİRKECİ İSTASYONUNDAKİ SAAT

Mühürdar Yolcusu
Serdar Koçak'a

iki adam beraber indi
bir kadın beraber bindi
kedi de martı sesi çıkararak kaçtı
tren Bulgaristan'a gitti

gurbetçi vatandaşlar oy kullandı
ikinci el usturalarla tıraşlandı
kitabın sayfaları yağmurda ıslandı
Aksaray'da ve Üsküdar'da
sekizinci kattan düştü bir şey olmadı

bir haber herkesi ilgilendirdi
bir bakire yeni bir oyun keşfetti
parmaklarını yapıştırdı koyu bir uhu
makinist çayını içmeyi unuttu
soğudu

bu tiren Sirkeci'de bir otelle çarpışacak
otel gidip bir denize batacak
bu haber çok ilgi çekecek hatta
yirminci kattan düşse bir şey olmayacak

Sirkeci istasyonundaki saaat

NE İÇİN GELMİŞTİM?

ben bu odaya ne için gelmiştim
elimde keskin ip ve sandalyeyle
kapağı açık unutulmuş dolap
rüzgâr geçiren pencere kenarları
cebimde her şeyi sezmiş nergislerle

ben bu odaya ne için
bakıyorum şaşkın sigaralarla
dokunduğum bu şeyler
çingene pembesi lamba
uğuldayan loşluk
dokunamadığım gökyüzü kimin

ben bu odaya
bırakmış mıydım eski giysilerimi
eski tenimi eski benimi eski
herkesi kanatan uzun dikenlerimi
parazitli uykusunu kaygılı radyonun

ben bu
dünyadan çok şey götürmek isterim
bir gün bir şey gelirse beni almaya
bir gün
denizleri boş odaya taşıyan rüzgârlar
çarparsa eşyaya

ben
ne için gelmiştim bu dünyaya?

ÖTEKİLERE BAKMAK

bütün günü
ötekilere bakmakla geçirmiştim
masalarda tezgâhlarda uzaklarda
kilitli olsa açacaktım ufuk çizgisini
başka dünyalara sarkmaya

soyadı ilgi çekmeyen bir trene binmiştim
beyazla kırmızının karışıp şaraplaştığı
sanki ben sevişirken
göklerden renkli kuşlar
dökülüyordu üstüme

kendimi haritanın kıyısında bulmuştum
hatırlamaz olmuştum kardeşlerimin adlarını
bir vazoyu ötekinin içine sığdırır gibi
bozuk çiçeklere tahammülü olmayan
kimse hatırlamıyordu beni

belki de her şeyden bıkmıştım bilmiyorum
sinsi tilki geçiyordu zaman
ilk kez ölmüşüm duygusuyla
gökyüzüne tırmanıyordum tekinsiz sarmaşıkla
ne boşluk umurumdaydı ne
bakamadığım her şey

rüzgârları içime öyle doldurmuştum ki
ötekilerle
ne olmuştu da
hatırlamıyorum

ÖLÜ ŞAİR YERYÜZÜNE BAKIYOR

'Ölü Timur Gökyüzüne Bakıyor'
şairine

tanınmıyor
pencerelerine gece savrulmuş
yaprakları
yanlış yerlere yapıştırılmış
ağaç dense değil
zincirinden boşanmış kalabalık
soyunmuş belki de soyulmuş
anlaşılmıyor

öyle bir yerde duruyor ki
tozu üfürülse çamura dönecek
arıyorlar
ölü şairleri kavga ederek
mesafe kaybolmuş
kızlarla kadınlar arasında
kederle üzgünlük
hayatla ölüm arasında

deftere yazdım sandım her şeyi
az şey demeliyim belki
bana baksınlar diye değil
işaretlerimin dile geldiği

öyle yüksek yerdeyim ki
bütün gökdelenler birbirine eklense
her şey kolay olsa ölmek kadar
yine de diyorum yine de
soluklansam
dünya durur belki

YANLIŞ ANLAŞILDIĞIM BİR ŞEY OLDU

tarihi elinden tutup karşıya geçirdim
eski kahvede fincan acı kahve içirdim
uzun uzun uzun sustuk sustuk birlikte
kırık sandalyeler, gevşek menteşeler
kirli sakal adamlar, temiz kalpli bakireler
ve ötekiler ve berikiler öteberiler arasında

sonra hiç istemediğim bir şey oldu

fincanı telaşla anılarından düşürdüm
kırmızı mürekkep vermeseler dünyada üşürdüm
çocuklar yeni oyunlar yarattı kendilerine
öyle bir uykusuzluğa attılar ki şaşırdım
nasılsa sıkıcıdır hayat her nerede
olursan ol, gevşek ve gevşektir menteşeler
kapıları geçitvermez duvarlara karıştırdım

sonra hesaplamadığım bir şey oldu

ayrı ayrı yerlere oturduk sinirli kargalarla
soğuk güneşli günlere yatırdık tenlerimizi
ten dediğin küçümsenmemeli ruhtur belki de görünürdür
tenler uğruna nice geceler nice nice ölünürdür
biçimdir, her şeyimizdir kıymetini bilemediğimiz
yanlış anlaşılsa da öyledir: yanlış anlaşılmak
yanlış olmakla mümkündür biraz da belki biraz da
ben söyleyince herkes bildi sınırı tecavüz nedir

sonra yanlış anlaşıldığım bir şey oldu

ESKİDEN MACARİSTAN'DA

eskiden Macaristan'da bir dayım vardı
çatılarda bahçeler büyüten
elleri gözlerinden hızlı
hepsinin doğduğu yer uzakta kalmıştı
bir dayım da Finlandiya'da

göç haritalarını ille de yükseklere
düşleri daha yükseklere koyarlardı
okyanusların kendilerini hiçe saymasına
aldırmazlardı köprülerin
ve sınır bekçilerinin yabancılığına

aynı hızla dalarlardı
seslere ve sokaklara, şarkılara
köprülere ve sulara, karanlıklara
aynı hazla bakarlardı
Macaristan'da ve Finlandiya'da
benim geleceğimi haber alınca
kapılara koşarlardı

düşleri demir dağlardan geçirenler
yetiştirirler
çatılarda yeni bahçeleri
iki denizin bir okyanus etmeyeceğini
bilenler
sonsuz severler Akdeniz'i

bunu anlayanın sözüne
görkemli hayatlar dökülür salkımlardan
ötesi soysuz pas
demire ihanetle sarılan

eskiden Macaristan'da bir dayım vardı
ikisinin doğduğu yerler uzaktaydı
bir dayım da Finlandiya'da

ADINIZ ÜNSÜZ HARFLE BAŞLIYORSA

bir pencerem vardı

şimdi yok, göğe açılan
belki de kalbim diyecektim

durduğum yerde
durmadı hafızamın dağınıklığı
hatırlamak istemiyorum

birbirine karıştı eşya
birbirine karıştı hayatlar
ben yağmur kesilince göğe çıkacaktım
bir şeyle buluşacaktım orda

sonra dediler ki:
digital kartınız yoksa giremezsiniz
saçlarınız kirliyse giremezsiniz
omuzlarınız sönükse giremezsiniz
kederliyseniz, talihsizseniz
adınız ünsüz harfle başlıyorsa
derneklerde, partilerde kaydınız yoksa
sarışın bir sevgiliniz yoksa biraz
giremezsiniz

bir pencerem vardı
şimdi yok, göğe açılan

belki de sonsuza gidecektim
bırakmadan
iz

SATILIK EV

arka bahçesi de var!

uzun zamandır kararlıydım elden çıkarmaya
zaten upuzun planlar yapmış
bu uzun planları yabancı dostlarıma
batılı ve doğulu babalarıma
beğendirmiştim
beyaz giysilerimizi yediğimiz akşam yemeklerinde

uzun zamandır kararlıydım evden çıkarmaya
eskilerden beri
burada oturan sahiplerini
onlara yeşil yılanlar gösterdim
kırmızı fareler gönderdim koridorlarına
korkmadılar
sabahlarına kara güneşler
zehir damlattım gecelerine
doğudan ve batıdan yeni babalarımla
korkmadılar

herkesi ayıracağım kenara
herkesin bir yeri vardır benim cüzdanımda
hesabını ona göre yapmalı gençler ve çocuklar
satılmış evlerde yaşayacaklar
her an yeniden satılabilir evlerde
bilmeyecekler ne var, kim var yeraltlarında
bilmeyecekler pencerelerinde kapılarında

>

herkes ona göre yapmalı hesabını
büyük büyük babalarımla anlaştım diyorum size
kararlıyım diyorum
ben güzel manzaralı kendime yerler yaptırırken
satacağım bu evi

hem arka bahçesi de var!

ARKA BAHÇELERİN TELÂŞI

fırtınayı kendi ellerimizle durdurduğumuz
hiçbir şeyden korkmaz olduğumuz yerde
ağaç suya değer geçer sonsuza
su gökten boşanırcasına dudaklarımıza
pencerenin yaralanmış
akşamın parçalanmış çığlığı
dokunup geçer
karanlıklarımıza

gün görünmez olmuşken
solgun seslerin ardında
karanlık, yarıkaranlık ve sisli ruhumuz
makinelere değer geçer
büyük gösterilerin yanıbaşında
bütün gösterişlerin tuzağında
direnmedir kendimize bulduğumuz

duvarlar çarparak geçer birbirine
apartmanlar sokaklara değmezken
delip geçer kırlangıçlar göklerimizi
arka bahçelerin telâşı
balkonların gururlu yalnızlığı içinde
herkes birbirine
kimseler birbirine

iz bırakmadan bakmayı da öğrendik
terk edilmiş evlerde
bulduğumuz resimlere

ELLERİMİN KAPANIŞ SAATİ

ellerim kararsız çoktandır, parmaklarım
durup dururken düşürüyor bardakları
kibrit çöplerini ve kapıları

eskiden
avuçlarımda ateşle gezerdim eskiden
masalarla, ağaçlarla, mezar heykelleriyle
kapanış saati gelmemiş
şehirlerle

parmaklarım kararsız çoktandır, ellerim
sığmazdı kışlara, amansız fırtınalara
bankaların açık
evlerin kapalı olmadığı saatlere
yakışan ellerim
kendine yer arıyor şimdi
şölen resimlerinde

açılmamış şişelerden taşardı
söylenmemiş sözlerden
terk edilmiş bir sevgilinin zor günlerinden
telefon rehberlerindeki sahipsiz numaralardan
ağzına kadar dosyalardan
unutmalara koşardı

bitirirdi bir zamanlar
başladığı her şeyi
ellerim
şimdi şeylere başlayamıyor

ORTAYAŞTA ÖLMÜŞ BİR ŞAİRE ÖDENEN BORÇ

burada sizi beklemiyorum sayın bayan
kimseyi beklemiyorum sizi beklemediğim gibi

bazen garip şeyler oluyor dünyada:
bir kadın bir tavşana âşık oluyor,
sonbaharı beklerken
bir tren bir limana giriyor,
kargalar kırlangıçlarla buluşuyor,
bu demektir ki kış
bir başka kışla zamansız öpüşüyor,
bazen garip şeyler oluyor dünyada
ben de burada kimseyi beklemiyor

bu değiştirdiğim üçüncü ev
attığım dördüncü adım bu
kimse kimseyi iplemiyor bu binada
sayın bayan,
durup durup borç ödüyorum
orta yaşta ölmüş bir şaire
bahçekatının sessizliğinde
depremde son kurtarılacak olan
bu sessiz borçtur işte!

>

sizin gözleriniz neden yaşlı
neden üzgün bakıyor göğüsleriniz
neden yanlış adamlara
durup durup yalnızlığınızı anlatıyorsunuz?
sayın bayan
orta yaşınızın bedeli mi bu gülmeyişiniz
beklendiğiniz yerlere gelmeyişiniz?

bu benim üçüncü sokağım kimseyi beklemediğim
siz kimi beklemiyorsunuz?

NE
GÜZEL OLUR

saatler zamanı çalar telaşla uyanırız
pür acele elimizi yüzümüzü yıkarız
giyinir süslenir kokular sıkınırız
yüzümüze gözümüze bakarız aynada
gardırobun kapağını telaşla
ne güzel olur

ofise gideriz daireye mağazalara
sekreter günaydın der gün aydınlanır
kahve içmeye çağırır arkadaşlarımız
tezgâhtar kız şıkır şıkır giyinir
müşteri üstü kalsın der fiş fatura istemez
her şey ne güzel olur

bütün gün çalışırız çalarız
saate bakarız durup durmadan
gömlekler beyaz, kravatlar çizgili
evrak gelir imzalar imzalatırız
garson çay getirir boşlukları götürür
dosyalar zayıflar klasörler şişer
işleyip fişleriz ardımıza bakmadan
her şey ne güzel olur

>

yemekte ne var deriz dahili telefonda
aşçı cevap verir: domatesçorbası ayşekadın
üstüne de kırmızıelma kaysıhoşafı
kapı önünde sigara içeriz lisedeki gibi
söyleşir konuşuruz akşamki maçlardan
sabah sabah demeç veren çirkin adamlardan
bırak bunları! maaşa zam ne kadar deriz
sonra güler dalga geçeriz
her şey ne güzel olur

bir adam uçağa biner öteki bisiklete
aynı yere gider dökülen çöpler
bir cinayet işlenir katil yanlış bulunur
bankalar soyulur soyguncu yurt dışında
bir renk söyle derler kırmızı deriz hemen
çocuklar büyür yetişkinler yaşlanır
kadınlar gelir derken kızlar gider
her şey ne güzel olur

akşam olur çantaları toplar tıkışık
serviste yer açarız yerlerden
radyoda son dakika haberleri reklamlar
evlerde hayat arkadaşlarımız bekler
tütün ve acı kokar parmaklarımız
kirlenir camlar kirli yağmurdan
dilenciye çarpacak gibi oluruz kavşakta
herkes olay yerine toplanır dağılır herkes
her şey ne güzel olur

İKİLİ SARMAL

kendilerini bir şeyler sanan onlar
nasıl da duyarsız eskiyen eşyalara
yerden göğe haklıyız savururken hırsımızı
yerden göğe bağırırken haklıyız sorun
eski eşyalarda büyüyen taze karıncalara

ipek tazeliğinde akşamlar geride kalmışsa
ölüme koşan arabaların çığlıklarıyla
kışkırıyorsa geceler ve
bırakıyorsa soluğunu kurşundan hızlı
taşımalıyız bu yeryüzünü uzaklara

şu ağaçları yapan, o binaları diken
karanlıkları sarsan ruh çarpıntısı kimden
sıkıntıyla akan su sıkıntıyla uzayan sarmaşık
dönmeyen çocukların gecikmiş mektupların acısıyla
nasıl kurtulacağız bu kırılmayan lehimden

yerlerde parça parça hayatlar parça
cehennem bahçesi sanılır uzaktan bakılsa
dünü unutup
ihanetin süzüldüğü bu güzel harita
ikiye katlanırsa
ırmaklar tersine akar dağlar bükülür
yıldızlarınızı asacak gece bulamazsınız
nereye dokunsanız zehir dökülür

büyüyor sarmal sarışıyor durup durmadan
ip kopuk kap kirli dip uğultulu
çocuklar yaşlanıyor zaman kısalıyor
tabut ayarsız kırlangıç kanatsız öyle olmuş
dolaşıp duruyoruz eski gülüşmeler arasında
bizimle gelmeyen suyun dibinde kalmış

RUH GERDİRME TÖRENİ

yüzünüzde bir anlam vardı derin yitmiş:
peşine düşerdik yağmurlardan sonra
nasıl sise bulanırsa uğursuz sokaklar
nasıl boşluğu ararsa yabani sarmaşıklar
öyle tutkulardan geçmiş
bir anlam

yüzünüzde bir anlam vardı eski düşlerden:
soğuk soluklarını savururken kentimize barbarlar
aramaya çıkacağız çocuklarla öyle derin yitmiş
yıldızları da gökyüzünü de yeryüzünü de öyle
ölüm uykusuna yatmış nergis
ve haritaya gizlenmiş definelerle

sesiniz ağzınızı terk etmeye çekinirdi
belki öyle sanırdık
gökyüzü çatlasa kalbimize çarpıp
yüzünüz belirirdi yağmurlardan önce
bir anlam vardı şimdi bulamıyoruz
oyundan atılmış çocuklarla ne kadar arasak da
kentlerimizin karanlık koridorlarında
duyamıyoruz çığlıklarını

duyduk sanırdık bazen öyle gibi olurdu
bir rüzgâr cama çarpsa bir kuş rüzgâra
her şeyler umursamayıp yüzünüze gelirdi
ne olduğunu tam anlamasak da

yüzünüzdeki anlam
kaybetmiş kendini:
yıllara aldanan ruh gerdirme töreni

GÜRÜLTÜLÜ EV

herkes her şeyi yapıyor
rüzgâr camları zorluyor
pencereler odaları
makineler geçiyor alttan
üstte makineler çalışıyor

ışığın neşesi kaçmış
bütün uykuyu içmiş gergin gece
eline bir parça gökyüzü alsan
yok, ağzında bulutla dolaşsan
değil

dağınık odalara alışan
günlerin dirilişi değil bu: tam tersi
bakir bir bedene sırtlan sürtünüşü
zehirli suların kalbe dökülüşü

birkaç telefon birden çalıyor
kırk beş dakika bekletebilir miyim
görüntülü telefondan arıyorlar
ne yaptığımı soruyorlar kaygılı
kalp atışımı rüzgâra veriyorlar

gecenin uzaktan uzağa koşması
yorgun odaların soluklanması değil
kapılarla pencereler yer değiştirmiş
duvarlarla çatılar
gürültüye aldanan huzursuzluktan

herkes her şeyi yapıyor
dünyayı dengede tutan boşluk
güzel ve acımasız kışlarla doluyor

İNSAN BOŞLUĞU

dinlesen, duyacaksın
treni sarsan demiryoludur
gemiyi sarsan deniz
uçağı sarsan hava değil
hava boşluğu

baksan, göreceksin
sıradan bir gün değil bu
gökyüzü kendini yıldızlarla sınıyor
yeryüzü gökyüzüne dönüyor
bir şey söylemek için
susuyor

dokunsan, anlayacaksın
kalbin nasıl çarpıyor dünyaya
bir uçağın boşlukları yarması
rüzgârın fırtınaya koşması gibi

yaşarsan, anlayacaksın
insanı sarsan insan değil
insan boşluğu

YAĞMUR YAĞMURDUR

yağmur fendir
yağmur tendir
yağmur serindir
yağmur ölümsüzdür
yağmur gökkuşağıdır
yağmur sevişmedir
yağmur şüphedir
yağmur serçedir
yağmur gökyüzüdür
yağmur madendir
yağmur müziktir
yağmur tuhaftır
yağmur gizliliktir
yağmur ilkeldir
yağmur tekildir
yağmur şiirdir
yağmur gözyaşıdır
yağmur istanbul'dur
yağmur esrardır
yağmur keşiftir
yağmur gürültüdür
yağmur avcıdır
yağmur çoktur
yağmur gümüştür
yağmur barbardır
yağmur şemsiyedir
yağmur dildir
yağmur düştür
yağmur kuştur
yağmur kıştır
yağmur güzdür
yağmur hecedir
yağmur eylüldür
yağmur dikeydir
yağmur aşktır
yağmur arzudur
yağmur ateştir
yağmur balkondur
yağmur buluştur
yağmur nergistir
yağmur düşeydir
yağmur tüfektir
yağmur düellodur
yağmur tunçtur
yağmur gençtir
yağmur çetrefildir
yağmur sevinçtir
yağmur keskindir
yağmur hipotenüstür
yağmur tuhaftır
yağmur perşembedir
yağmur telâştır
yağmur taştır
yağmur gemidir
yağmur haritadır
yağmur hırıltıdır
yağmur ünlemdir
yağmur şerdir
yağmur kuzeydir
yağmur haytadır
yağmur moderndir
yağmur sersemliktir
yağmur çamurdur
yağmur 1969'dur
yağmur konserdir
yağmur çelişkidir
yağmur kekemedir
yağmur suçtur
yağmur cezadır
yağmur defterdir
yağmur dişidir
yağmur bağışlamaktır
yağmur eterdir
yağmur gripindir
yağmur tuhaftır
yağmur hurafedir
yağmur meczuptur
yağmur ihtimaldir
yağmur vahşidir
yağmur keşiştir
yağmur enfestir
yağmur nefestir
yağmur esrimedir
yağmur damladır
yağmur hasardır
yağmur merdivendir
yağmur kargadır
yağmur kırlangıçtır
yağmur düşüncedir
yağmur hastalıktır
yağmur sınırdır
yağmur hayattır
yağmur hesapsızdır

>

yağmur kibirdir
yağmur düşüştür
yağmur çatıdır
yağmur definedir
yağmur dilsizdir
yağmur tabancadır
yağmur tuhaftır
yağmur gezintidir
yağmur göçmendir
yağmur delidir
yağmur misafirdir
yağmur uzaktır
yağmur kızgındır
yağmur bakiredir
yağmur çıplaktır
yağmur bencildir
yağmur türkçedir
yağmur yağmurdur

Bu şarkıyı dinlediğimizden beri
sevgilimin dokunduğu her şey ölüyor

SEVGİLİMİN DOKUNDUĞU ŞARKI

sevgilim neye dokunsa değişiyor
iki ağızlı bıçak
tek ağızlı makasa dönüşüyor
gökyüzü ansızın uçak gölgelerine
uçak gölgeleri vahşi kuşlara
gidiyor geliyor gökdelenlerle birlikte
kızarıp sararıyor bahçeler yabancı iklimlere
şeylerle birlikte sevgilim de

sevgilim neye dokunsa değişiyor
harfler telâşla dağılıyor sayfalara
renkli camlara değse renkli kuşlar
birbirini çağırıyor amansız soğuk ve kar
kapılarla onları kapatan sarmaşıklar
dokunuyor kesik kesik gölgelere
şeylerle birlikte sevgilim de

sevgilim neye dokunsa değişiyor
kitaplar gürültülü konuşmalara benziyor
birine yakından bakmak sızılı akşamlara
uzak iklimlere dönüşüyor kardeşlerimin sesleri
dünyaya uzanan borulardan çığlıklar
fırtınadan usanmış ağaçları eğiyor
boşluklardan ruhumun acısına değiyor
şeylerle birlikte sevgilim de

bu şarkıyı dinlediğimizden beri
sevgilimin dokunduğu her şey ölüyor

KİMSE YOK

Çağrılmayan Yakup şairine

şimdi kimse yok, şimdi kimse
aramıyor güzlerde kalmış anılarını
yalnız ben varım kimse yok şimdi

bir uçak gökyüzünü yalıyor arzuyla
uzak ormanlarda kökler yeniden
derinlere çekiyor dünyanın özsuyunu
şimdi kimse yok ben varım yalnız:
durgun su

şimdi kimse yok yalnız ben varım
ben varım: yalnız
şimdi kimse: yok
bir adam *kurbağalara bakmaktan geliyor*
bir adama bakıyor anısız kurbağalar
kadınlara bakıyor yalnız adamlar

düştüğü yerde kalıyor kan damlası
yabancılaşıyor giderek kendine bile
suya bir taş attım herkesin yerine
halkalar bitene dek bekleyeceğim
birbirine usulca ekleyeceğim güzleri
gün bitmiş, çocukluğumuz *sönmüş ufukta*
şimdi: kimse yok yalnız: ben varım

şarkının bitişiyle ilgilenmiyor insanlar artık
şimdi kimse yok: yalnız ben varım
benim bitişimle ilgilenmiyor kurbağalar
üstümüze yıkıyor gökyüzünü yağmurlar
karanlığın başladığı yerde yalnızlık
şimdi kimse yok yalnız: ben varım

az sonra ben de yokum: derinlerdeki ıslık

SOLGUN HAYALET

boş odalarda
solgun acılarla
yalnız bırakılmış kadınlara baktım
paramparça düşleriyle
durdurulamayan düşüşleriyle
hayatlarının boşluğuna
hayalet gibi aktım

eşiklerde durdu gülüşleri
sıkışık bir demiryolu makası
gecikirken hayatları değiştirmeye
ikibin yıl kadar oluyor
her şey birbirine karışmıştı
öldüğüm yerde değildim
kim bana ne soruyor?

aklımdan kalın karanlıklar geçti
içimden renkli sular taşarken
sıkışıp kaldım elle yapılmış bahçelere
tuhaftı
giyinmek soyunmak da bunları hiç bilmemek de
birbirine benzerdi
vücudumdan yavaşça süzülen zehir
herkesin herkesi kaybettiği yerde birikti

sarılıp kaldı solgunluğuma
çatılardan çatılara atlayan ölüm virüsü
kimi çağıracağını bilemedim son günüme
odalarda
solgun acılarla bekleyen kadınlar
bıraktığım
boşluğa baktı

ESKİ MODEL MİKROFONDA ÇOCUKLUK ANISI

bardağı parçalayan sert
geçmişe dökülüyor huzursuz
anılarla aydınlanan
uzun bir koridora
çarpıyor günün yarım çığlıkları
göğsünün hızla inip kalkışı
gecenin
kendini suçlu sanmasından

sokaktan garip sesler gel
hava kendi kendini boz
o kısalıp duruyor
sen uzuyorsun
ben yalnızlığa sızarken
gemiler defineye kapılıp
dibe doğru koş
gökler bunu gör
fakat ses çıkarmıyor

hangi odaya kapansan
buzlu camlar ardında gece
geçmişi yineliyor
pencereyi parçalayan rüzgâr
gökleri yağmalayan uğultu
yine geliyor

hani, tutunamamıştınız ya
eski model mikrofondaki ses
onu anlatmaya çalışıyor

KIRMIZI SAÇLI ÇOCUK

çocukluğu bırakmanın bıçağı
çizerdi kalbini üzgün
bir ablayı sevmenin tuhaflığında
kayan yıldıza doğru koşarken
dizlerini kanatan uçurtmalarla

ıssız odalara âşık bir çocuk
beklerdi kalbine akşam çarparken
ne zaman unutsa ruhuna dokunmayı
uzak akrabalardan birinin
uzak gecesinde ve soğuk

akşamın kapıları tutan kaygısı
getirirdi unutulmuş ve tehlike
bir şeye benzemezdi tuhaf
bozuk yazılarda baksa kendine
dile gelirdi yalnızlıktan
oyuncaklarıyla konuşması ve üzgün

sımsıkı perdeler ardında
neye benzer gecenin katılığı
güzel hasta bir abla varsa kalbinde
hayattan zorla çıkan ateşli sayıklamalarla
kırmızı saçlı bir çocuk ağlayışı
uzar gider derinlerde

BİSİKLETE BİNEN YENİ EVLİ KADIN

sabah şarkısını arı kovanından süzmüş
nergisler su sızdırıyor hayat duvarlarından
gün başladı başlayacak

bırakmış kendini yokuş aşağı
süzülmüş fısıltılar eşliğinde
başının üstünde kelebek sürüsü

bir yere doğru koşuyor kuşlar
güneş parçaları dökülüyor eteklere
dere ikiye bölünüyor
aşk içinde

unutmuş dünyayı ve zamanı
kendine dönüyor bisiklet devri
arıların fısıltısı kuşların çığlığıyla
anlatıyor geçişini

uzaktan uzağa kusursuz rüzgâr
konuşuyor
bir genç kız çırılçıplak soyunduysa
söyleyecek sözü kalmamıştır demişti Balzac
yeni evli bir kadın bisiklete binerse
yararak ilerlerse sisleri ve sabahı
böyle olmuştur ancak

HAZ VE HIZ DENKLEMİ

Uzak Fırtına şairine

üç siyahbalık ve bir siyambalığı içiçe
kadını seviyor
anılarla kristaller içinde

karışıyor haz ve hız denklemi
üçgen oluşturuyor
rüzgârların çarpıştığı noktada
göç kuşlarının anlaşılmaz düzeni

kurt açlığıyla saldırıyor gökyüzüne
çığlıkların uzak fırtınası
darmadağılan kararsız ışıklar
yaralıyor karanlığı

kanatların yorulduğu
gövdelerin dirildiği bu tutku
aşkı mı aldatıyor?
unutkanlığı mı yoksa eski kışların
göğe uzanan sızı?

yağmurun süzüldüğü cam aralığında
zehirli üşümeler titreşiyor
yıldızlar gökyüzünü gündüzle aldatırken
kuzeye doğru izler bırakan
hastalık ateşinin dalgınlığında
bir kadın ihtirasla sarışıyor

üç siyambalığı ve bir siyahbalık
kadını seviyor
çığlıklarla fırtınalar içinde

İSTANBUL ÜLKESİ

şehir tersine dönmüş çatlıyor sınırından
sandallar yan bakıyor denizlere
yerin altından sesler geliyor epeydir
yüzünde bin tane çil, burnunda kırmızı şapka
ateşle yaşamaya alışık
şehirlerin böyle öksürmesi bazen iyidir

çeşmeler aşağı bakarken bu yukarı ağlıyor
durup durmadan huzursuz ve karışık
geleceğe taş atıyor bir bildiği var
hava bozuk kış kapıda yüzyıllardır
sözünü unutacak kadar yorgun tramvay
herkesin çarpıştığı hayatlarda
çocukları sırtından atmakla işe başlıyor

sonsuz sıkışıklığıyla içimizde işleyen
nakışsız atlas çifte yelkovanlı saat
sır tutmayan abla söz tutmayan Eftalya
delirmiş bilgedir çıkmaz deniz sokaklarında
bir kutu ilaç bir damacana su yürek dolusu
bazen Üsküdar'da kahve fincanına sığar
bazen de gerinir dünyanın bütün gökleri altında

şehir başlayacaksa böyle başlamalı
hatırlama ve öksürüklerle
hasta durmalı parmakları intihar köprülerinin
yıldız okuyacakmış gibi oturmalı güvertede
lüzumlu telefon numaralarını unutup
ateşe duyarlılık geliştirmeli
ve aynı zamanda
dünyaya hükmetme belirtileri

>

bulaştırmak istiyor hayatın ateşini
herkese öksüren İstanbul şehir
iskele önünde uyuklayan güvercinler
doğu çarşılarına akıyor safran sarısı yalnızlıkla
ipek baharat ahşap atlas ve çelikten
azar azar intihar etmektedir
boğazın derinlerinde demir atmış gemi ölüleriyle
İstanbul tek başına bir ülkedir

ODAYA İNEN BULUT

kapının önünde bir adam duruyordu
kalpten ibaret bir adam
ölmek istemediğini
söylüyordu:
ne ilgisi varsa ölümün hayatla!

kapının önünde iki adam duruyordu
yanılabilirim
ilacımı içmemiştim daha
belki de kapının önünde
bir adamla bir kadın duruyordu
uğraşsalar çocuk olacak
lar

evin bir yerinden
yalnızlıklar yükseliyordu
yanılıyor olabilirim
gözlüklerimi takmamıştım daha
açık unutulan pencereden
bulut inmiş olabilir odaya

ev kımıldıyordu derinden
fırtına kokusu almış kurda benzer
eşyalarla birlikte
kuytuya çekiliyordu
yanılıyor olabilirim
dışarıda kalmış olabilirim

dünyaya gelmemiştim daha

ÜÇÜNCÜ YENİ ŞAİR

iki şair
deniz kıyısında oturuyor
göl gibi görerek denizi
ırmak gibi
belki çağlayan

iki şair
aynı kadını seviyor
deniz kıyısında otururken
aşk ve dostluk birbirine karışıyor
çünkü aşk ırmaktır
dostluksa göl

iki şair
deniz kıyısını yanında taşıyor
deniz iki şaire baksa
kendini okyanus sanacak
biri taş atsa
taşacak

iki şair
biri geyiklere ve gecelere düşkün
öteki çağrılmayan yalnızlara
onlara bakan üçüncü şair
örümcek ağlarına

TUHAF

çocuk
başkasının kolundan tutmuş
yıldızlara doğru kaldırıyordu

adam
harflerden sözcük yapıp
kâğıttan gemilere dolduruyordu

kadın
pencere kenarına kenarına dizdiği
kuşları kuşları öldürüyordu

adamla kadın
sonbahara yağmurla gidip
çocuğu solduruyordu

kadınla çocuk
uzaktan uzağa
terk edilmiş dünyayı güldürüyordu

bunları gören ben
bütün hesapları kapatıp
kalbini dünyaya daldırıyordu

KARDAN ELLERİYLE

kardan elleriyle bizi korkutan uzun kış
geçmişe gidiyor çocuksuz oyun bahçesi gibi
bildiğimiz adresleri bile soruyoruz
anıların tedirgin sessizliğinde
kar ve yalnızlık
üst üste

bizi de çağırıyor bitimsiz kışlara
rüzgârdan güllerle kimbilir nerelerdeyiz
herkes gidiyor bilinmeyen yerlerden
kendi içlerinin en derinlerine
hayat yarım kalacak uyuşmazsa tenimiz

her şeyi örtebilir, unutturabilir
soğuk bakışlarla pencerelerdeyiz
kardan elleriyle geçmişimiz
ansızın kalbimize dokunabilir:
çocukluğumuzu ne çok sevmişiz

birbirine karışıyor yeni sevmeler için
açık unutulmuş bir günlüğün sayfasında
ihanete savruluyor kar
anladım belki biraz geç:
unutmadan unutmak en zoru unutuşların
kardan elleriyle çocukluğumuzu tutar

ACI EŞİĞİ

sen yoksa o at mısın
boynuna adamın sarılıp ağladığı
öyle bakıyorsun sisler içinden
ben ateş taşıyorum
sınırdan ötekine kendi ateşimi
yürürken duyduğum öfkeyle

seni fiziğin ötesine attım
arayıp bulsun diye meczuplar
hepsi hastaymış
yaşayamadıklarımın
hepsi hataymış

geçici dövmeler gibi
siliniyorsun bileklerimin vuruşundan
uzun ve sert kışlar oluyor bazen
hiçbir ateş yetmiyor ısıtmaya
tenimden geçen gizli ateşler
bakıyor şaşkınım diye
gözlerinde geçmiş zaman ölüsü

itirafımdır:
seni acıyla sevdim
mümkün değildi başka türlüsü

RUH ÜŞÜMESİ

Yüksek Gerilim yazarına

hayatı nerede kaybettim
unuttum yalnızlık kazalarımı nerelerde
tehlikeli uyanıştı başımı dünyaya çarptım
günlerim yüksek gerilimde

bedenim başka ruhlara kaynadı
ruhum başka bedenlere
unuttum sandığım şeylere
ihanet saldırıları

bu anılar, fotoğraflar, boş odalar
yeni bir göç hazırlığı mı demek
gidiyor bir ruh üşümesidir
romantik yazların bittiği yerde
şimdi o ince üşümeler, zamansız ölümler
nerde

benim gece hayatım öfkeyle dolu
unutamadığım şeylere doğru
uyuyakalsam yalnızlığımı yaşarken
korku ve zehirli sarmaşık
ruhumu didikler
uyuyup kalsam
bir ülkenin en güzel gecesinde

hayat her şeyi elimden alıyor
beni bile
konuşturuyor
yokluğun diliyle

kendimi kendimle yalnız bıraktım
ne çok soruluyor
ellerim galiba kâğıtlara âşık
ne çok sarılıyor konuşmalara
birbirini sonsuzda bulan
iki zehirli sarmaşık

SİGARA 69

herkes toplanmış
bir şeye bakıyordu çay kahve sigara
merak düştü kurt kemirdi
ben de baktım çay kahve sigara
biri geldi garson gibi biz ve herkes bakarken
sigara yasaklanmış dedi, yasak dedi
iğrenç vardı ses tonu
patlak davul gibi
kapalı göz
özgür Avrupa yolcusu
hangi patlak davul dedi
sadece sesli düşünüyorum dedim
ve ekledim
ben kapalı yerleri severim bilen bilir
sigarayı da kapalı yerlerde severim
o şeye hâlâ bakıyordu herkes toplanmış
içimdeki kurttu sigara dumanıyla öldürdüm
tekrar tekrar baktım o şeye
renkli ve parlaktı cafcaf ve gürültülü
sonra gelen patlak davul da gitti
herkesin baktığı şeye bakmaya
sigara yasak her şeye uyumak serbest
hem de 69 liraymış cezası
al sana 70 lira üstü kalsın
hoş bir sayı diye düşündüm 69
neyse dedim vardır bir bildikleri
yani 69 hariç bildikleri
hep vardır bildikleri bizim bilmediğimiz
sözgelimi esmer, bayağı esmer bir adam
barakalardan kopup gelmiş
gelirse vardır bir bildikleri sevinmeyin fazla
bakmaya devam edin

herkesin baktığı o şeye dalgınlıkla ben de
güzel kadınlar hep duruyor, hep yürüyor, hep susuyor
hafif dolgun bacaklarıyla kızlar hep yürüşüyor
hayvan can çekişiyor bir başka hayvanın ağzında
seller ve seller, kenti alıp götürüyor
bir bildikleri olanlar her şeyi götürüyor
o şey o kadar renkli ki
oooh ne güzel pembe uykular mor düşler
sesi sonuna dek açtım ve görüntüyü kimse
ses çıkarmıyor
kapalı yerde keyif sigarası
70 lirayla güzel oluyor

İNTİHAR SONRASI

bir aşk çıktı çantasından bir mask
deniz çıktı birkaç dalga
ağaç yapraklarını uğurlamış
ılıman bir gözlük iki kitap

bir kuş çıktı sonbahar
tutulmaz yelkovan, birkaç anı
bir gül dikenlerini seven
kül çıktı savrulan tül

bir sevişmek çıktı dört dörtlük
ağaç altları biraz gölge
çocukluk güzellik
yalnız bir anne kendine göre

bir müzik kutusu çıktı eski günlerden
savrulan balerin etekleriyle
bir erkek güz şeklinde
fırtınaları geçmişinde gizleyen

bir seyahat çıktı gittikçe kuzeylere
eski atlas, kırık çizgileriyle
kimseler çıkmadı öpüşecek
bir intihar çıktı çantasından

ETER

eter koklatıldığımdan beri
kırmızı çizgilere bakarken
durup koşuyorum gibi bir şey
erken değil geç değil
kalp çarpıntısı hiç değil
şey var konuşurken eterden sonra

birkaç bin noktadan birkaç bin kişi
aynı yere yürüyor koşuyor
trafik ışıklarından atlıyor
şehir sınırlarını hiçe sayıyor
birkaç bin kişiye bakan sokaklar
üzgün ve bozgun ve kızgın
suçu başkasında arıyor

bu hayatın içinde
başka hayatların içinde
çarpıp duruyor birbirine şeyler
ağacı bardak kırığıyla kesmek
bulutu yerinden bıçakla sökmek için
her şey eterli gibi geliyor

duvar diye baktığım kişi oluyor
kişioğlu diye baktığım duvar
sonra düşüp birdenbire ölüyor
zaten her şey zamansız her şey
tıkılıp kalıyor dünyanın çatlaklarına

demiştim duymuş olmalıydınız
şey var eterden sonra

TAŞINMA SONRASI

insan ille de doğduğu yere benzemez ya!

hiçbir yere benzemiyorum
hiçbir yer bana

bir şey söylemiyor taşınma sonrası
hırçın odalarda
geçmişten silkinen dağınık masa
kadifeyi kışkırtan sessizlik
lambayı kısan zaman
eşyaları uzaklaştıran
hiçbir şey bana

pencere yerinde duruyor: dursun
ama rüzgârın aklı başında değil
alıp götürmüş kanatlarını
eşyanın karanlıklara bakıp bakıp
susuşundan anlıyorum
ruhumun her şeyi kanıksadığını

kırılan gurur
çatlayan kemik
nasıl iyileşirse yavaş
öyle yürüyorum hayata
bir insandan başkasına taşımak
tuhaf geliyor
hiçkimseye benzemeyişimden
ve benzemeyişinden
kimsenin bana

DÜŞÜM

hiç oturmadığım bir evdeymişim kırmızı
ben rüzgâr diyeyim sen böcek o kanıyla
kim bilir kimlerin nerelerde rastladığı
bu benim düşüm belki de düşüşümdür uzağa

evler üstüme yıkılıyormuş toz toprak taş
duvarsız bir evdeymişim neden sonra
sen ölmeden ben ölmem sözüm söz
seni üzmem kırmızı kuşların kanaması gibi
kurtların üşüdüğü bir kışmış cehennemî

bana dikey keman uzatmışlar büyük
aşkla yalnızlığın birbirine karıştığı içki
kadın getirip kırmızı elbiseli bir şarkı söyletmişler
balkonların dinlediği sokakların coşkusu
kuş keman ara sokak yanlış adres ve
hepsini kalbime doldurup sana yollasam
ölmeyeyim diye senden önce ölmesem diye

dikkatli bakmasam görmeyecektim örümceği
sonsuzlamışlar ağaca koymuşlar yoksa korkutmak
yoksa damarlarıma senin kanını zerketmek için
acıya aşk aşılamak için mi bu çaba
şimdi yavaşlıyor yavaş yavaşlıyor duyuyorum
bugün mü dün mü yarın mı bir korkulu uyanış tadı
duygularımı isimlendiremiyorum şimdi bunu unutma

GEMLİK, SIR

Gemlik'e hiç gitmedim
diyemem
belki düşlerimde gitmişimdir
ya da güzel bir günün uzayışını
bilemem
Gemlik biraz terstir
bugünlerde ince ve temiz de olsa
uzak göllerin soğukluğuna
yabancı şehir

galiba
gizem olduğuna inanırdım Gemlik'te
her şeyin yaban ve sır olduğuna
uzak değildi, çok yakındı üstelik
düşte de gerçekte de
bir şair mi gidiyordu, onu mu kıskanmıştım
gençliğime, geminin ateşine
karanlıkta kaybolan deniz yaratıklarına
alışmaya başladığım

Gemlik
göğe çekilen bir şehirdi
denizleriyle atlarıyla arabalarıyla
denizleri yarıp geçen atlı arabalarıyla
sonra bir tuhaf şiir çıktı içinden
dondu sesler, kandı sular
kalbime dayandı epeski bir harita
şimdi gitsem daha rüzgâr

galiba
Gemlik'ten dönemedim bu aralar

TRAVMA

bana bu sokak çıkmaz demiştiniz
dinledim evlerin kapalı pencerelerine uzanıp
şarkının sözlerini hatırlayamamak gibi
hatırlayamamak üzerine şarkı söylemek
bu sokak o kadar çok şeye çıkıyor
hırsızın ellerine, yalnızın gözlerine endişesi

bana yabancı şehirlerden söz etmiştiniz
gemilerle uçaklarla sözcüklerle gidilen
gözlerini komşuların evlerine uzatmış şehirlerden
birinin adı tersgeyik'ti yanlış mı hatırlıyorum
ötekinin yenisansar ya da eskitilki
gürültüyle soyunurlardı madeni giysilerinden
gümüşe doğru, altına dürüst, bakıra yakın
herkesin cenazeleri ihmal ettiği

bana kış bitti demiştiniz
üşümenin gemilerini çekmiştiniz denizlerden
parçalanmış yelkenleriyle hatırlanan defineler
şimdi böyle nerelerden dönüyor
avuçlarında yara çizikleriyle
her şey birkaç damla kanla açıklanıyor
nereye baksam silinmeye yüz tutmuş izler
gök gökdeleni, boşluk çığlığı, şey beni ağırlıyor

GÜZEL UYUM

çığlık gece bıçak
ilaç hasta sabah
kış soğuk yağmur

ben sen biz
ev oda pencere
yolculuk deniz şarkı

ters temas aşk
aşk bozgun yeni
yeni ateş ters

sis ağaç kuş
sokak adam kent
gemi güz tütün

uçak şarap boşluk
karga uyku uzak
kırmızı tipi soluk

fırtına uçurum uğultu
uğultu şişe eter
eter kızgın fırtına

balkon merdiven buz
korku yüksek tuzak
kapı Avrupa gümüş

beden tuhaf bayrak
heykel barut harita
hile menteşe duvar

SON BASAMAKTAKİ PASLI ÇİVİ

kimsenin bilmediği:
kazandığı yerde kaybettiğidir insanın
kan, ateş ve aşk:
kazandığını sandığın!

duruyorsa boşlukta bir bulut
belirsizliktir geriye kalan
güzellikler bahçesi açılır diye beklerken
kimsenin bilmediği:
kaybettiğidir kazandığı yerde

ateşli sudaki yıldızlar
boğazına batar kırmızının sınırlarında
esrimeler dar gelir
kuru çiçekler dağılır boş odalara
savrulur hırıltılı sesler:
kaybettiğindir

yaşamak denen yaslı şölende
çarpışır aşkla ölümün üzgün duruşu
aşkın bilmediği:
kazanırken kaybettiği

son basamaktaki paslı çivi
aşkın tabanından girer,
ölümün omzundan çıkar!

Beş Diyalog

I
- neden benden ille de iyilik istiyorsunuz?
- uzun zamandır bakıyorum bu manzaraya

- sizi hiçbir yerden gözüm ısırmıyor!
- çocuklarla böcekler birbirine girmiş burda

- yüzüme baksanız belki vazgeçeceksiniz
- nereye tutunacağını şaşırmış boş sokaklar

- fotoğrafınız var mı dosyama koyacağım?
- birbirine benzer kalp biçimleri adamlarda

- imzanız taklit edilebilir, değiştirmelisiniz
- benzemeyen vücut biçimleri kadınlarda

- cazip şeyler bulmalısınız ilgilenecek
- göremiyorum bazen, kendimi garipsiyorum

- kimseler bilmemeli, kimseler görmemeli
- bulunmasın diye gizlenmiş dudak çatlaklarına

- anlaşamayacağız, çok gürültülüsünüz
- tam otuz dokuz senedir bakıyorum dedim ya

- sonra gelin, hem rüzgâr manzarayı uçurdu
- neye yarar ki o zaman dünya?

II

- yine kendinize gelemediniz mi başkalarından?
- çenemdeki iz bir çocuğun yumruğudur

- kalacak mısınız bu fotoğrafın içinde daha?
- bazı duyularımı uzun uzun unutmuşumdur

- hem renkli hem siyahbeyaz ağlıyorsunuz
- lamba yine açık kalacak yarın uyurken

- yine de belli olmaz, siz haklısınızdır belki
- her şeyi denedim hayat denen laboratuvarda

- içinden mi yoksa dışından mı baktınız
- sigaramı kâğıt fabrikasının bacasına düşürdüm

- belki de başkasına aittir, yırtmasanız diyorum
- pencereye gerildim geceler kapkararınca

- yoksa benim mi? kontrolü şaşırmayayım!
- tam biterken getirdiler şu tuhaf kitabı

- uyumuş uyanmamışsınız öyle diyorlar
- zaten nedir ayakta kalmak dediğiniz

- nasıl da tanıyamadım kendimi kendim
- sonunda dönüp kendinize geleceksiniz

III

- eski bir mikrofona konuşmayı deniyorum
- kibrinizi bizde mi sınayacaksınız yine

- sesim iyi gelmiyor kendim duyamıyorum
- nasıl olur? nerden bulunur bunca uyumlu karga?

- birazdan boşalacak yeryüzü hazırlıklı olun derim
- her yerden her şeyler düşüyor size bakınca

- bu sesleri başka dinleyen olmayacak
- zehirli mi demek istiyorsunuz zehir mi?

- bizden başkası fark etmeyecek fırtınayı
- ikisini de görebiliriz biraz yakından baksak

- yazılarımız duvarlarda boyası eski solmuş
- kocaman bir peçete gerek dünyayı silmeye

- kendine çarpan yalnız gibi boşluklarda
- bu kadının ağzı hep açık mı duracak şarkı?

- kimse kalmayacak parmaklarında sigarayla
- şarkı dediğimiz geçmişten tuhaf yankı

- odalar daha daha daralacak diyorlar
- belki unuturuz diyorum baktığımız tarafı

IV

- var sanmıştım: yokmuş buralar oralarda
- dünya dediğiniz karmakarışık bir şeydir

- periler gelip gitmezmiş zehirli bahçelere
- gözlerimiz büyüdü aradaki huzursuzlukta

- gerilimli kanatlarıyla kentin çatılarını açan
- neleri gördük de böyle oldu kim diyebilir?

- tamamen soyunmuş tamamen soyunmuş hem de
- sınırları nasıl aştık depderin vadilere diyedir

- içine yerleşilecek kadar olmuş bu gökyüzü
- geçmişe savrulmuş acılara hiçten bakar o

- duvarları çiçekten dizleri bizden kurulmuş
- geleceğe kaybolmuş zamanı geciktiren tren

- gök dediğimiz yerin yanlış yansımasıdır
- buluruz belki bir çarpışmada kendiliğinden

- bir cinayete kurban gidebilir beklenmedik
- okunmuş gazete okunmuş vücutla bir arada

- inanmıyor musunuz bunca delille kapınıza geldik
- yokluğumuz çok sert olur anlamayana

V

- bu koroya inanmıyorum: kardeş diyorlar
- çok seviyorum bu alçak duvarları ben de

- kimse kimseyi tanımıyor biraz anlaşabiliriz belki
- herkes herkesin karnını deşiyor: korku iklimleri

- sen iyi anlaşma imzalarsın düşman denen kirpilerle
- umutsuz hayat çizerim karındeşenler içinde

- yüzleri kara, iki yüzleri kara, evleri kara kartondan
- belki de alır başımı giderim yabani bitkilere

- fazla uzaklaşma derim, ölebilirsin kazara
- yabani dediysem çatırdayan kemiklere

- güzel de değiller çirkin de sahtekârlar yalnızca
- kim bilir belki de ısınırız sınır taşlarına

- alt üst olduğu bir el sıkışmada hesapların
- bağırırın senin de adını unutmamak için

- büyük telaşlı kaplumbağalar bulmuşlar bir yerde
- fark etmez, tadına varalım da sevimsizliğin

- dışarda herkesi eve gidip kendilerini seviyorlar
- ancak böyle olur hesap dediğin

Bilet Geçmez Gemisi

Fütürist Şiirler
2011-2014

(İlk kez yayımlanıyor, 2015)

YAZMASAM FUZÜLİ
YAZDIM BÂKİ

bana dediler ki ne yapıyorsun?
bu sapsarı zamanda hem de karışık
ne yapıyorsun sormayın
ne hissediyorsun sorun soracaksanız
bunu dedim ama yine de
kalabalıktılar güzel düşünceli
katlanıp kanatlanıp anlattım
bakıyorum dedim ne var ne yok sayfaya:

tuhaftır tuhaf başı sargılı fransız'ın şiiri
kravatına sümküren delikanlıyı duymuşsunuzdur
hani ganj ırmağından girip seine'den çıkan
yerin diplerinden yüzüne bakan
bedenden ruha zamanın kemirdiği
kalbini aç kalınca sokaklara yedirdiği
fışkırmakla kararsızlık arası akan
duyarlı hırsız aptal âşık kederli dilenci

bana hep taze gelir çağrılmayan antikacının şiiri
okumadan da okumuş olurum gibi
sandalyeler boş karaf ve kupalar sahipsiz
kadınlar birbirinden likör içer kırmızı kahverengi
cenaze levazımatçıları yapyalnız
vardığı yer eninde sonunda kendisi
yapayalnız değil tutkusuyla limonlukta
ölümden ve sözcüklerden korkmaz ama
kaçaktır birbirinden bedeni ve ruhi

>

iyidir dostoyevsky'nin şiiri
doksan dokuz akşam okudum
dokuz balya tütün tükettim
devirler değişti dediler çok
önce ceza sonra suç şimdi
ben de onu diyorum zaten
değiştirmeli kitapların ismini
anılar evinden ölüler gibi

tuhaf oldum tuhaf son zamanlarda
zamanın hışırtılarını duyuyorum
vücuduma ve ruhuma sürtünürken
harfler karışmış düzenliyorum
sınırlar karışmış düzeltiyorum
hayretle bakıyor hem üst hem altımdaki
size kendimi baştan tanıtmalıydım
kaydedin unutmamak için:
yazmasam fuzûli olurdum
yazdım Bâki

DURU BAKMALI ÖLÜMSÜZLÜĞE

kuşlardan haber yok çöl rüzgâr ceylanlardan
hâlâ duruyor saat sansar duvarında
gök kendine ağlıyor sosuz aşkın sonunda
dağ acıyla eğiliyor diyorlar ilaç çaresiz
aşk başka meşk başkaymış şimdiler
haritası yırtıldı çoktan bağdat çatal dilli
sözcüklerin yalancısı ben uzakta oturmaktan:
Fuzûliyim Fuzûlisin Fuzûli

yine de sevmem güneşin erken doğduğu yeri
asıl önemlisi nereye battığıdır derim
paslı zamanlar melâlsiz günler sonbahar vahşileri
batan ayın kenarına batmalı söz dediğin
bana bakmayın öyle rutubettir dört isim dört köşe
unuturum aşağı gidip yukardan geldiğimi
yeni bir saat kuruluyor gizliden duyuluyor:
Haşimiyim Haşimisin Haşimi

bir tramvaya bindim önce sirkeci sonra dünya
şimdiyse durup durdum hiçbir yere varmayan çığlıklarla
önemli değildir bir yere varmak şikâyetçi değilim
memnunum böyle yaşamaktan yasalar işlemez bana
sekiz ev değiştiririm her sene huzursuz
akar ve akar bulanık şey günlerin seli
duyulmaz belki bu kargaşada sevda sözleri:
Cemaliyim Cemalisin Cemali

>

lafı uzatmaya gerek yok uzun uyuyup kısa konuşmalı
uzun bakıp uzun yakıp sigarayı sıcak tutmalı
bizi anlamayanlar var ya hani yeni sansarlar
parası neyse veririz diyenler kitabımıza bakıp
kör olmadı gitti şu büyük göz nereye taşınsak orda
aşk derseniz bir kadını asıp sonra ağlamaktır altında
hayat: anıları tartmaktır hileli bir terazinin boşluğunda
bu işler böyledir dünden yeni yarından eskidir tenim
suyu bulandırmayın duru bakmalı ölümsüzlüğe:
Bâkiyim!

ŞAİRLER MECLİSİ

Türkçe varsa varım yoksa yokum
kaç bin yıl geçerse geçsin
aşk eskir dua eskir insan da
dil eskimez
ben Yunus dedi
ben de Emre dedim

Elif'ten Hacer'e koşuyordu dilinde dağlar
dilinde semailer ve dahi varsağılar
gölgelerden geçti dağ çeşmelerinden Huri'lerden
dile kolay dörtyüz yıl sonraki bugün
ben Karacaoğlan dedi
ben bir şey diyemedim

bu fasılda bize yer yok dedi
kanlı akan suyla gözlerinden
kervanlar geldi kervanlar geçti
hiçbiri almadı yeni Bizans'a
dinledim bâd-ı sabâ olup dinledim
gözlerinden fışkıran kızıl güllerle
ben Fuzûli dedi
ben de Bâki dedim

çok meraklı bir dedektif zehriyle
çatlattı damarlarını mezar taşını
sevgi neydi aşk neydi tutku ne
hepsini biriktirmişti gözlerinde
kısa biriktirmişti Annabel Lee
minicik bir yaprakta günleri
ben Edgar dedi
ben de Poe dedim

sıkıntılı bir Paris akşamıydı
ayaklarımın tozuyla İstanbul göklerinden
kokulu balkonlar üstünde uçuşan tülden
hatıralar annesi götürüp sevgililer sultanı getirdim
sözcükler ne kötü miras
Siyah Venüs'ün titreyen teninden
albatroslara bakmalı uzak ve derin gemilere
ben Charles dedi
ben de Baudelaire dedim

akşam sonsuzluk yollar
bir melâle bıraksa dünya kendini
boşluğa çıkan sonbahar merdiveni
kadınlar zor dostlar imkânsız
bir akşamda oturup gün boyunca
baktı zamanın boşluğuna
ben Ahmet dedi
ben de Haşim dedim

bir kadını seviyordu pek çok kadını
gözleriyle dinliyordu şehirleri
içse de sarhoş değil
yaşasa da yaşlı değil
anlayamadan hayatın ne olduğunu
kendini yoklukta buldu
birdenbire oldu her şey birdenbire
ben Orhan dedi
ben de Veli dedim

rüya dedi zaman dedi müzik dedi dinledim
tılsımlı uykulardan aksettirdi eşyayı
yaz aydınlığı serpti sözcükler arasına
kökü bende bir sarmaşık
boşluk bırakmadı bırakmazdı
elinden tutan çocukluğunu
huzursuz günlerimin kenarına oturttu
ben Ahmet dedi
ben de Hamdi dedim

çocukta Allah'ı gördü Allah'ta çocuğu
dehşetle açılmıştı kalbinin gözleri
özenle seçti sözcükleri yine de
bilinmeyenden dünyaya inercesine
hepimizden gençti doksanında bile
Sivaslı karıncadan *dildeki bilgisayara* geldi
ben Fazıl Hüsnü dedi
ben de Dağlarca dedim

unutuşun tunç kapılarını zorluyordu
aşkla çocuk birbirine karışmıştı
rüzgârda havalanan kısa eteklerle
ya da fısıltıyla açılan
çıplak vücutların saflığında
durdu duraksadı tam konuşacakken
sigaradan bir nefesle büyük olsun hem derin
ben Ahmet dedi
ben de Muhip dedim

>

kısa baktı kırık baktı tuhaf
küfürle inleme arası bir ses
bir faytona bindi bir daha inmedi
meçhul öğrencilere anıt yaptı kaçak sözcüklerden
yaşarken yaban evlerde ve gizli tabiatlarda
ben Ece dedi
ben de Ayhan dedim

çağrılmayan biri gibi yaşadı durdu yaşadı
dünya elmas yüklü bir gemiydi kıyıları iten
kadınlarsız yaşanmaz
bilhassa masaya boylu boyunca uzanmayan
kurbağalar desen herkes
herkes desen kurbağalar
bir sineğin vızıltısı
titretirken aradaki yılları
ben Edip dedi
ben bir şey diyemedim

bu İstanbul Türkçesi bu da hazan
gazeller içinde bir gazel
koşarak geldi tereddüt bitti
yalvarı görünce çıplanan sevgililer
Bizans içinde entrika
entrika içinde Bizansistanbul
parçalı ve bulutlu
ben Bâki dedi
ben de dedim

GÖÇEBE

Göçebe şairine hipertekst...

Gülerken
sevecen Akdeniz çizgisini
sol yanına iliştiren çocuk
Yabana atıyorum altı buçukları
Gözlerimin gemileri kuş istiyor
Açılıp kapandıkça
Kapanıp açılıyor Şahınaran istiyor
kefeninden
ölü çocukların

Ay kana batıyor
Yaşlı ve öfkeli otobüsteyim
Jandarma silahlarını çapraz astıkça
Bu dağlar
böyle

Patronun karısını zimmetine geçirip
Amasya'dan kaçan sayman yardımcısıyla
Marilyn Monroe konuşuyoruz
uzun süre

Marilyn Monroe öldü
Nietzsche'nin metresi gibi
Bunları diyorum
Hiçbir sebep olmadığını sevişmemeye
Çocukluğumdan beri içimde önsezi
Bir gün birine rastlamak gibi şey olduğunu
Bir günler bunun için Aydın'da bulunduğumu
Hep şehirden şehre yolcu olduğumu

>

Eflatun çocuklar olduğunu Ankara'da
Yozgat'ta da olduğunu
Van'da güreşçi develer gibi kamyonları süslediklerini
Acemi bulut bozuyor görüntüyü
eski şarkı gibi

Ne zaman duysam aklıma
uysal elin sinirli bardağa
döktüğü içki gelir
Sonsuz ve olağanüstü
Köpükle biçimlendirir
Soyunarak ağlayan kadını
acı bilincinde sonrasızlığın

Bırakalım bunları
Yoldan piyade erleri geçiyor tahta
bavullarıyla ve büyük
yakalarıyla
Faytoncular
Ağırlığı azaltmak için
Tanrısal bıyıklarıyla

Bu ne biçim Kars
Yalçınlık iddiasında tepenin
üstünde
kalesi yükseliyor
Soyut şekilde
Hırpalayan bu kale de olmasa
artacak yalnızlığım

Sevgili çocuk
Hangi şehirdeysem:
Yalnızlığın başkenti

Ağaca soruyorum
Şey var sanki onu soruyorum
Değil orda diyor belki biraz daha ilerde
Tanrı meleğini ağırlamaya çalışan
Dedelerin yüzlerinde erozyon
Silip götürmüş bütün evetleri
Annelerin ağızlarında hiyeroglif
Amcaların avdan dönüyor
boş elleri
Teyzeler yargılıyor
gök güzelliğini
Ablaların boyunları
soru işareti
Ağabeyler utançlarından
sıralanmışlar su boylarına
Bıçakla soyuyorlar
kelimeleri
Ya suya giden küçük kızlar
Onlar
Tıpkı o kuşlar gibi
Uçan daha bir süre
sonra da vurulduktan
Mezarın doğurduğu iştahlı çocuktur Anadolu

Ey arayıcı ey esrik kişi
Son dönemecini de aşınca gecenin
Doğacak gün gündüze ilişkin değil
Bu ağartı ancak yürekle karşılanabilir
Bütün iş orda, usturuplu geçmesini bil
Tutsaksan sıvışır gibi zincirlerinden
Ve balyozla vursalar mısralarına
Soylu demir sesi yükselir

KALABALIK VE KARGA

en geride biri yalnız başına
kalabalıkların üstüne inen buluta bakıyor
sağa sola yürüyor arada bir:
uyanık kalmalıyım esnek olmalı

önünde birkaç kişi var uzun uzun boy
karışık renkliler karışık ve dalgalı
siyahı var sarısı ve beyazı
sınırlar aşmışlar kıtalar okyanuslar
en yakını kuzey
en uzağı güney kutbu diyorlar

ağır adımlarla yürüyor ortadakiler
çizgi boyunca yaşayıp gidiyorlar
sınırları koruyor sağ ve soldan
uzun düşünüp kısa davranıyorlar

en önde çılgın iki
yırtıp duruyorlar delikli perdeleri
önlerinde dikilenleri kıstırıyorlar
hızlı ve derin derin ve hızlı
bütün saniyelerde solukları
yere inemeyen rüzgârı çağırıyor ayakları
kalabalığın üstüne başına dökülen
bulutu savurmak için daha yukarı

bir karga dolaşıyor ortalarında
sık sık kısık çığlıklar yollayan karga
durun diyor yürüyün diyor kımıldamayın
ileri gidin diyor geri gelin kımıldayın
yatmayın uyumayın dik durun diyor
kalabalıklar bundan hoşlanmıyor
düşman vahşet tehdidi savuruyor

sert bir düdük herkesi susturuyor

KARGA ZARİF

Karga Zarif yazarına

martı budaladır bir parça
şırlayıp durur gemiler peşinde

yalıçapkını romantiktir denebilir
nerde duracağını bilmeyenlerdendir

bülbül aşktır kızılgerdan düello
şey sürrealisttir saksağan ile baykuş

güvercin konusunda kararsızım
arayıp bulmalıyım
kimdir nedir ne işe yarar

devekuşu postmodern
bir yüzü deve öbür yüzü kuş:
iki istasyonlu radyo

ağaçkakan erotiktir gövdeye bakınca
belli etmese de yakınlarına

sığırcık yapışkan ama hoştur
sevmek gerekir öyle
geçmişi de görmüştür geleceği de

standartları prensipleri vardır
leyleklerin tek ayak üstünde
uyup uygulayacakları

güvercin gelenekseldir: buldum!
kanadını kırıp geçmişe saldım

kırlangıç iyidir hoştur fırtınadan önce
çizer durur rüzgârın sınırını sırrını
çarpışarak buluşur birkaç serçeyle

yağmurcun denince ne gelir akla
dallara tutunan birkaç damladan başka

ebabil yirmi yıl uçup yirmibir yıl uyur
utangaçtır o kadar uzun yaşamaktan
sadece kendi yerine soyunur

karga zariftir, önemli özellik
iflah olmaz zeki moderndir üstelik

insan zarif değil yıkıcıdır biraz

KENDİNİ SİMURG SANAN KARGA

bozuk yollara baktım
kirli dağ yollarına
kendini kurt sanan birkaç köpek
gülden bozma kuşburnuna dalıyordu

kırık çizgilere baktım
yanlış yollara giden
doğru hesaplara
gidiş yolu doğru
sonucu yanlış adamlara
masada her yudumda
kendini simurg sanan otuz karga

tuhaf kadınlara daldım
mahalle kahvesinde
tıraşı uzamış sinirli adamlara
bitmek bilmedi yer değiştirmeler
hey ayın sonunda
kâğıt ve madenin yetmediği
soluksuz bekleşmeler

hiçbir şeye anlam veremeyen ben
yüzeyden derine
yağmurdan göle baktım
buz tutmuş gökyüzüne
dört çivi çaktım
kendine gelsin diye

HANE TUHAF

hastahanede hasta
pastahanede pasta
postahanede posta
var
ıslahhanede ıslah
yok

meyhanede mey
şeyhanede şey
çayhanede çay
var
ayhanede ay
yok

kuşhanede kuş
aşhanede aş
fişhanede fiş
var
şişhanede şiş
yok

yashanede yas
feshanede fes
tershanede ters
var
dershanede ders
yok

mumhanede mum
gamhanede gam
yemhanede yem
var
demhanede dem
yok

sırphanede sırp
darphanede darp
harphanede harp
var
şaraphanede şarap
yok

illethanede illet
zillethanede zillet
millethanede millet
var
devlethanede devlet
yok

dilhanede dil
kulhanede kul
külhanede kül
var
gülhanede gül
yok

imalathanede imalat
imarethanede imaret
ziraathanede ziraat
var
kıraathanede kıraat
yok

baruthanede barut
sırathanede sırat
ağıthanede ağıt
var
kâğıthanede kâğıt
yok

KALEMİME KIŞ ÇEKTİM

serçeye ayna tuttum
karga gösterdi:
her sokakta hükümsüz çiçekler
her sayfada fırtına lekesi
varlığı düşünmekten tedirgin
vücut
yokluğa yol aldı durmadan
kaldırdılar
bahçeler dolusu
ezik Cezayir menekşesi çıktı altından

güle ayna tuttum
diken gösterdi:
kardeşlik denen cinayetmiş
adı dostluksa kendi ihanet
ne vazoya koyulur ne yakaya takılır
yastıklarımızda uykuya düşman
elmalar kurtlu teraziler hileli
kesip baktım ne var ne yok diye
bataklık çıktı okyanus dalgasından

geçmişe ayna tuttum
geleceği gösterdi:
bakıp durdum durup baktım
beni yazmayan
yabancı bir kitaptı dünya
herkesin kalbi durmuştu
yerinden memnun batık gemiler gibi
dünyayı tuhaf sisler sarmıştı
ben: yalnız kalp kaçak sürgün
yoktum kimsenin vücudunda

aklıma ayna tuttum
kalbimi gösterdi:
derin soluklar alıp gökten
kısa nefesler verdim dünyaya
buz tuttu parmaklarım kırağı çatlattı
yıkılmış bağın armağanıdır
zaman şişesinden kış çektim kalemime
bu yüzdendir her şey
soğuk ve soğuk kısacık gecelerde

KARTON ŞAİRE

seni kim getirdi bu sirke
yağmurla değil
gözyaşıyla hiç değil
sirkelerin yıkadığı yüzünle

yukarıdakinin düşmesini bekliyorsun
aşağıdakinin yükselmesini
oysa bilmiyorsun
asansör değildir hayat
insan baktıkça derinlere
insan battıkça derinlere

bu şekiller hiçbir işe yaramaz
kan yok hiçbirinin içinde
kâğıda tükürdüğün bu çokgenler
kimsede hayret uyandırmaz
insan içine girdiğinde

büyüklere kurtsuz elma ve çocuklara
geniyle oynanmamış mamalar yedir
uzun olması şart değil özlülük daha iyi
bir bakıver sayfanın figüratif karaltısına
şiir psikolojik bir şeydir

senin bindiğin zeplin değil
zirai ilaçlama tayyaresi
birinci dünya yangınında dedem
birkaç tur atmayı becermişti

adı zor söylenen bu fıransızlar
amma da sevdirmiş sana dünyayı
yağmuru kapat, ışığı dinle, gökyüzüne bak
dokunmaya çalış soğukların tenine
anlarsın belki şiiri ve hanyayı

MECZUPLAR MAHALLESİ

hanginiz çağırdı beni buraya
üstelik adımı yanlış söyleyerek
hanginiz bağırdı beni
zehir zemberek

rüzgâr gerisin geri eserken
bıyıklarını her şeyden çok seven
meczuplar mahallesinde
pencerelere saldıran bakışlarıyla
itler ve yanlış atlar bir arada
evleri içeri sürüklemekten
memnun görünüyorlar
cepteki bozuk paralar kadar
her şeyi örtmekten

bir köpek içeriye doğru vahşi
ay görmüş de havlarken
kim itti beni bu kalabalığa
apartman yalnızlığıyla gençler
arada buluşup sigara ve kâğıt
itirazlarını yolluyor bana
görüyorum
tarihin yağmuru tersten yağıyor
kâğıdı sigarayla yakarak
hakaret edeceğim buna

sıkıldım
on yılda bir yenibaştan her şey
su ve ateş beden ve ruh
ölüm ve hayat yenibaştan
durulmuyor bulanık batak
taşınacağım kimselerin olmadığı
arayanların kimseyi bulmadığı
vahşi ve çamurlu
meczuplar mahallesinden

BİR İNGİLİZ ATTAN DÜŞTÜ

bir İngiliz attan düştü
krize girdi ekonomi her dünyada
yeşil otlar yapışmıştı dizlerine
ceket çok düğmeli kırmızı pantolon beyaz
otları özenle temizledi
siyahi uşaklardan biri
dizlerindeki lekeler belki değil ama
önemlidir bir İngiliz'in attan düşmesi

attan düşen İngiliz
felç etti kahvaltıları hür dünyada
çaylar demlenemedi peynirler koktu
dudaklarını yaktı çocukların uçuklar
boğazlar Türkiye'de geçişlere kapandı
gözleri şişti üniversiteli kızların
illallah dedi sabah gezintilerine insanoğlu
Hyde Park'ta attan düşen İngiliz'in
anlayamadı kimse huyunu soyunu

attan düşünce bir İngiliz
Hindistanlar batı oldu batılar Hindistan
düzler yokuş yokuşlar düz
kafesinden fırlayıp çıkan tavşan
çok şaşırdı bu işe İngiliz'in atıyla
aynı çayırdan besleniyor ne olsa
meraklı serçe tereddütle saçaktan:
- hayır, bu işe ben karışamam
bu at tarihe geçecek nasılsa

PARÇALI FİL

Drogba için...

itilmişler, kovulmuşlar, kırılmışlar adına
yalnız adımlarla yürüyorum kararlı ve kara
yeni bir rüzgâr gibi 78'den beri
hem de fildişinden parlatılmış bir ruhla
uçucu izler bırakıyor sevincim bastığım çimde
mutsuzluğum çıkarılmaz bir leke
öldüğümde
damarımdan göğe fışkıran kanım
yeni bir Afrika çizecek yerin yüzüne

bir şey verdiler zaman geçsin diye yuvarlak
hem hafif hem ağır aslanla filin buluşan gölgesinden
yer gösterdiler oturmaya değil koşmaya
dikdörtgendi şeyler getirip bıraktıkları yerde
dakikalar düz değil kırık çizgilerle koşuyorum hep
biraz geciktim belki farkına vardığımda
baktım yirmi üç yıl olmuş dünyaya geleli
denedim yenildim gene denedim yendim
güzelleştim çirkinleştim tuhaflıklar oldu
daha güzel daha saf daha iyiye
yoktu çekilecek sakin bir sahil
yaptım yarattım icadettim
başkalarına da sundum derin soluklarımla

>

dünyaya bir aslanın uyanışından bakıyorum şimdi
tam uçacakken
ağır basıyorum kanatlarına kanarya ve kartalın
bakanlar görmeyenler
çarpıyor parçalı bir filin gölge ve sonra gövdesine
mavi sanılıyor içine girdiğim boşluk
aslında güz sarısı ve fırtına kırmızısı
durup dört yana savruluyorum kalabalıklarla
on cesur arkadaşım var
yürürken hem koşarken
sarılırken birbirimize heyecan ve coşkuyla
birleşiyor yerle gök çığlık çığlığa

nereye gittiysem yeniden çizildi haritası
insanlarla kuş bulut ve ağaçla beraber
deli bir dansın parçasıydı attığım her adım
eski zamanlardan yenilere günden geleceğe koşan
bir ömrü kesip birkaç rüzgâr çıkardım
buldum güzel arkadaşlarımla aradığım kendimi
geri döndüm ne zaman ittilerse öteye beriye
uzun yolculuklar arzusuyla bir an
çare diyorlar beni söylüyorlar vicdan yerine

durmadım durmuyorum
itilmişler, kovulmuşlar, kırılmışlar adına
yalnız adımlarla yürüyorum kararlı ve kara
öldüğümde
damarımdan göğe fışkıracak kanım
bakacaksınız yerin yüzünde yepyeni bir Afrika

HERKESİ SEVMEK DE NEYİN NESİ

bir gün bir şair arkadaşla
edip cansever'den
bahsederken o şair arkadaşa
söylediğim

bu taşı sen yontmuş olamazsın bu sayfayı
kim bilir kimin kırmızıya boyadığı kalemi bu
sonra damarlarımıza zerkettiği sıcakkanlı suyu

sen şunu biliyor olamazsın bu bira bardağını
ne kadar kanırttığını ilk gençlik günlerimde
o ne heyecandı ne coşkuydu durmazdı
zerkedilen o şey damarda da taşta da bardakta da
hayrını görmeyeyim babamdan para
annemden kendimi sakladımsa
bunu ben bile biliyor olamam belki öyledir

sen her şeyi sevecek olmamalısın dediğim bu
gözünü kapatıp savunmalısın serinkanlı suyu
yerküreyi yıkacak o koca boşluğu savuracak
cüretkâr olmalısın derim herkesi sevmek de ne
hele bu kitapların hepsini okudunuz mu diye soranı
çekiver şöyle cehennemin dibine

o duvarı sen beklemiştin deyemez kimse hiç
kadıköy'de bir duvar, berlin'de, eski çin'de
seve seve gölgelendi deyemez öyle yazmış
önüne geleni masaya davet eder arkaya bakmaz
senin için böyle böyle diyebilirler yine de
bezik oynayan orospularla dostluk edebilirsin
her şey birbirine karışırken yeni çin'de

TUHAF ŞEY

bir şey vardır onlarda
alınıp satılamayan
arka pencereden görülemeyen
yerin çekemeyip göğün itemediği:
soğuk algınlığına iyi gelir
kalp ağrısına kötü
mutsuzluktan sonra saklanılır
şey

bir şey vardır onlarda
kırk yıl sonra yağan yağmur
elli yıl sonra doğan güneş sayısız yıldız
paslanmayan çivi kurt yuvasında kuş:
soluk alıp vermeye iyi gelir
kirlidirler, çirkindirler hem saygısız
ama en unutulmaz onlarla sevişilir

bir şey vardır onlarda
delik cepten düşmeyen para
fırtınada kırılmayan kalp gibidir
bozuksa da hep doğru zamanı gösteren saat
belki bir at
ömrü sonsuzlukta geçmiş geçmekte
öldüren ve olduran derin nehir
karla karışık yağmur yağmurla karışık arzu
ağlarlar ağlamayı öğreniriz
direnirler direnmeyi
çiçekten zehirlenmeye iyi gelir

bir şey vardır onlarda
karıncayı incitmeyen incelik
dünyayı sarsıp sallayan sertliğin yanında
en eski zamanlardan beri bilirsiniz:
ağaç toprakta yetişir çocuk kadında
eskimeyen bilgiye benzerler kederli bilgeye
fotoğraftırlar: yarısı çocuk yarısı adam
aralarına cehennemden kovulu kadınlar girmiştir
nereden gelip nereye gittikleri belli değildir:
geride bıraktıkları
dünyayı değiştirmeye iyi gelir

CEYLAN KILIKLI TAVŞAN

dur
ceylan kılığına sok
öyle vur
kendimi bir şey sanayım sana ölürken

aşktan ateşleniyorum sandım
uçurumdan düşüyor
okyanusu okuyor
melekleri lekeliyorum sandım
öyle anlattım
oysa doktorun söylediği:
böbrek taşı düşürüyormuşum

öğretiler bir şey öğretmez
yönetmelikler bir şey yönetmez
çakmaklar çakmaz bıçaklar bıçmaz
uçaklar uçmaz güzel kafiye hem dış hem iç
öyle bir yol ki koyunlar koymaz keçiler geçmez
isteyen hayat diyebilir buna
isteyen saat isteyen hafta isteyen yıl
her şey beşikle mezar arasında der bir ukala
peki masaları yatakları havuzları sınıfları ne yapmalı

ölmek bir mücadeledir
hayattakilerden bıkıp ötekilerle mücadele

iki merdiven var biri ışıktan biri karanlık
çok kalabalıktı karanlık görünen
ötekini seçtim
bekleyemezdim
hayattayken de öyleydim

bir üçgenden hiç dörtgen yapılamazken
bir dörtgenden iki üçgen yapılır
demedi hiçbir geometri öğretmeni
edebiyatçı da demedi sözcükten uyak yapılır
kendim etmesem de kendim buldum
hep on üçüncü yüzyılda mı olunur
ben de yeni zamanlarda oldum

ZÜLEYHA VE ÂŞIKLARI

bir Züleyha'ya üç kişi âşık
üçü de birbirinden kaçık
yağmur yağsa katı kış olsa
yatakları boydan boya boya

bir şey kaldırdım ama bilmiyorum ne olduğunu
el mi ayak mı altın mı tunç
kâğıda verdim kendimi sanırken birden
fışkırdım armut ve kiraz ağacından
bu gördüğün mosmor turunç

sonra satranç oynadık nekâhet günlerinde
hastalık günlerinde ev önlerinde
ikinci âşıkla sırdaş olup
çaldık bütün şair isimlerini doymadık
sonsuzluğa sınır çizeriz sandık
oturduğumuz post başkasınınmış
bilemedik modern dedik kendimize
poe'nun tabancasına dokunmadık bile

bütün galipler çalar
çalımlı laftır, derin olmasa da büyüktür
bütün derin lafları eskiler söylemiş sanki
devir değişti:
şimdi üçüncü âşıkla
kahve fincanında çay içmek
Züleyha'yla şehirden gizli sevişmek
kadın ruhundan anlayan dostları toplayıp
balkonda söyleşmek

mübalağa aşk olundu galiba
her birimiz bir köşeye savrulduk
haritada sarı boyalı nehirlere
gökyüzünü merak eden gözlerle
dudaklarımızda sigara ve ıslık
Züleyha'ya baktık
ne demeli şimdi bu sessizlikte
belki değil belki âşıktık

isyan günlerinde meşk hastalığıyla malul
laf hırsızları haraç yiyiciler zamanı kabul
zaman hep geçmiştir gene geçecek
hem daha hızlı öyle seviyorsunuz ya
aşkı bilmeyen âşık dili bilmeyen deli
ne anlar gül yanında kırmızı karanlık ısırmaktan
gece dediğin Züleyha'ya zimmetli

BÖCEKLERLE

asırlar boyu böceklerle yaşadım
boş şişelerin şıngırtısıyla uyuyup
örümcek çığlıklarıyla uyandım

küçük kuşlar hızla yürürken geceye
salyangozlarla süsledim boş sayfaları
belki de biyografimin en hoş sayfaları
geceyarıları
beni kandırmak için ters dönen
o tuhaflık
sevgilimle durup seyrettiğimiz
onun uykusu benim uyanıklığımda

merhaba derdim onlara günaydın iyi geceler
iyi geceler iyi uykular afiyet
biraz zehir sıkacağım haberiniz olsun
belki cevap verirlerdi belki duyardım:
o kadar da itinalı bir yer değilmiş dünya
sabahlar bir gün ütülüyse
altı gün ütüsüz demekmiş
ayaklar baş olmalıymış biraz da
başlar ayak
böcekler gibi başlar ayaklar karıncalanmaya
geceye biraz yumruk sallayıp
bozmalıymış boş şişelerin şıngırtısını

şunu da söylemeliyim
hayat öyle soğudu ki
harfler donuyor tek tek yazılırken
kuşlar donuyor balkonlarda çatılarda
öyle soğudu ki hayat
kardinal sakallı tuhaf adamlar
paraya kendi resmini bastırmak istiyor

annem de bakardı bu bulutlara
ki bakıyordur şu anda da
hem ben de çok baktım annemin baktığı ufuklara
hâlâ bakarım
ara sıra sık sık
ara sıra sık sık
sık sık ara sıra
saçmalarım da bazen
annemin yaktığı sobaları hatırladıkça

düşünürdüm: bir ev boşken de güzel olabilir
kalpteki hesap eve uymuyor:
gidip baktım güzel değildi

CENAZE GİBİ BİR ŞEY

birkaçı gizlice deniz getirmiş buraya
demir kuşlar sınırların ötesini zorlarken
paslı çiviler çoktan çürümüş
yerinde durmakta çöllerimiz derken
lekeler çoğalmış kararsız bulutlarda

birkaçı dut gölgesinde uyuyakalmış
sokaklarımıza fırtına gürültüleri dalmış
kendi sınırlarında sızarken herkes
vücutlar ruhların ötesinde
her şeye gülüp geçen kurbağa sürüsü
eşit aralıklarla dağılmış yeryüzüne

birkaçı liste hazırlamış sert bakışlılardan
karanlık ilişkiler görülmüş sınırlar arasında
liman mı, dağ mı, ırmak mı belli değil
öyle bir yerde toplamışlar eski dostları
tüfek gibi bir şeyler varmış ellerinde

birkaçı cenaze gibi bir şey taşıyorlar
bir caddeden ötekine fısıltıyla geçiyorlar
gürültüyle geçiyorlar belki bize öyle geliyor
bakıyoruz bakışıyoruz uzak uzaktan
hani şu cenaze sandığımız şey
gerçek bir cenaze değil miymiş
ter içinde uykudan sarsıyoruz kendimizi
şehre yeni kaatiller gelmiş

CENAZEDE

uzak bir akrabanın cenazesine gidildi
yağmur!
nerde unuttuk şemsiyeyi?

bir edebiyat öğretmeniyle tanışıldı cenazede
en çok onunla söyleşildi
fikret'ten, cenap'tan, yenilerden
yağmurdan konuşuldu, soğuklardan
"yağmur"dan, "elhân-ı şitâ"dan

genç bir kadınla tanışıldı sonra
o da uzak akrabadanmış:
ölen adam gibi, edebiyat öğretmeni gibi
biryerlerde unutulan şemsiye
ve şemsiyeyi hatırlatan yağmur gibi
tedirgin ve yalnızmış

köşede acıyla bakıyordu biri
bize değil pencereden dışarı ve dışarı
dua gibi bir şeyler geçiyordu dudaklarından
belki de ölünün çok sevdiği bir şarkı

>

boş sayfalar uçuştu boş odalarda
solgun elbiselerden daha çok
kızıl çaylar sarı sular gibi aktı camlarda
yorgundu çok yorulmuştu eski dost
ne söylediysek
zaten durduk bir şey diyemeyip
durduramadık gözyaşlarını

yaşamak uzak bir akrabaymış
yakında cenazesine gideriz artık
gider ve sonsuzlukla tanışırız

KİM WU

şarkı öğrenmiştim bir ara
kim wu kim wu
diye söylenip duruyordu
kente bir ağaç koşsa
gökdelen başını alıp kaçsa
kızlara sarılmanın sersemlik olduğu
kim wu kim wu

bazen ağır aksak bakışırdık dünyayla
ağzımızda kırmızı kırık çiçekler
duvarda soluklanan pastel böcekler
çizgilerin birbirine dokunduğu
erken uyanan serçe bilgeliğiyle
çocukluktan gençliğe doğru
kim wuu kim wuu

hiçbir şey değildi
belki de her şey
ağrısı unutulan hastalık gibi
hani başkalarına anlatırkenki
inmişken eksi otuz kırk dereceye
geceden güne günden geceye
tenlerin buzdan yanar olduğu
kim wuuu kim wuuu

>

soluklarımız sayılıymış ya öyle diyorlar
hafta sonunda akşamlar akşamında
güneş fırlatırken ince gölgeyi
aspirin kutuları ve eski resimler arasına
rüzgârın ruhumuza daldığı
artık her şeyi başkasında bulduğu
savrulurken hayatın son kasırgasına
kim wuu kim wuuu kim wuuuuuuuuu

BİLET GEÇMEZ GEMİSİ

burası herkesin herkes olduğu yer değil
döner sermaye değil burası hiçbir şey
dönmez burada hatta bazen dünya bile
iş bu nedenledir ki dur gelme durup geçme
kim olursan ol

ister bütün hatalarından arınmış ol
zenci babayla sarışın anneden doğ istersen
israil'den mısır'dan iran'dan çin'den maçin'den
afrika'dan yeni dünya'dan eski dünya'dan
nereden gelirsen gel orda dur tam burda dur

öyle bir gemi getirdik ki ki hiçbir bilet geçmez
kafa tutamaz haritalı da olsanız binemezsiniz
sonbahar erken gelir geç gider kış öyle
dolar artmaz euro yükselmez çeyrek altın pul olmaz
boğaz'dan radarlar geçerken bu gemi durmaz
yeni beyzadelerin burunları buraya uzayamaz
hangi şehirdensin hangi ülkeden ve dünyadan
orda dur gelme kim olursan ol

>

-maz desem olumsuz -ar desem olumlu
orda durun her zaman öyle değil değişik şimdi
kan akar oluk oluk kaybedenler çetesi
çakal pençesi gibi sisli fiziksel flaş bir haber
yan odaya kıyamet iç odaya cinayet görsellik abidesi
hemen alın sonra ödeyin son solukları bunlar mağazamızın
yeni sponsorlar yeni enformasyonlar yeni cehaletler
ailece Viyana turu ailece Paris'i kirletmeye topluca
doluşun dört çarpı dörtlere on altı kere öpsünler alnınızdan
piyasalar allak piyasalar bullak güney kore kuzeye çıkmış
hadi biz de doğalgaz arayalım petrol buluruz belki
ikibin yıl önce afrika'da ikinci binde amerika'da
kan şehri var ziyarete açık kan bağları da var ailece katılın
orda durun kim olursanız olun döner sermayeye yem ettiniz tarihi

ilginize teşekkürler ama şu an ara bölgedesiniz
aranıyor daha bulunamadı girmek istediğiniz bedenlerle beyinler
birkaç şeker sıkıştırın gevşek yerlerinize yalasınlar
durmayın sayın durmayın sayın durmayın sayın hepimizi
herkesle anlaşın müdürlerle yardımcılarıyla insanlar hariç
biz hariç bizden uzak leş kargalarına çok yakın olun
burda durun her zaman öyle değil altın suyuna batırılmış olsanız da
umutsuzluk kapısı burası çıkışsızlık özlemi ve hazırlıksız fırtına

METROBÜS

sabah oldu, gün doğmamış gibi doğdu, kapalı karla karışık
sigaramı yakamadım yasaklamışlar kapalı havada bile
tutmak gerekiyormuş dumanını içinde savurmadan
burası tuhaf yer kalpsizler yüreklileri sokaklara sokmuyor
belediyeler çöpleri çöpler belediyeleri ölesiye kıskanıyor
şoförler delirip duruyor buldukları her yerde
zaman ansızın değişir böyle havalarda fazla bekletmez
derken elbet tükenir soluklar, sözlükler ve kapanır perde
rüzgâr başka yerden esmeye başlar buralarda kalamazsınız
ben hep buradayım niyetim yok bir yerlere gitmeye
yağmurun ıslatmasına izin verememem son sigaram bu
borcu olan borcunu zamanında belki de zamansız öder
bakınam lazım kutuya insanlar üşüşür zararlı kuşlar da öyle
metrobüs uçar gider

zaman geçti, kent yağmuru içti, herkes yeni sayfalar açtı
yakamadım dediysem ilk beş saniye, sonra benim dediğim olur
dinlemedim kimseyi kendimden başka duymadım bir ses
kapalıydı kulaklarım önce har har sonra hur hur
fazla yüklemişim gitmek bilmedi fazla yüklenmişim itin biraz
durmayın konuşun telefonlar bedava bugün meleklerle bile
kadınları ve erkekleri ayrı kutulara koyacaklarmış şehir çok stres
yer ayırtın kendinize cennet sandığınız cehennemlerden kolaysa
yeni bir gezegen keşfedilmiş belki orasıdır bakının biraz daha
beni size sizi bana estiriyor günde dört gazete okuyan herkes
bir vızıltı duyuyorum belki sinek belki arı belki de radar
yanıbaşımızda sıkışıyor sıkıştırıyor otomobiller yürüyenleri
metrobüs uçar gider

>

adam dediğin sigarayı çıkardıysa yakmadan geri sokmaz
bakar yere göğe yerden göğe hakkın var der kendi kendine
zaten herkes haklıdır bir ben haksızım o yüzden çok rahatım
yakmadan tutmadım ağzımda yağmura hiç aldırmadım
durmadım duramadım herkesle kalkıp bu yerlere geldim
bekleyeceğim zincirli derin kuyulardan çıkacak böcekleri
beklemeyin işiniz gücünüz vardır mutlaka yoktur vaktiniz
alayım üç beş kuruşunuzu bütün günlerimi size vereyim kısa
keşke hep ileriye koşsa yavaşlamadan saatler geri alınmasa
belki siz de gideceksiniz günün birinde döneceksiniz bana kadar
herkes benimle güzel ötekilerle sıpsıkışık omuz omuza
metrobüs uçar gider

SARAKA

harikasınız dört dörtlüksünüz mükemmelsiniz: şimdilik
bayılıyoruz böyle tarihleri havalandırarak yürümenize
ense tıraşınıza tabiat marşınıza ticaret çarşınıza
yüksek mimarsınız en yüksek imar etmekte üstünüze yok
en iyisiniz dışarıda ağlayıp eve dönünce kahkahada
ne kadar tabiat varsa hepsine gittiniz kuş biriktirdiniz
çeşit madenler güzelleştirip çeşit sular içtiniz
ruhunuzu bedenden önce her yerlere saçtınız
bu günler bu haftalar sizin için mevsimlerin dönmesi
saatlerin ileri alınması geri kalınca gece yarılarında
kompozitörler size çalışıyor doktorlar doçentler
harita çiziciler babalarınız kâşifler yakın akrabanız
düğünlere helikopterle gidersiniz rüzgârdan
saçlarınız hep dalgalıdır saçsız da olsanız
yersiniz lokantalarda afiyetlerle geçmişi geleceği
en iyi siz harcarsınız bankalarda yeriniz hazır
en iyi siz bekârsınız her yerde yeriniz vardır
bırakmazsınız kimselere üç dakikada yıkanmayı
evleriniz denizlere kuruluşlarınız kuruşlarımıza nazır
şecerenize baktık dedeniz macaristan kontu dayınız vezir
bir lokma bir çorba bir hırka bolca ipek kravat
italyan takım arjantin bardak kıpti metres çin yürek
bütün kanallar sizin peşinizde ve muhabirler
bir yalnız yakalasalar tarihe yazacaklar
en gerçek olanınız bile geleceğine yenik
vasiyetiniz: toprağınızı altın kazmayla kazacaklar
bayılırsınız mağaza açılışlarında altın dişinizi göstermeye
saç ektirmeye koşarsınız tek teliniz dökülse
avukatlarınız var boy boy soy soy sülale hekimleriniz
her lafınız son dakika her ağlayışınız şok

>

kalın kitaplar okursunuz bir şey anlar gibi yaparsınız
ayşe ip atla! sultan buraya gel! zeynep erkenden uyu!
zeynep uyusun ki kolay soyulsun bedeni ve ruhu
hep emir hep emir öyle alışmışsınız babanızdan
denedik olmuyor olmayınca olmuyor anladık
bir daha üzüm yapılamaz kokmuş bağlarınızdan
herkese bir verilse de size bilemediniz üç beş can
beşi birden kapanır unutmayın göz ölünce beş duyu
hep böyleydi değişmez huyunu sevdiğim zamanın huyu
bizim cesedimizden çiçek çıkar sizinkinden solucan

ŞEY

şey dedim şey anladılar başka şeye yordular
biraz karışıktı belki ama belliydi şeyden bahsettiğim
at değil karga değil tren değil mobil değil şey
durur bütün gün afişlerde gazete köşelerinde
haberdir ölüm ilanıdır kalemin yazıdan kovulmasıdır
tarihin şeyini soyan tüccarların romancı sayılmasıdır
dereden ırmak, gölden okyanus çıkarılan gündeyiz ne olsa
sebepsiz ağlamamak yalandan gülmemek iftirayla ölmemek
takılıp kalmamak lazım şeye dedim yanlış şey anladılar
iki yanıma baktım sonra dört yanıma herkes sekiz
köşede duran kımıldamıyor galiba köşeler güzel
yuvarlağın bile şeyleri vardır köşeleri bilenler bilir
düşündüm nabız yoklayayım şeyi kendime saklayayım
şey severken şey dikilmez dedim çiçek dediler
şey dikerken şey sevilmez dedim böcek dediler

kral kat kat giyinmiş dedi diye cehenneme yolladık çocuğu
kırmızı kalemlerini de götürmüş, kıpkızıl şimdi öbür taraf
şey diyor ordan bakıp yanlış yerdesiniz rüzgârınız tuhaf
öldünüz de haberiniz yok yaşıyor gibi aynı şeydeyiz
tarih sizi ölü yazacak ömründe ilk kez doğru yazacak
şeye binin ona değil ötekine gitmek isterseniz şeye
şeyleri ayırın şeylerle karışmasın şeyin üstüne yerleştirin
şeytan tırnağı sizinki kurtulun bütün şeylerinizden
çok söylemişler dinlememiş katırla yarışıp koşmuşsunuz
şeye aldanmışsınız menekşeyle şeyden şeyi çıkarmış
hesaba katmamışsınız ağrının sızının ruhtaki tortusunu
ayşeyle gül toplarsanız ayşegül etmez şeyle toplayın

>

şeyleri çabuk toplayın yağmura kara fırtınaya hazırlık yapın
o günleri özlüyorum desem şey der misiniz derler mi
size bir sabah şey vermiştim şeyle dönmüştünüz bana
şey soyarken şey sorulmaz dedim gazel dediler
şey sorarken şey soyulmaz dedim güzel dediler

iki kez ara verdim yine şeye döndüm tuhaf zamanlardan
iki yakam bir araya gelmedi eskiden şey derlerdi taramalı
tüfeklerin gürültüsü şeye benziyordu kumaşın yırtılmasına
git dediler gittim gel dediler geldim dön dediler döndüm
emir kulu muyum dedim de şeylerden şey beğen dediler
biraz müzik dinlemeliymişim iyi gelirmiş kötülüklerime
şeyin konseri varmış şeyden almış müziği sözleri şeyden
zor beğenirim dedim güldüler kolay beğenmem güldüler
her şeye güldüler patavatsız şeylere şeylerin şeylerine
palto alırken denemem gazete alırken... gazete alınam
onlarca ölüm ilanı olur satılık ilanından geçilmez
böyle havalarda dokuz karışım değilse çay da içilmez
kuru kafa çizmeyi düşünürken sebepsiz ve duygusuz
iğne lekeleriyle dolu kadifeye esrik tuhaf bakıp
şu fani dünyayı bâki dünyaya yüzeyden çakıp
düşünürken zizek filozofsa ben de messi'yim dedim
kahkahayla güldüler yakıldı postluların postu
modernlerin dairesi ayakta depreme dayanıklı
şey içerken şeye bakılmaz dedim serap dediler
şeye bakarken şey içilmez dedim şarap dediler

EV TELEFONU

her şey değişmiş görünüyor ama değil
biraz fazla biraz az aynı aslında
ağzınız yerinde duruyor daha geveze
burnunuz yerinde belki çok koku
kirazınız püskülünüz ayvalarınız yerinde
beraberiz gecenin sabahın akşamın her ânında
dokunursunuz ürperirim rengim değişir gizliden
size bakar görürüm sakladığınız sesleri
ballı inciriniz yirmi yıldır unutulmaz unutulmadı
bana ev telefonu derler şeyleri kımıldamaz kılarım
numaram elli yıldır kimseye satılmadı

şimdi bir düşmanım var desem mi bilmem
bağımsız vurdumduymaz başınabuyruk
buraya cepten fırlayıp ne kafiye olur kuyruk
söz akıyor bal zehir akıyor hava boşluklarında
herkes bir şeyler diyor da diyor da diyor da diyor
vapurda kaptanla yarışıyor güleryüzlü küfürlerle
dolmuşta hakaretler muavinsiz kalkışıyor
boğulup kalıyor metroda belki ama durun biraz
galiba haberim olmadan benimle şakalaşıyor
uçakta da şimdi boşlukta da bilmiyor ne dediğini
ben ev telefonu: hududumu bilirim ve haddimi

>

kışın kış güzün güz olduğu zamanlardı öyleydi
benden sorulurdu doğumlar cenazeler ve eczaneler
yurt dışı uzun ve tehlikeli yurt içi asayiş berkemal
sokaklarda arkadaşlarım vardı hatta kardeşlerim
geceyarılarında kötülenen tekmelenip küfürlenen
küçücük kulübelerde yaşarlardı acı ve soğuk
küçücük madenler yutarlardı öyle beslenir
üzgün bakarlardı gidenlerin ardından
yıllar geçse aynı kent aynı sokak aynı köşe
seslenirlerdi duymazdınız yataklara dalmaktan
belki sesiniz ondan şimdi her daim boğuk

ev telefonuyum bütün gün burada yapayalnız
yirmi yıl var kıstılar kısıtladılar sesimi
nerde o eski dostlar ve zırıltılı akşamlar der gibi

DOLORES

günlerden bir gün sonu pazartesi olsun ki uzun olsun gecemiz
ben herkesler gibi değilim hafta sonları uzanıp kaşınanlardan
daha çok var diyelim gökdelenlerle göklerin karışmasına
hayaller gerçeklere bulaşsın gerçekleri aşsın aşağıda bıraksın
şaşırtsın diyelim bu nasıl pazartesi herkes dışarda biz içerdeyiz
ıssız bir odada buluşmuştuk yepyeni tanıyıp birbirimizi
nasıl bulmuşsak birimiz ötekimizi de diyebilirim tuhaf söyleyip
üşenirim bazen gerinmeye bile daha Dolores'i seveceğim
çıplandırıp seveceğim giyindirip seveceğim tekrar çıplandırıp
giyindirip karışık seveceğim onu her saniyesi ötekinden başka

bu saatte böcekler dışarıda yalnız yapayalnız olur onlar
bir farkım var büyük bir farkım hem çok büyük Dolores
her daim safran giyer tuhaf safran ne var bunda demeyin
bir cümle söyler yarım bir el kaldırır yarım bir kahve içer
çeyrek giyinir dörtte iki uyur üçte bir çeker sütü fincandan
epeski bir gemiden inmiştir eski resimden fışkırır gibi
yürürken kokuşmuş sokaklarda uzak yakın düşleşirken
yıkık otel gibi bir şey yükseliyordu bir gün yanıbaşımızdan
ben dedim yükseklerden korkarım görmezlikten gelirim
benden yüksek ne varsa kendime şikâyet ederim eder gelirim
yumuşak yastıklar severim hiç uyanmayacakmış gibi
neden diye sorma çocukluğum pamuk bulutlarında geçti

>

Dolores soru sormaz sarsılır duraksar, süt ve kahve içer
kuş gribi olur, insan gribi ağırdır ona, kuş gibi ateşlenir
saçı başı dağılır morlar püsküllenir vücudu yerli yerinde
uyanmayacakmış hem de hiç uyumayacakmış gibi sarılırım
sarılmakla yetinmem portakal rengine boyarım sarıldığım şeyi
neden diye sorma çocukluğum turuncu bahçelerde

karışıyor her şeyler birbirine herkesler daha da karışıyor
hepsi birbirine birbiri de kimseye benzemiyor ne kadar baksan
pek az seveceğim bundan böyle sevmeye gelmiyor insan türü
bağırıp çağırıyorlar beklenmedik zamanda jest ve kastediyorlar
budur gözlerimin kırk üç yıldır durup dinlenmeden gördüğü
sadece sen olacaksın Dolores uykularsız ve uykularınla sen
boşluklar senden ibaret yumuşak yataklar da güzler kışlar da
her daim safran giyer tuhaf safran ne var bunda demeyin
çocukluğum, o zaman korkmazdım ipekböcekleriyle geçti

MEZARLARINIZA TÜKÜRECEĞİM

geleceğim geçmişimden fazla biliyorum
sizin geleceğiniz diyorum buraya kadarmış
motorunuz bozuk uçağınız kanatsız kalmış
bulanık merhabalar akıyor her zaman her yanınızdan
bakıyorum görüyorum ufukların ötesinden tanıyorum
melâli anlıyor sözcükleri seziyorum sizi herkesten fazla
yakındır gözlerinizde isimsiz böcekler
en arkaik adamlardan hür olup
mezarlarınıza tüküreceğim

bir şey sandılar sizi hiçbir şey değildiniz
çalıp çırptınız kızkardeşimin sözcüklerini
sona geldiniz artık ne yapsanız boş ve kifayetsiz
sobanız tütüyor ışığınız köreldi takviminiz eskidi
her şeyi kendinizin sandınız: büyük aldanış
uyuyun artık yatıp dinlenin dünyada değilsiniz
şimdilik haziran sonra temmuz ağustos eylül ekim
vardan yok yoktan yine var olup
mezarlarınıza tüküreceğim

ayıboğan fırtınaları demirboğan yıldızları
ve dahi destanlardan fırlayan yarboğan kısrakları
buluşur sözlerimden önce gözlerimden önce kalbimde
onaylamasın beni kimse ben kimseye evet demedikçe
bekleyen de benim bekleten de atan da benim atılan da
köpürgen bir damar buldum yürüyorum
az sonra çıkacağım geleceğim derin sisler içinden
kelebekleri de atları da yeniden ürküteceğim
zamanı geliyor zamanı yaklaştı şimdi kapıda
zehirlerden birkaç zehir beter olup
mezarlarınıza tüküreceğim

>

ayakta ölemeyeceksiniz sürünerek yaşadığınızdan
kaplumbağalar yüz seksen siz ancak şu kadar işte
ağaçlar çalılar bile daha insanca sizden
hiç olmazsa ayakta yaşar ayakta ölürler
insan gibi duyarlar kurtlarla kuşlarla aşkı
bakar durur göklere bakar durur yerlere
sizin bakamadığınız baksanız da göremediğiniz
dil dediğiniz tanımaz sözcükten başkasını
öyledir benim de bu dünyada bilip bileceğim
kötülük çiçeklerinden şer olup
mezarlarınıza tüküreceğim

buluştunuz kaynaştınız yanaştınız ruhsuzluklara
çağınız solgun göğünüz ölgün yeriniz yılgın
araya bir şeyler giriyor sarılık görüntüler
geceniz siyaha çalıyor gününüz ölüm rengi
elime yeni zamanlardan birkaç söz aldım
dağıttım gök derinliklerine cehennemin dibine
ağır adımlarla emin adımlarla gülerek geldim
sis dağılıyor beni aşk sizi toprak çağırıyor
Boris Vian'la bir olup
Mezarlarınıza Tüküreceğim!

DÜNYA DÜZDÜR

Biri vahşi atın güzel boynuna
sarılıp ağlamış aşktandır belki:
Bu kadar hakaret fazladır felsefeye

Birini kraliyet gemisine bindirmişler
yine de ben sizdenim demiş iki yüzüyle:
Bu kadar hakaret fazladır ahaliye

Şu mu? Açıp sayfalarını kara defterin
göstermiş boşlukları inceden ince:
Bu kadar hakaret fazladır tarihçeye

Öteki fularını sıkıp kendi boynuna
gitmiş kanlı ölüm istemediğinden:
Bu kadar hakaret fazladır modernliğe

Beriki her işe burnunu sokmuş
siz var ya, yoksunuz aslında filan demiş:
Bu kadar hakaret fazladır poetiğe

Şurdaki bağırmış gözlerini iki açarak
çukurlardan zirvelere giden trenim:
Bu kadar hakaret fazladır estetiğe

İri yürekli olan düzeltip kalbini
Dünya düzdür dünya düzdür dünya düz
Bu kadar hakaret fazladır gökyüzüne

>

Ordaki ayılıp bayılarak bakış ağlayış
Seçmiş gecesini harabeler içinden
Bu kadar hakaret fazladır yeniliğe

Ben başımı uzatıp mezar taşımdan
hangi tarihte ve nerde bilinmez:
Bu kadar hakaret az bile size!

SARIŞIN KEDİ

hırıltılı merdivenlere serilip kaldım serilip
tırnaklarım tırnamaya doğru kalbim sarışınlaşmaya
iki sokak arasına gerilmiş gibi kaldım bir el
gösterirken bana kızgın damın yerini en şiddetli
esnemekle dünyada kaybolup gitmek arası
benden başka herkesin iyi bildiği

bazı şeyler yaşamaya hırıltıdan başlarmış
bir yere kapatmışlardı beni evden dar odadan geniş
böyle olunca yaşamak ateşte kalmaktan zor
mırıldana mırıldana buldum benzerimi
tuhaf sesi var sanki ağzından değil kalbinden çıkıyor
uzun zamandır duymuyorum böyle sesler dedim aşkla
duymuyorum böyle mükemmel titrediğimi

dünya ne kadar dar dedi önce de görmüştüm seni
küçükken olabilir büyükken de bilemiyorum tuhaf
gözlerime bakıyor ağzımı yalıyor ağzımda kalıyordu
hayır çok geniş aslında dar değil o kadar geniş dedim
sürtündüm sürtündü sürtüştük kavga başlayacak gibi
üç ay sürdü sürtüşmemiz sürtmemiz duvar diplerinde
elimde ince bir kalple kalın bir kargaşa ipi

bir köpek çıktı içinden derken birkaç köpek çok köpek
havlamalarla hırlamalar arasından yola bakıp uluyan
eskiden de bilirdim ama tekrar öğrendim
kuştan böcek çıkar böcekten kelebek tuhaftır dünya işleri
bana da bu geldi soğuk duvardan kızgın dama düşerken
rengimi aldı kalbimi çiviledi dinlemedi çığlık çığlık

bizden sanmıştım karanlıkta sürtünen sarışın köpeği

SİGARA İÇEN YAŞLI KADINLAR

sigara içen yaşlı kadınlara bayılıyorum
hayata çıkmıyorlar kapı önünde durduklarından
kızlarının kızlarını öper gibi içiyorlar
yumuşak ve ince kışlarda gün boyu
unutup hayatın neresinde olduğumu
sigara içen yaşlı kadınlara bakıyorum

mahallenin sınırında durup bir şey görüyorlar
unutulmuşlar ve unutulmazlarla birlikte
gevezelik değil laf biriktirmek değil dilsizlik de
belki gidip dönmeyen bir oğul gidip dönen bir kız
yüzleri hiç değişmiyor çeşme önlerinde sıra
damlamayan musluklardan su biraz daha
erken gömülmüş erkeklerden haber
bekliyorlar sanki ömrün bitişini gözler

saçlarını farkına varmadan rüzgâra bırakıyorlar
kaçak tütün ince kâğıt çakmak tahta tabaka
kendileri sarıyorlar günler geceler boyu
bir tuhaf düşünüyorlar kımıldanarak hafif
tütünden küle giden zamanı iple çekiyorum
dokunsam düşecekler dağılacaklar gibi
tuhaf anlam yüklüyorlar köşede durduğuma
sigara içen yaşlı kadınlara bakıyorum

akşama belki en çok geceye doğru
kızlık günlerinden kalma bir telaş
savurup geçiyor boşluğa bıraktıkları külü
sanırsınız kalpleri gizli bir ateşle örtülü
konuşuyorlar susarken bile geçen zamanla
titrek alev, sıcak damla ve eridikçe büyüyen mum
gürültülü adamlar gürültüsüz duruşlara karışıyor
herkes onlardan sayılıyor sisli dumanlı aşk içinde
sigara içen yaşlı kadınlara bayılıyorum

SIR KÂTİPSİZ

zaman geçer, işi bu
rüzgâr eser de diyebilirdim
kim anlardı bir üçgeni yuvarladığımı
dönmeyen vidalar sıkıştırdığımı kapılara
yaşlı bir kurtla dans eden kadının sırtında
keşfedilmemiş bir hayvan kaydırdığımı

gövdenin yeri cehennemmiş cennetmiş
belki de arada kalmaktır en iyisi
marazda kalmaktır da diyebilirdim
kullandım gövdemi eskitemedim tekrar baktım
biliyorum geç kaldım
kalabalığa takıldı kanatlarından biri

devasız bir hastalık gibi
uzuuuun kışların üşüttüğü
sarsılmakta maharetli bir çatı altında
kaldım dünyada neler olup bittiğini bilmeden
uğramıyor artık o da
kışa hiç kapanmayan kapıma:
donup kalacağım galiba ses yok kimseden
bir çarşaf sermiş kırk yıl kaldırmamıştı oysa

ülkeler gidiyor şehirler geliyormuş dediler
duyar gibi oldum bir nergisin kendine kapanmasını
kendimi kaybetsem de umudumu kaybetmem sanıyordum
teşhis koyalım dediler olur dedim
isim koyalım dediler olmaz dedim
belki birkaç öksürük biraz yağmur telaşı
söyleyemem yine de

bilmek sırrı öldürür derler
bir şey bilemedim hayat hakkında
sır kaldı kan ter gece gündüz karanlık ışık
birbiri içinden çıkan erkek ve kadınlar da

ŞAKA

korkmayın hep aynı adreste kalacak değiliz
gün gelir yapraklar sararır
süpürüp yakarız bahçenin köşesinde
baca kirlenir temizletiriz serinleyince
çaya tek şeker atarız balıklara olta
koklamayıp solmaya bırakırız gülü
kalbimiz başkasının bedeniyle örtülü
varlığımızı yokluklara sararız
daha ne yapacaktık aşka

ismi önemli değildir kiminle yatıyorsak
yıldızları bilgisayar aksanında konuşturduğumuz
kırmızının yanına beyaz
uzun uykuların yanına uzun uykular yakışır
ağacın kurdu içinden olur gerek yok
şatafatlı cümleler kurup renkli tartışmalara
keser atarız kirlenmeye başlarsa tırnağımız
daha ne yapacaktık başka

yazarlar okur, harcarlar seyrederiz
mezar taşlarını bile çalarlar dikkat
viyolonsel çalarken uzun bacaklı eski sevgili
melek ve insanlarla birlik dinleriz
sonra bakarız uykusu kaçıyor
kargaşa çıkarırız yetmezse müziğimiz
zaman değişti diyorlar: dünya gitti
gürültüyle patırtıyla bırakıyorum boşluğa
beni harfler zehirledi
daha ne yapacaktım şaşırmaya

listeler listeler balya balya çıkarıyoruz
çocuk esirgeme kurumu insan kasırgama durumu
gazeteler çiziyor yalanları doğru doğruları yalan
her yanımız banka her yanımız çöp ve atık
şubeleri unutmuyoruz sigara içemeden ayakta durmaya
adres değiştirmemize izin verilmiyor
düzgün yazılmış kâğıtlarda iftira
herkes sakal uzatmış gözler velfecir
daha ne yapacaktım: şaka!

KUTUPLARA GİDEBİLSEYDİM

kutuplara gidebilseydim dedi kadın
güneye mi kuzeye mi adam dedi
her ikisine de aynı anda kadın dedi
haritayı tam bükmek lazım dedi adam

şu fotoğrafta olmasaydın dedi kadın
kışın elinden tutmasa mıydım adam dedi
hayır hayır ötekinde kadın dedi
ha şu mu? evet çok sansarmışım dedi adam

bir kere çırılçıplak soyunmuştum dedi kadın
sadece bir kere mi şaşarak adam dedi
öyle değil yani rüyamda kadın dedi
bir kerecik mi yine şaşırıp dedi adam

yatağımı aramaz oldum dedi kadın
otel odasında olabilseydik adam dedi
belki iyileşirdim o zaman kadın dedi
hayat seni çok sıkmış galiba dedi adam

durup öyle saçlarımı kestirsem dedi kadın
ölmekten mi korkuyorsun adam dedi
hayır sadece geçmişimden kadın dedi
tuhaf bir korku bu bence tuhaf dedi adam

on üç gün uzaklaşsam geri dönerdim dedi kadın
ya gittiğin haritayı seversen adam dedi
bilmiyorum haklı olabilirsin kadın dedi
on üç gün uzun zamandır söyleyeyim dedi adam

geride ne bırakırın ki biraz çöp dedi kadın
sanmam iyi bak belki boş değildir adam dedi
hem de bomboş ne varsa balkona yığdım kadın dedi
aslında ben de öyle yaptım sanırım dedi adam

sen şimdi nerede ne arıyorsun dedi kadın
gazete almaya çıkmıştım buraya geldim adam dedi
sen de belki on üç gün filan uzaklaşsan kadın dedi
olur... kalbimi değiştirip geleyim dedi adam

RUHBİLİMSEL ARINMA ESTETİĞİ

neye yaradığını bilmediğimiz pek çok şey görürüz
nereye baksak orada salon mutfak koridor ve sokakta
iki kişilik yataklar rengârenk kumaşlar
kaldırım kenarında huzurla eriyen buzlar
yıllarca sıcak kalan çaylar dökülmeyen gözyaşları
camı açar ve içeri döner biri çok sıcak felaket
soğuk bir şeyler arar çocuklar arka tarafta
buldukları bozuk sütler kokmuş saatler tavanarasında

neye yaradığını bildiğimiz bir sürü şey görürüz
nereye baksak orada değil, tuhaf tatil yerlerinde
beş kişilik yataklar, bagajda unutulmuş melekler
biri ne güzel manzara der camlı gökdelenlere bakıp
ne güzler yaşadık der yanındaki ince bir tebessüm
çürümüş yapraklarla yağmur sonrasında
aralığı beklerken eylülde sıkışıp günler boyu
soluklandık karla ovduk vücudumuzu belki varlığımızı
ava bile gittik kulübemizden çıkıp kar altında
üç-beş yıl bağlı kaldığımız atımız ve kadınımızla

duvarlarda bakmazken bile küçük gölgeler görürüz
eski resimlerin düştüğü yerlerde sızlayan kalpler
örümcekler: gecenin nimetidir haykırışlarımıza karışan
öldürürsek azalır müziği hayatlarımızın sevişmeyi unutur
hiçbir şeyi hiçbir şeye yaklaştıramayız kâğıt üstünde
yarım kalır taş ve kâğıt ve makas oyunlarımız
sızar boynumuzdan aşağı temiz sandığımız kırmızı su
karanlıkta kollarımızı sağa sola çarparız beceriksizce
kırışık gece tedirgin öpüşme suçlu çocuk korkusu

uçurumda unutulan rüzgârın sesini dokunarak görürüz
sığmaz fotoğraflara sığdıramayız balkonları sarmaşıklara
kırmızıyı inatçı bir siyahla karıştırıp kimseye sormadan
üç yaşın ilk sevişmesini hatırlatırız uzak şehirlerdeki dostlara
korkuya benzer bir duygu uzanır gürültülü gecede
aya saldıran köpekler boşanır zincirlerinden
bir ölüm toplantısına katılıp en son ayrılmayı düşlerken
çarpık bir heykele dönüşür yonttuğumuz düşler
fırlatıldığımız hiçlik bile kabul etmez varlığımızı artık
silinir sisli kışların izinde zamana attığımız çentik

RÜZGÂRA VERDİM AKLIMI

Gülten Akın'a, o deli kıza

rüzgâra verdim aklımı
hürriyetimi gemiler tüfekler aldı
buymuş bana düşen kirli gökyüzlerinden
çabucak eriyen buz parçası
ağız tadıyla çırılçığlık gecelerde
saramadım sarmaş dolaşamadım bir başkasını
buymuş dünyadan bana ayrılan hisse

aklımı rüzgâra verdim
nerden gelip gittiği bilinmeyen nereye
yağmura buluta güneye kuzeye mi
ruhumun müziğini aldı götürdü
geriye kırık dökük sözler kaldı
buymuş duyup dinleyeceğim
tedirgin dinleyip duyacağım
bir serçenin
içtiği yağmur damlası

herkes tuhaf bakıyordu
bir şey lazım bana diyeyim
belki kâğıt belki taş belki ateş parçası
yetti diyeyim birkaç dakika iyi geldi diyeyim
uzun yollar sizin olsun tuhaf maceralar
yaz tatilleri kış hüzünleri kalsın bana
aklımı kalbime verdim

ÇİZELEYEN YAĞMUR

suç dediler paylaştık
acı bir otu dişler gibi sakin sakin
şey serptiler üstümüze şeyler
gökte çiseleyen
tenimizi çizeleyen yağmur gibi
ama kırmızı ama mor ama açık sarı
penceremiz yedi gün yirmidört dört saat kapalı
kapımız on iki ay dört mevsim

aramıza girdiler acı tütünü tükürür gibi
nereye dokunsak devirdik şeyleri
üç çiçek tutuşturdular elimize
uzak zamanlarda yeşeren övgü çiçeği
ne tuhaftı kendi teninde gezinmek kendi gecende
seni seyrettim sana baktım
sen pazar ben pazartesi gibiydi dünya denen yer
bir dakika yoktu duvar saatinde boş geçen
yakın zamanlarda solan kaygı çiçeği
öksürüklü yapraklar saldı sayfa kenarlarına
unutmak için hatırlamak lazım öyle dediler
ne vardı hatırlanacak acı bir kıştan başka
durup baktık bir bulutun gölgesi
kırmızı kalemle altını çizdik
gelecek zamanlara yağmur çiçeği

şiirlerimizi çaldılar, kitaplarımızın adını da
getirip koydular şehir meydanına ışıkları söndürüp
sahteydi gülüşleri de ağlayışları da
her şey çürümüştü ceset çukuru dünya denen yer
kitap yok söz yok ateş yok artık aşk yoktu
sonra biz geldik senle ben ötekiyle beriki
biz varsak umut vardır dedik toprağın altında bile
eski günlere döner fırtına hazırlarız yeni günlere
çiçeklere su kuşlara ekmek çocuklara söz veririz

LAURA BOSS'A DÖRT ŞİİR

1. TAVŞANLARA ALERJİM VAR

Benim tavşanlara alerjim var
sevdiğim kadının üç tavşanı var
çok seviyor onları
hep yatağa sıçrayıp bizimle yatıyorlar
bir dişi tavşan benimle uyumaya bayılıyor
kadınımla yatarken onu yataktan inmeye alıştırdım
şimdi de elbiselerimin üstünde yatıyor.
Haftanın belirli geceleri o yatakta değilim
o gecelerde üç tavşan da benim yerimde oluyormuş
sevgilimin evine gider gitmez
yastıktan, battaniyeden, çarşaflardan
silkeleyip atıyorum tüylerini
ara sıra tavşanlara yeşillik götürüyorum
o zaman hepsi başıma üşüşüyor
ben de onların tüylerini okşuyorum...
Güya tavşanlara alerjim var!

2. EN GÜZEL YUVARLAKLAR
En iyi öğretmenim,
gelmiş geçmiş en iyi öğrencisi olduğumu söylemişti
Benimle en iyi sevişen kadın
ömrü boyunca onunla en iyi sevişen adam olduğumu

En sevdiğim dişi karga
ağacıma konmadı ben onu severken
aradan dört asır geçti
onu unutunca kondu dallarıma
ama iş işten geçmişti

Okulda kullandığım pergel
kusursuz yuvarlaklar çizemezdi hiçbir zaman
En güzel yuvarlakları
madeni parayla çizerdim her zaman

Laura'ya borçluyum aslında gizleyemem
çizdiğim en güzel yuvarlakları
O biliyor o nedenle biraz gururlu
anlatmıyor kimseye bütün bunları

3. PAYLAŞILAN SIR
Birkaç gündür görüşmüyorduk
sonra ansızın evine gittim
birbirimizi görür görmez kızardık
başbaşa kalabilmemiz için
odasına aldı beni, kapıyı kilitledi

konuşulacak çok şey vardı fakat
göz göze gelince hepsini unuttuk
boynuma sarıldı birdenbire
üstümdekiler sıkmaya başlamıştı beni
teninde çay kokusu hissettiğimde

yüzü hiç değişmemişti hâlâ utangaç
hangimizin çıplaklığından utanıyordu
bunu öğrenemedim hiçbir zaman
hâlâ hazır görünüyordu bana

sonunda dizlerini okşadım her zaman
olduğu gibi... yeniden uyandı tabiat
mevsim gösterdi coşkun dişiliğini
ve bana her şeyi anlattı gizli gizli

4. BU SON ARTIK
Bu son artık dedim
bir daha gelmeyeceğim
biliyordu dalga geçtiğimi aldırmadı
daha da açtı sesini müziğin
komşular duymasın dedi çığlıklarımı

ocakta odunlar çıtırdıyordu
tanıdığım halde tanıyamadım duvardaki
kış manzarasını kaldırmıştı
çıplaktı duvar en az bizim kadar

bütün vücudunu kapladım vücudumla
hem dışında hem içindeydim nasıl oluyorsa
vücut dedim, varlık demektir biliyor musun
müziğin sesini sonuna kadar açtı
bana ne dedi bağırarak bana ne

Bu son artık dedim
bir daha gelmeyeceğim
biliyordu dalga geçtiğimi yine de
sarsılırken bir hüzün geçti yüzünden
güldüm gülümsedim sevindim
görmedi beni gözleri kapalıydı
galiba onu en çok böyle anlarda sevdim

HASTA BEN VE ANNEM

çok eskidir

Bu sabah hasta ben
Annemi aradım papatya çayı
yapsın diye bana
Yoktu annem nerde diye
bakamadım odalara

Bu sabah hasta ben
Annemi aradım sıcak çorba
yapsın diye bana
Yoktu annem çıkıp pencerelere
bakamadım nerde diye

Bu sabah hasta ben
Annemi aradım şarkı
söylesin diye bana
Yoktu annem nerde diye
bakamadım şarkıların içine

Bu sabah hasta ben
Annemi aradım kolonya
koksun diye bana
Yoktu annem babam kahvede
bakamadım kahvelerin içine

>

Bu sabah hasta ben
Annemi aradım bir hikâye
okusun diye kısık sesiyle
Yoktu annem bakamadım hiçbir yere
Okumak bilmez ki zaten

Bu sabah hasta ben
Annemi aradım ilâçların gecikti
içirsin diye şefkatle
Yoktu annem bulamadım
Öteki dünyanın erkencisi

Bâki Ayhan T. şiirimizin son çeyreğinde öne çıkan bir isim. Şiirleri, poetik yazıları, dergi ve şiir yıllığı yayınlarıyla belirli bir şiir anlayışının ve çevresinin oluşmasına katkı sağladı. Bu toplamdaki beş kitaptan *Bilet Geçmez Gemisi* ilk kez burada yayımlanıyor.

birbirinizin değirmenine su
komşularınıza böcek taşıyorsunuz
sizi tanıdım, bildim, bir zaman sevdim
belki bunu fazla belli ettim
duvarın üstünden hatta gökyüzünden
beni sevmeseniz de yalnız kalınca
her şey geçici değildir sesimi yükselterek
kimseye benzemeden ben benim demişim
fani değil Bâkiyim

THG
0001267
DAG

ISBN 978-975-08-3137-9
28 TL
9 789750 831379